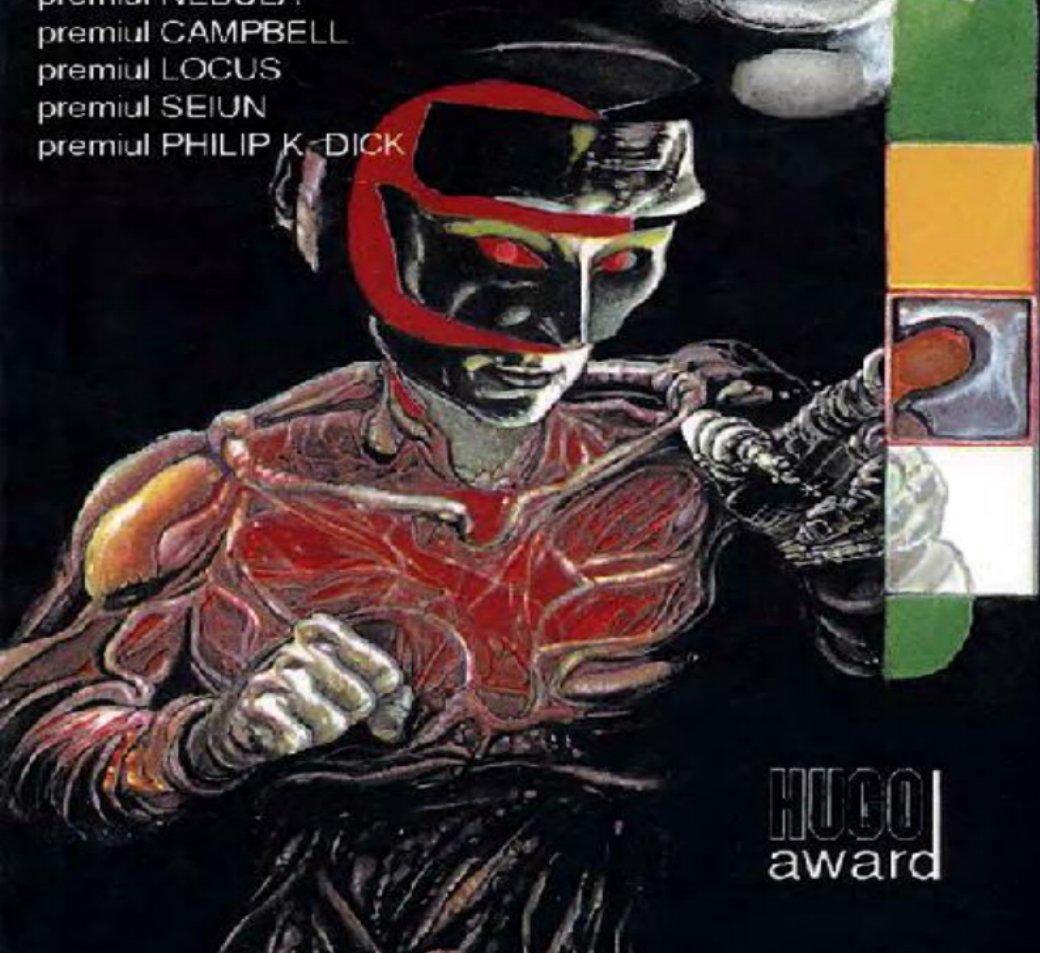

William Gibson

neuromantul

premiul HUGO
premiul NEBULA
premiul CAMPBELL
premiul LOCUS
premiul SEIUN
premiul PHILIP K. DICK

HUGO
award

WILLIAM GIBSON

NEUROMANTUL

În românește de MIHAI-DAN PAVELESCU

Pentru Deb, datorită căreia a fost posibil, cu dragoste

MULȚUMIRILE MELE

*Lui Bruce Sterling, Lewis Shiner,
John Shirley, Helden. Și lui
Tom Maddok, inventatorul GHEȚII.
Precum și altora, care știu pentru ce.*

CUPRINS

Partea întâi CHIBA CITY BLUES

Capitolul 1

Capitolul 2

Partea a doua ACHIZIȚIILE

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Partea a treia MIEZUL NOPTII ÎN RUE JULES VERNE

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Partea a patra RULAREA LUMINA HOINARĂ

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Partea a cincea CODA PLECARE ȘI SOSIRE

Capitolul 24

Partea întâi
CHIBA CITY BLUES

Capitolul 1

Deasupra portului, cerul avea culoarea unui ecran de televizor reglat pe un canal fără emisiune.

— Nu c-aș fi devenit dependent, auzi Case o voce, pe când își croia drum prin mulțimea strânsă în jurul ușii lui Chat. Mai degrabă, corpul meu suferă de o masivă deficiență de droguri.

Atât glasul cât și gluma erau tipice pentru Lăbărțare. Chatsubo era un local pentru profesioniștii expatriați; acolo puteai bea o săptămână întreagă fără să auzi două vorbe în japoneză.

Înapoia tejghelei se afla Ratz; brațul protetic îi tresărea monoton în vreme ce umplea halbele de pe o tavă cu bere Kirin de la butoi. Îl zări pe Case și zâmbi, dezgolind rețeaua de oțel est european și putregai cafeniu. Case găsi un loc la bar, între bronzul ireal al uneia dintre târfele lui Lonny Zone și scrobeala uniformei navale de pe un african înalt, cu pomeții brăzdați de dungile regulate ale cicatricelor tribale.

— Wage a fost p-aici mai devreme, cu doi spilcuiți, vorbi Ratz și împinse o bere cu brațul cel bun. Poate aveau treabă cu tine, Case...

Bărbatul înălță din umeri. Fata din dreapta lui chicoti și-l împunse cu cotul.

Zâmbetul barmanului se lăți. Urâtenia lui era deja legendară, într-o epocă în care frumusețea era la îndemâna oricui, absența ei conferea un soi de noblețe. Brațul străvechi zumzăi când se întinse după altă halbă. Era o proteză militară rusească, manipulator de forță cu feedback și șapte funcții, încastrată în plastic roz, murdar.

— Ești prea artist, Herr Case, mârâi Ratz; mârâitul îi servea drept râset. Cu gheara roz își scărpinga pântecul acoperit de o cămașă albă, ieșită din pantaloni. Ești maestrul afacerilor nițel cam drăgălașe.

— Cum să nu, încuviință Case și sorbi din bere. Cineva trebuie să fie drăgălaș pe aici. Da' nu ești tu ăla.

Chicotitul târfei crescău cu o octavă.

— Nici tu, surioară. Frige-o, da? Zone e prieten bun cu mine.

Femeia îl fixă cu privirea pe Case și abia mișcându-și buzele, se prefăcu că-l scuipă, apoi plecă.

— Isuse, comentă Case, ce fel de bombă mai e și asta? Nu pot bea nici un pahar...

— Ha, făcu Ratz, ștergând cu o zdreanță lemnul scrijelit. Zone dă

procentaj. Pe tine te las să lucrezi aici pentru reclamă.

Când Case apucă halba, se lăsă una dintre acele clipe stranii de liniște, de parcă o sută de conversații disparate – ajunseseră, simultan, la aceeași pauză. Apoi răsună chicotitul târfei, parcă ușor isteric.

— A trecut un înger, mormăi Ratz.

— Chinezii, râgâi un australian beat, nenorociții ăia de chinezi au inventat conectarea nervilor. Oricând pot ajunge pe uscat pentru o matisare d-asta. Așa-ți trebuie, gagiule...

— Asta, se adresa Case paharului, cu toată amărăciunea crescând în el precum bila, asta-i chiar un rahat.

Japonezii uitaseră deja mai multă neurochirurgie decât știuseră chinezii vreodată. Clinicile clandestine din Chiba erau elita, înlocuind lunar trupuri întregi, totuși nu putuseră remedia dezastrul pe care-l suferise el în hotelul acela din Memphis.

De un an aici, tot mai visa la ciberspățiu, speranța topindu-se cu fiecare noapte. Cu toate amfetaminele, toate bețiile și escapadele făcute prin Orașul Noptii, continua să vadă matricea, în somn, grile strălucitoare de logică, depliindu-se peste vidul incolor...

Acum, Lăbărțarea era hăt departe, peste Pacific, iar Case nu mai era un operator de consolă, un cowboy al ciberspățiului. Doar un simplu intermediar, încercând să supraviețuiască. Însă visele soseau în noaptea japoneză aidoma unor voodoo-uri transmise în direct și el plângea plângea în somn și se deștepta singur în beznă, chircit în capsula lui dintr-un hotel de sicrie, cu mâinile înfipite în saltea, cu temperplastul ieșindu-i printre degete, încercând să ajungă la consola ce nu era acolo.

— Ți-am văzut tipa aseară, spuse Ratz întinzându-i a doua halbă de kirin.

— N-am așa ceva, răspunse bărbatul și bău.

— Domnișoara Linda Lee...

Case clătină din cap.

— Nici o gagicuță? Nimic? Numai afaceri, maestre? Ești dedicat comerțului? Ochii mici și căprui ai barmanului erau cuibăriți adânc în pielea cutată. Cred că te plăceam mai mult când erai cu ea. Râdeai mai mult... Acum, s-ar putea ca într-o noapte să devii prea „artistic”; să ajungi în banca de organe a unei clinici.

— Mă faci să plâng, Ratz.

Își termină berea, plăti și plecă, cu umerii înalți și înguști, gârboviți sub nailonul kaki, pătat de ploaie, al hanoracului. Mergând prin mulțimile din Ninsei, putea simți mirosul acru al propriei sale transpirații.

Case avea douăzeci și patru de ani. La douăzeci și doi, fusese un cowboy, un lotru, unul dintre cei mai buni din Lăbărțare. Fusese

instruit de ași, de McCoy Pauley și Bobby Quine, legende în meseria lor. Lucrase pe o superexcitare de adrenalină aproape permanentă, un derivat al tinereții și competenței, cuplat la un deck ciberspățiu de comandă, care proiecta conștiința lui lipsită de trup în halucinația reflexă a matricii. Un spărgător, un hoț, lucrase pentru alții, hoți mai bogați, patroni oferind soft-ul exotic necesar străpunerii zidurilor strălucitoare ale sistemelor corporațiilor, deschiderii de ferestre în bogăția băncilor de date.

Făcuse greșeala clasică, cea pe care jurase că n-avea s-o facă niciodată. Furase de la patronii săi. Păstrase ceva pentru el și încercase să-l strecoare în Amsterdam cu ajutorul unui mijlocitor. Încă nu știa cum fusese descoperit, deși asta nu mai conta acum. Se așteptase să moară, atunci, dar ei zâmbiseră. Bineînțeles, îi spusese, bineînțeles, putea lua banii. Avea să aibă nevoie de ei. Deoarece – zâmbind în continuare – aveau să se asigure că el n-avea să mai lucreze niciodată.

Îi distruseseră sistemul nervos cu o micotoxină rusească de război.

Legat de un pat, într-un hotel din Memphis, cu talentul arzându-l micron după micron, halucinase timp de treizeci de ore.

Deteriorările suferite fuseseră mici, subtile și foarte eficiente.

Pentru Case, care trăise prin exaltarea lipsită de trup a ciberspățiului, reprezentase Prăbușirea. În barurile frecventate pe când era cowboy-ul la modă, atitudinea elitei față de corp era de un dispreț indiferent. Corpul era un înveliș. Case căzuse în temnița propriului său trup.

Bunurile sale fuseseră preschimbate rapid în Yeni Noi, un teanc gros din valuta veche, de hârtie, care circulă la nesfârșit prin circuitul închis al burselor negre din lumea întreagă, precum scoicile insularilor Trobriand. În Lăbărțare era greu să faci afaceri legale cu bani gheață; în Japonia, era deja ilegal.

Avea să se vindece, știuse asta cu o siguranță absolută și încăpățânată, în Japonia în Chiba. Fie într-o clinică legală, fie în umbra medicinei clandestine. Sinonimă cu implanturi, conexiuni nervoase și microbionică, Chiba era un magnet pentru subculturile tehnocriminale din Lăbărțare.

În Chiba, privise cum Yenii Noi dispăruseră într-o sesiune, durând nouă luni, de consultații și analize. Cei din clinicile clandestine, ultima lui speranță, admiraseră arta cu care fusese mutilat, apoi clătinaseră încet din capete.

Acum dormea în sicriile cele mai ieftine, cele de lângă port, sub revărsarea de cuarț-halogen luminând docurile toată noaptea, ca pe niște scene uriașe; unde nu puteai zări luminile din Tokio datorită strălucirii cerului de televiziune, nici măcar imensa hologramă a lui

Fuji Electric Company, iar golful Tokio era o întindere neagră, cu pescărușii legănându-se deasupra grămezilor plutitoare de stiropplast. Dincolo de port se întindea orașul, cupolele fabricilor dominate de cuburile imense ale corporațiilor. Portul și orașul erau despărțite printr-o graniță îngustă de străzi străvechi, o zonă fără un nume oficial. Orașul Noptii, cu strada Ninsei ca sâmbure... Ziua, barurile de pe Ninsei erau cu obloanele trase, banale, neoanele stinse, hologramele inerte, așteptând sub cerul argintiu și otrăvit.

La două străzi în stânga lui Chat, într-o ceainărie numită *Jarre de The*, Case înghiți prima pilulă din noaptea aceea, cu un espresso dublu. Era un octogon turtit, roz, o varietate puternică din dex brazilian, cumpărat de la una din fetele lui Zone.

Jarre era tapetat cu oglinzi, fiecare panou fiind încadrat în neon roșu.

La început, trezindu-se singur în Chiba, cu bani puțini și speranțe și mai puține de a găsi un leac, intrase într-un fel de frenezie finală, cheltuind capitalul nou cu o intensitate distantă ce părea că aparține altuia. În prima lună, ucisese doi bărbați și o femeie pentru sume care cu un an înainte ar fi părut ridicole. Ninsei îl storsese până când strada în sine ajunsese să pară încarnarea unei dorințe de moarte, o otrăvă secretă pe care nu știuse că o purta.

Orașul Noptii semăna cu un experiment dereglat în darwinismul social, proiectat de un cercetător scârbit, apăsând permanent pe butonul „repede-înainte”. Oprește-te din hoții și te scufunzi fără urmă, dar mișcă-te prea repede și vei rupe fragila tensiune superficială a lumii interlope; în ambele cazuri, dispărem, iar din tine nu mai rămânea decât o amintire vagă în mintea unui ratat precum Ratz, deși inima, plămânii sau rinichii puteau continua să funcționeze în serviciul vreunui străin cu Yeni Noi pentru băncile de organe ale clinicilor.

Aici, afacerile formau un bâzâit subliminal constant, iar moartea; pedeapsa acceptată pentru trândăveală, neatenție, lipsă de subtilitate, eșecul de-a respecta un protocol complicat.

Singur la masă, în *Jarre de The*, cu octogonul făcându-și efectul, broboane minuscule de sudoare pornindu-i din palme, conștient dintr-o dată de fiecare firicel de păr vibrându-i pe brațe sau pe piept, Case știa că la un moment dat începuse să joace un joc cu sine însuși, un joc străvechi, fără nume, un „solitaire” final. Nu mai purta arme asupra lui și nu-și mai lua precauțiile elementare. Aranjă afacerile cele mai rapide și mai nebunești având reputația că putea face rost de orice dorești. O parte din el știa că filamentul auto-distrugerii sale sclipea evident pentru clienții lui, care se îpuținau, treptat, însă aceeași parte se lăfăia în siguranța că totul era numai o chestiune de timp. Iar

aceea era părțica din el, superioară în așteptarea morții, care ura cel mai mult – amintirea Lindei Lee.

O descoperise pe o noapte ploioasă, într-o sală de jocuri.

Sub spectrele strălucitoare, arzând prin ceața albăstruie a fumului de țigară, holograme cu Castelul Vrăjitorului, Războiul, Blindatelor din Europa, profilul New Yorkului... Așa și-o reaminti acum, cu chipul scăldat în lumina neobosită a laserului, trăsăturile reduse la un cod: pomeții obrazilor stacojii atunci când Castelul Vrăjitorului ardea, fruntea îmbibată în azur odată cu prăbușirea Munchenului sub tancuri, gura pictată cu aur lichid atunci când un glisor înălța jerbe de scânteii, izbindu-se de peretele unui zgârie nori. Era exuberant în noaptea aceea, cu un kilogram din Ketamina lui Wage în drum spre Yokohama, iar banii deja în buzunarul lui. Intrase, adăpostindu-se de ploaia caldă ce sfârâia pe pavajul străzii Ninsei și, cumva, fata îi fusese hărăzită, un chip desprinzându-se din zecile aflate înaintea consolelor, pierdută în jocul pe care-l juca. În clipa aceea, expresia de pe figura ei fusese cea pe care Case avea s-o vadă, după câteva ore, pe chipul adormit al fetei, într-un sicriu de lângă port, cu buza superioară aidoma liniei desenată de copii atunci când vor să reprezinte o pasăre în zbor.

Traversând sala spre ea, excitat de afacerea pe care o reușise, o văzuse ridicând privirea. Ochi cenușii, tivii cu fard negru... Ochii unui animal hipnotizat de farurile vehiculului care se apropie...

Noaptea lor împreună se prefăcuse la dimineață în bilete din portul hidroglisoarelor și în prima lui călătorie peste Golf. Ploaia continua să cadă peste Harajuku, împrăștiind mărgelile pe jacheta din plastic a fetei, iar copiii din Tokio treceau pe lângă buticurile celebre, îmbrăcați cu espadrile albe și pelerine dintr-o bucată, până când se treziră în gălăgia unei săli pachinko, la miezul nopții, cu ea ținându-l de mână ca pe un copil.

A fost nevoie de o lună de zile pentru ca obișnuința drogurilor și intensitatea vieții lui să transforme ochii aceia veșnic uimiți în semne de nevoie reflexă. Asistase la fragmentarea personalității ei, crăpându-se ca un aisberg cu bucățile îndepărtându-se, plutind și, în cele din urmă, zărise disperarea primară, scheletul flămând al dependenței toxicomanului. O privise căutând doza următoare cu o concentrare reamintindu-i de călugărițele vândute pe tarabele de le Shiga, alături de acvarii cu crapi albaștri mutanți și greieri în tulpini de bambus.

Privi cercul negru de zaț din ceașca goală. Vibra în ritmul stimulentului înghițit. Laminatul cafeniu de pe tăblia mesei era mățuit de zgârieturi minuscule. Dexul, urcându-i prin șira spinării, îl ajuta să vizualizeze nenumăratele izbituri aleatorii ce duseseră la formarea unei asemenea suprafețe. *Jarre* era decorat într-un stil învechit, anonim, din secolul anterior, un amestec tulburător de japoneză

tradițională și plastic milanez alburiu, însă totul părea acoperit de o peliculă fină, de parcă anxietățile unui milion de clienți atacaseră cumva oglinzile și plasticul, odată strălucitoare, lăsând toate suprafețele încetoșate cu ceva ce nu se mai putea șterge niciodată.

— Hei! Case, tipule...

Ridică privirea și zări o pereche de ochi cenușii, tiviți cu fard. Fata purta o salopetă orbitală franceză, decolorată și adidași noi, albi.

— Te căutam...

Se așează vizavi de el, cu coatele pe masă. Mâncile salopetei fuseseră tăiate la umeri; în mod reflex, Case îi privi brațele, căutând semne de ac sau derme.

— Vrei o țigară?

Scoase un pachet mototolit de Yeheyuan cu filtru dintr-un buzunar de la gleznă și-i întinse una. Bărbatul o luă, lăsând-o pe ea să i-o aprindă cu un tub din plastic roșu.

— Nu dormi bine, Case? Pari obosit.

Accentul feței o situa în sudul Lăbărtării, spre Atlanta. Pielea de sub ochi era palidă și avea un aspect nesănătos, deși era încă netedă și elastică. Avea douăzeci de ani. Cute recente de durere începuseră să se sape, permanente, la colțurile gurii. Părul negru era strâns la spate cu o panglică de mătase imprimată. Desenele puteau reprezenta microcircuite sau harta unui oraș.

— Ba da, dacă nu uit să-mi iau pilulele, răspunse el și-l izbi un val trecător de dor, de poftă carnală și singurătate, îngemănate pe lungimea de undă a amfetaminei. Își aminti aroma trupului ei în bezna sufocantă a unui sicriu de lângă port, degetele fetei presându-i omoplații...

Numai sex, se gândi, e tot ce-și dorește...

— Wage, făcu ea îngustându-și ochii. Vrea să te vadă cu o gaură în frunte... Își aprinse o țigară.

— Cine zice asta? Ratz? Ai vorbit cu Ratz?

— Nu. Mona... Noul ei gagi e unul din băieții lui Wage.

— Nu-i datorez îndeajuns. El îmi datorează, oricum n-are bani, înălță Case din umeri.

— Prea mulți au ajuns datoreze. Poate că tu vei fi exemplul. Vorbesc serios, ai face bine să fii atent.

— Bine. Tu ce mai faci, Linda? Ai unde dormi?

— Să dorm... Clătină din cap. Sigur că da. Se înfioră și se aplecă deasupra mesei. Chipul îi era brobonit de transpirație.

— Ia aici...

Case căută în buzunarul hanoracului și scoase o bancnotă de cincizeci, mototolită. O netezi în mod automat, sub tăblia mesei, o împături în patru și i-o întinse.

— Ai nevoie de ea, scumpule. Mai bine dă-i-o lui Wage. În ochii

cenușii exista acum ceva necunoscut lui Case, ceva ce nu mai zărise acolo până atunci.

— Îl datorez lui Wage mult mai mult. Ia-o! Mai fac rost, minți el privind cum Yenul Nou dispărea într-un buzunar cu fermoar.

— Case, când pui mâna pe ei, caută-l rapid pe Wage.

— Pe curând, Linda, se ridică bărbatul.

— Bine. Sub fiecare pupilă i se întrezărea un milimetru de alb. Sanpaku... Nu sta cu spatele la uși, tipule!

Case încuviință, grăbit să plece.

Privi îndărăt, când ușa de plastic se închise înapoia lui și zări ochii ei reflectați într-o cușcă de neon roșu.

Vineri noaptea pe Ninsei.

Trecu pe lângă tarabe de yakitori și săli de masaje, o cafenea concesionată numită Fata Frumoasă, pe lângă tunetul electronic al unei săli de jocuri. Se dădu un pas într-o parte, lăsând să treacă un sarariman în costum închis, observând însemnul Mitsubishi-Genentech tatuat pe dosul palmei drepte a bărbatului.

Era oare autentic? Dacă da, se gândi, tipul avea s-o încurce. Dacă nu, așa-i trebuia. Peste un anumit nivel, angajații M-G erau implantați cu microprocesoare de vârf, reglând concentrațiile mutagene din sânge. În Orașul Noptii așa ceva însemna sfârșitul... sfârșitul într-o clinică clandestină.

Sararimanul fusese japonez, însă mulțimea de pe Ninsei erau gaijini. Grupuri de marinari din port, turiști singuratici și încordați, vânând atracții neamintite în nici un ghid, duri din Lăbărțare, făcând paradă cu grefele și implanturile lor și o duzină de specii distincte de intermediari, toți roind pe străzi într-o coregrafie complicată de comerț și dorințe.

Existau nenumărate teorii încercând să explice de ce Chiba City tolera enclava Ninsei, dar Case prefera ideea că Yakuza păstrau stradă ca pe un fel de rezervă istorică, o amintire permanentă a descendențelor umile. În același timp, i se părea firească și ideea că tehnologiile în dezvoltare necesitau locuri în afara legii, că Orașul Noptii nu exista doar pentru locuitorii săi, ci ca un teren de testare, în mod deliberat nesupravegheat, al tehnologiei înseși.

Oare Linda avea dreptate? se întrebă, privind luminile de deasupra. Wage l-ar fi ucis ca să dea un exemplu? Părea lipsit de sens. Însă Wage se ocupa în principal de biologice ilegale și se spunea că trebuie să fii nebun ca să faci așa ceva.

Totuși, Linda zisese că Wage voia să-l lichideze. Părerea instinctivă a lui Case asupra dinamicii afacerilor interlope era că, de fapt, nici cumpărătorul, nici vânzătorul n-aveau nevoie de el. Treaba unui mijlocitor este să fie un rău necesar. Spațiul dubios ocupat de Case în

ecologia criminală a Oraşului Noptii fusese săpat cu minciuni, adâncit, noapte de noapte, cu trădări. Acum, când pereţii nişei lui începeau să se fărâmiţeze, simţea atingerea unei euforii stranii.

Cu o săptămână în urmă, întârziase transferul unui extract glandular sintetic, vânzându-l cu amănuntul pentru un câştig mai mare decât de obicei. Ştia că lui Wage nu-i convine. Wage era principalul său furnizor, de nouă ani în Chiba şi unul din puţinii afacerişti gaijini care reuşiseră să stabilească legături cu mediul interlop, rigid stratificat, dincolo de hotarele Oraşului Noptii. Materialele genetice şi hormonii se scurgeau până pe Ninsei de-a lungul unui traseu complicat de paravane şi fundături. Nu se ştie cum, Wage izbutise să urmărească un fir înapoi şi acum se bucura de legături trainice într-o duzină de oraşe.

Case se pomeni privind într-o vitrină. Magazinul vindea marinarilor obiecte micuţe şi strălucitoare. Ceasuri, cuţite cu arc, brichete, VTR-uri de buzunar, deckuri stimsim, lanţuri cu greutate manriki şi shuriken-uri. Shuriken-urile îl fascinaseră dintotdeauna: stele din oţel cu vârfurile ca nişte ace. Unele erau cromate, altele negre, iar altele cu o suprafaţă de curcubeu, aidoma uleiului picurat pe apă. Cele care îi reţineau atenţia erau stelele cromate. Erau montate pe un fundal din ultravelur stacojiu, fixate prin fire de nailon aproape invizibile, iar în centru aveau ştanţate dragoni sau simboluri yin-yang. Atrăgeau neonul străzii, întorcându-l înapoi şi lui Case i se păru că acelea erau stelele sub care călătorea el, destinul său expus într-o constelaţie de crom ieftin.

— Julie, vorbi el cu stelele lui. E timpul să-l văd pe moş Julie. El o să ştie.

Julius Deane avea o sută treizeci şi cinci de ani şi metabolismul deformat cu stăruinţă de o avere săptămânală în seruri şi hormoni. Principala lui armă împotriva bătrâneţii era un pelerinaj anual în Tokio, unde chirurgii geneticieni îi refăceau codul ADN-ului, o procedură imposibil de obţinut în Chiba. După aceea, zbura în Hong Kong şi comanda cămăşi şi costume după ultimul răcnet. Asexuat şi inuman de răbdător, principala lui satisfacţie părea să fie devotamentul faţă de formele ezoterice ale adoraţiei croitorilor. Case nu-l văzuse niciodată purtând de două ori acelaşi costum, deşi garderoba sa era alcătuită parcă numai din reconstruiri meticuloase ale unor veşminte din secolul anterior. Se maimuţărea cu ochelari de vedere, lentile înrămate într-un păienjeniş din aur, polizate din plăci subţiri de cuarţ roz, sintetic şi teşite oblic precum oglinzile unei case de păpuşi victoriene.

Avea biroul înapoia străzii Ninsei, într-o clădire parţial decorată, cu ani în urmă, pe ici-colo, cu o colecţie aleatorie de mobilier european, de parcă Deane ar fi intenţionat cândva să locuiască acolo. Rafturi de

bibliotecă neo-aztece adunau praful lângă unul din pereții încăperii unde aștepta Case. O pereche de veioze bulbucate, stil Disney, erau aplecate, instabil, pe o măsuță joasă tip Kandinsky pentru servit cafeaua, cu tăblia din oțel lăcuit stacojiu. Pe peretele dintre rafturi, un ceas Dali își atârna cadranul distorsionat până la podeaua din beton. Limbile lui erau holograme, modificându-se pe măsură ce se roteau, ca să urmeze circumvoluțiile cadranului, dar nu indicau niciodată ora exactă. Odaia era ticsită cu module navale din fibră de sticlă albă, degajând un iz de ghimbir conservat.

— Pare-se că ești curat, fiule, se auzi vocea lipsită de corp a lui Deane. Intră.

Bolțurile magnetice se retraseră din pozițiile lor, în jurul ușii masive, imitând lemnul de trandafir, aflată în stânga rafturilor. Pe plastic era scris cu letrasetul: JULIUS DEANE, IMPORT-EXPORT. Dacă mobilele împrăștiate prin simulacrul de foaier sugerau sfârșitul secolului anterior, cabinetul în sine părea că aparține începutului său.

Chipul roz și lipsit de riduri al lui Deane îl privea pe Case dintr-un cerc de lumină azvârlit de un lampadar vechi din bronz, cu abajur dreptunghiular de sticlă verde, întunecată. Importatorul era adăpostit în siguranță înapoia unui birou uriaș din oțel vopsit, flancat în ambele părți de dulapuri înalte, cu sertare, construite dintr-o varietate de lemn alburii. Pesemne, bănuie Case, cândva erau folosite la depozitarea unor documente scrise. Pe birou se îngrămădeau casete, suluri de imprimate îngălbenite și diferite piese dintr-o mașină de scris mecanică, un aparat pe care Deane se părea că nu-l va putea reasambla niciodată.

— Ce te-adeuce pe aici, fiule? întrebă Deane, oferindu-i lui Case o bomboană îngustă, învelită în hârtie cu pătrățele alb-albastre. Ia una. Ting Ting Djahe, cele mai bune.

Case refuză ghimbirul, se așază într-un scaun rotitor, scârțâitor, din lemn și urmări cu degetul mare tighelul ros de pe un crac al blackjeanșilor.

— Julie, am auzit că Wage vrea să mă ucidă.

— Ah! Bun... Pot să știu și eu de unde ai auzit?

— De la oameni.

— Oameni? repetă Deane plescăind o bomboană. Ce fel de oameni? Prieteni?

Case încuviință.

— Nu-i întotdeauna ușor să știi cine ți-s prietenii, nu?

— Îi datorez niște parale, Deane. Ți-a spus ceva?

— Nu l-am prea văzut, în ultima vreme. Apoi, suspină: Bineînțeles, dacă *într-adevăr* aș ști ceva, s-ar putea să nu-ți pot spune. Știi și tu cum stau lucrurile...

— Lucrurile?

— El e o legătură importantă, Case.

— Mda... Vrea să mă ucidă, Julie?

— N-am auzit, înălță Deane din umeri. Puteau la fel de bine să discute prețul ghimbirului. Fiule, dacă se dovedește a fi un zvon nefondat întoarce-te peste vreo săptămână și o să te las să intri pe ceva venit din Singapore.

— Din Hotelul Nar Hai de pe strada Bencoden?

— Ai gură cam mare, fiule! zâmbi Deane. Biroul din oțel era ticsit cu echipament de bruiaj, valorând o avere.

— Pe curând, Julie. O să-l salut pe Wage din partea ta.

Deane ridică degetele, mângâind nodul perfect al cravatei de mătase albă.

Nu ieșise de pe strada cu biroul lui Deane când simți, cu instinctul acela brusc și celular, că era urmărit, de foarte aproape.

Întreținerea unei anumite paranoia împlânzite era ceva de la sine înțeles pentru Case. Toată șmecheria era să n-o lași să-ți scape de sub control. Însă putea fi de-a dreptul păcătoasă, după un pumn de octogonuri. Se luptă cu valul de adrenalină și-și aranjă trăsăturile ascuțite într-o mască de goliciune plictisită, prefăcându-se purtat de mulțime. Când zări o vitrină întunecată, se opri înaintea ei. Era un butik chirurgical, închis pentru renovare. Cu mâinile vârate în buzunarele hanoracului, privi prin sticlă la un romb plat de țesut dezvoltat în laborator, așezat pe un pedestal sculptat din imitație de jad. Culoarea pielii îi reamintea de târfele lui Zone; era tatuată cu un display digital luminos, conectat la un cip subcutanat. De ce să te mai deranjezi cu chirurgia, se trezi el gândindu-se, în vreme ce sudoarea i se prelingea în josul coastelor, când poți purta așa ceva în buzunar?

Fără să miște capul, ridică ochii și studie reflecția mulțimii.

Acolo...

Înapoia marinarilor în cămăși kaki cu mâneci scurte. Păr negru, ochelari-oglină, haine negre, siluetă zveltă...

Dispăru.

Case începu să alerge, ghemuit, strecurându-se printre trupuri.

— Îmi închiriezi o armă, Shin?

— Două ore, zâmbi băiatul. Stăteau în mirosul de mâncare pescărească proaspăt gătită, în fundul unei prăvălioare de sushi de pe Shiga: Vii înapo, în două ore.

— Îmi trebuie acum, omule. N-ai nimic?

Shin, scotoci înapoia unor borcane goale de doi litri, unde cândva fusese hrean ras. Scoase un pachet subțire, învelit în plastic cenușiu.

— Taser. O oră, douăzeci Yeni Noi. Treizeci garanție.

— Rahat! Nu-mi trebuie asta. Am nevoie de o armă. Poate vreau să împușc pe cineva, înțelegi?

Chelnerul înălță din umeri și puse taserul înapoia borcanelor de hrean.

— Două ore.

Intră în prăvălie fără să mai privească shuriken-urile din vitrină. Nu azvârlise unul în viața lui.

Cumpără două pachete de Yeheyuan cu un cip bancar Mitsubishi, pe numele de Charles Derek May. Era mai bun decât Trumann Starr, tot ceea ce reușise să găsească pentru pașaport.

Japoneza dinapoia terminalului părea cu câțiva ani mai bătrână decât Deane, însă nici unul cu ajutorul științei. Case scoase din buzunar sulul subțire de Yeni Noi și i-l arătă.

— Vreau să cumpăr o armă.

Femeia indică un raft plin de cuțite.

— Nu, răspunse el, nu-mi plac cuțitele.

Bătrâna aduse o cutie dreptunghiulară de după tejghea. Capacul era din carton galben, imprimat cu desenul grosolan al unei cobre încolăcite, cu gluga umflată. Înăuntru se găseau opt cilindri identici, înveliți în foiță. Case privi degetele cu pete cafenii rupând hârtia de pe unul. Japoneza ridică obiectul spre el, un tub din oțel mat, cu o curelușă din piele la un capăt și o piramidă micuță din bronz la extremitatea opusă. Femeia prinse tubul cu o mână și trase de piramidă cu degetul mare și arătătorul celeilalte mâini. Trei segmente de arc strâns bobinat, unse, glisară afară blocându-se.

— Cobra, spuse bătrâna.

Sub tremurul neonului de pe Ninsei, cerul avea o nuanță mohorâtă de gri. Aerul era și mai neplăcut; în seara aceea, parcă avea dinți, iar jumătate din mulțime purta măști cu filtru. Case stătuse zece minute într-o toaletă publică, încercând să găsească un mod acceptabil de a ascunde cobra; în cele din urmă, vârâse mânerul sub cureaua jeansilor, cu tubul apăsându-l peste stomac. Vârful piramidei se bălăngănea între toracele lui și căptușeala interioară a hanoracului. Avea senzația că, dintr-o clipă în alta, obiectul avea să zăngăne pe pavaj, dar îl făcea să se simtă mai bine.

Chat nu era tocmai un bar în care se încheiau afaceri, însă în timpul săptămânii atrăgea cam același soi de clienți. Vinerea și sâmbăta era altă poveste. Obişnuiții localului erau tot acolo, în majoritate, dar dispăreau înapoia unui aflux de marinari și-a specialiștilor care trăiau de pe urma lor. Intrând pe ușă, Case se uită după Ratz, însă barmanul nu se zărea nicăieri. Lonny Zone, proxenetul rezident al barului, privea cu un interes patern și ușor absent cum una dintre fetele lui începuse lipeala cu un marinar tânăr. Zone era dedat unui soi de hipnotic, numit de japonezi Dansatorii Nordului. Întâlnind privirea peștelui, Case îi făcu semn spre bar. Zone se apropie, plutind în ralenti

prin mulțime, cu chipul prelung, placid și inexpressiv.

— Lonny, l-ai văzut pe Wage astă-seară?

Zone îl cercetă cu calmul său obișnuit, apoi clătină din cap.

— Sigur?

— Poate în Namban. Acum vreo două ore.

— Avea niște spilcuiți cu el? Unul subțirel, cu părul negru și-o haină neagră?

— Nu, răspunse Zone în cele din urmă, încrețindu-și fruntea netedă, pentru a indica efortul provocat de reamintirea atâtor detalii inutile: Gorile... Grefați...

Ochii lui Zone arătau foarte puțin alb și chiar mai puțin iris; sub pleoapele pe jumătate închise, pupilele erau dilatate, enorme. Îl privi îndelung pe Case în față, apoi coborî ochii. Zări proeminența biciului de oțel.

— Cobra, rosti el și înălță o sprânceană.

— Vrei să frigi pe cineva?

— Pe curând, Lonny, făcu Case și părăsi barul.

Coadă era din nou pe urmele lui. Era absolut sigur. Încercă un fior de exaltare, octogonii și adrenalina combinându-se cu altceva. Te bucură, se gândi; ești nebun!

Deoarece, într-un mod straniu și foarte aproximativ, era aidoma unei rulări prin matrice. Obosește-te îndeajuns, bagă-te într-un fel de bucluc desperat însă ciudat de arbitrar și este posibil, să vezi Ninsei ca pe un câmp de date, așa cum matricea îi amintise, odată, de proteine înlănțuite pentru a determina caracteristicile celulei. După aceea puteai plonja într-un curent de maximă viteză, total angajat însă în afara lui, iar de jur împrejurul său dansul afacerilor, interacțiunile informaționale, date transformate în realitate în labirintele lumii interlope...

Du-te, Case, își spuse. Atrage-i... Ultimul lucru la care se vor aștepta. Mai avea o jumătate de stradă până la sala de jocuri unde o întâlnise pentru întâia dată pe Linda Lee.

Se năpusti pe Ninsei, împrăștiind un grup de marinari plimbăreți. Unul dintre ei răcni ceva în spaniolă. Apoi intră, sunetele spărgându-se deasupra lui precum surful, subsonicele bubuindu-i în coșul pieptului. Cineva reuși o lovitură de zece megatone în Războiul Blindatelor și o explozie aeriană simulată inundă sala în zgomot de paraziți, în vreme ce holograma lugubră a unui glob de foc se desfăcu într-o ciupercă, deasupra. Case coti la dreapta și urcă rapid un șir de trepte din plăci aglomerate, nevopsite. Mai fusese odată aici, însoțit de Wage, ca să discute cu un bărbat pe nume Matsuga despre o afacere cu declanșatori hormonal interziși. Ținea minte coridorul, rogojinile pătate, șirul de uși identice al birourilor mitite. Acum, o ușă era

deschisă. O japoneză într-un tricou negru, fără mâneci, ridică ochii de la terminalul alb; înapoia capului ei se vedea un afiş-reclamă pentru excursii în Grecia, albastru egeean, brăzdat de firele ideogramelor.

— Trimite securitatea, strigă Case.

Sprintă mai departe pe coridor. Ultimele două uşi erau închise şi, bănuie el, încuiate. Se răsuci şi izbi cu călcâiul adidasului din nailon în ultima uşă, lăcuită în albastru. Uşa se deschise şi încuietorile ieftine căzură din tocul spart. În întuneric se distingea curba albă a nişei unui terminal. Case se repezi la uşa din dreapta, apucând cu ambele mâini mânerul rotativ din plastic transparent şi răsuci din toate puterile. Ceva pocni şi bărbatul pătrunse înăuntru. Acolo se întâlnise cu Matsuga, însă compania la adăpostul căreia lucra acesta dispăruse de mult. Nici un terminal, nimic... Din fundătura dinapoia sălii de jocuri, lumina se filtra înăuntru prin plasticul murdar de funingine. Întrevăzu o buclă şerpuitoare de fibre optice ieşind dintr-o priză de perete, un maldăr de cutii goale de conserve şi carcasa, lipsită de pale, a unui ventilator electric.

Fereastra era un singur panou din plastic ieftin. Case îşi scoase haina, o înfăşură în jurul pumnului drept şi lovi cu toată puterea. Plasticul se crăpă şi, după încă două lovituri, se desprinsese din ramă. Peste rumoarea îndepărtată a jocurilor, începu să piuie o alarmă, declanşată fie de fereastra forţată, fie de fata din capătul coridorului.

Case se întoarse, îmbracă haina şi deschise cobra la maxim.

Cu uşa închisă, spera că urmăritorul lui să creadă că fugise prin cea smulsă pe jumătate din tâţâni. Piramida din bronz a cobrei începu să se lege uşor, mânerul alungit din arc de oţel amplificându-i pulsul.

Nu se întâmplă nimic. Numai ţârâitul alarmei, sunetele jocurilor, inima lui bubuind... Atunci când sosi, frica era un prieten pe jumătate uitat. Nu mecanismul indiferent şi rapid al paranoiei-dex, ci pur şi simplu teamă animalică. Trăise de atâta vreme pe muchia constantă a neliniştii, încât aproape uitase ce însemna frică adevărată.

Cămăruţa aceea era genul de loc unde mureau oameni. Putea şi el să moară acolo. Urmăritorii puteau avea arme de foc...

O bubuitură, în capătul îndepărtat al coridorului. Glasul unui bărbat, răcnind ceva în japoneză. Un urlet, teroare şi spaimă. Altă bubuitură.

Şi paşi, fără grabă, apropiindu-se.

Trecând pe lângă uşa lui închisă. Oprindu-se, pentru durata a trei bătăi rapide de inimă. Şi revenind... Unu, doi, trei. Călcâiul unei cizme hârşâi pe rogojină.

Ultima lui fărâmbă de curaj indus de octogon se destrămă. Strânse cobra în mâner şi băjbâi spre fereastră, orbit de frică, cu nervii zbierând. Şocul cu pavajul îi trimise piroane boante de durere prin tibii.

O dungă îngustă de lumină, șerpuită dintr-un chepeng de serviciu pe jumătate deschis, dezvăluia un morman de fibre optice azvârlite și șasiul unei console uzate. Căzuse cu fața înainte pe o placă cu circuite imprimate, udă; se rostogoli lateral, în umbra consolei. Fereastra cămăruței era un pătrat de lumină palidă. Alarma continua să pulseze, mai zgomotoasă aici, peretele din spate amortizând tumultul jocurilor.

În cadrul ferestrei apărură un cap, luminat dindărăt de fluorescențele din coridor, apoi se retrase. Reveni, însă Case nu-i putea distinge trăsăturile. Doar o sclipire argintie în zona ochilor.

— ... mă-sii, spuse cineva, o femeie, cu accentul din nordul Lăbărțării.

Capul dispărură. Case rămase sub consolă, numărând rar până la douăzeci, după aceea se ridică. Continua să țină în mână cobra din oțel și îi trebuiră câteva secunde ca să-și amintească rostul ei. Șchiopătă afară din fundătură, masându-și glezna stângă.

Pistolul lui Shin era imitația vietnameză, veche de cincizeci de ani, a unei copii sud-americane după un Walther PPK, dublă acțiune la primul foc, cu un recul foarte puternic. Era calibrat pentru muniție 0,22, de flintă și Case ar fi preferat gloanțele cu plumb în locul celor chinezești simple, goale în vârf, cumpărate de la Shin. Totuși, însemna o armă de foc și nouă încărcătoare; pe când traversă Shiga, dinspre prăvălia de sashi, o cântărea în buzunarul hainei. Plăselele erau din plastic roșu tipător, turnate cu un dragon în relief; reprezentau ceva care putea fi mângâiat, pe întuneric, cu degetul mare. Azvârlise cobra într-un tomberon pe Ninsei și înghițise alt octogon.

Pilula îi iluminase circuitele și parcurse Shiga până la Ninsei, apoi pe Baiitsu. Ajunsese la concluzia că își pierduse coada și asta era perfect. Avea de dat niște telefoane, de aranjat afaceri și n-avea vreme de pierdut. Cu o stradă mai jos de Baiitsu, spre port, se înălța o clădire cu zece etaje, din cărămizi galbene, urâte. Ferestrele ei erau întunecate acum, dar dacă lăsai capul mult pe spate, puteai zări pe acoperiș o strălucire slabă. Lângă intrarea principală, o firmă stinsă de neon anunța HOTEL IEFTIN, sub un vâlmășag de ideograme. Case nu știa dacă locul avea alt nume; întotdeauna i se spunea *Hotelul Ieftin*. Se ajungea la el printr-o derivație laterală din Baiitsu, unde un lift aștepta la piciorul unui cilindru transparent. Liftul, ca și *Hotelul Ieftin*, era un compromis, fixat de clădire cu bambus și rășină epoxidică. Case urcă în colivia din plastic și folosi cheia, o bucată de bandă magnetică rigidă, fără marcă.

Închiriase un sicriu acolo de când sosise în Chiba, plătind săptămânal, însă nu dormise niciodată în *Hotelul Ieftin*. Dormise în locuri și mai ieftine.

Liftul mirosea a parfum și țigări; pereții coliviei erau scrijeliți și

pătați cu urme de degete. Trecând de etajul cinci, zări luminile de pe Ninsei. Pe când colivia se oprea cu un fâșăit gradat, Case răpăi cu degetele pe plăselele armei. Ca întotdeauna, liftul termină cursa cu un zvâcnit brusc, dar el era pregătit. Ieși în incinta ce servea drept recepție și pajiște.

În mijlocul carpetei pătrate din iarbă de plastic verde, un adolescent japonez stătea înapoia unei console în formă de C, citind un manual. Sicriile albe din fibră de sticlă erau înșiruite în suportii unui eșafod industrial. Șase etaje, câte zece sicrie de fiecare. Case dădu din cap spre băiat și șchiopătă peste iarba din plastic până la scara cea mai apropiată. Totul era acoperit cu plăci laminate ieftine, zăngănind la un vânt mai puternic și neoprind complet ploaia, însă sicriile erau destul de greu de deschis fără o cheie.

Grilajul pasarelei vibra sub greutatea lui, pe când înaintă pe nivelul trei până la numărul 92. Sicriile erau lungi de trei metri, cu chepengurile ovale de un metru lățime și mai puțin de un metru jumătate înălțime. Introduse cheia în fantă și așteptă verificarea calculatorului. Zăvoarele magnetice clicăiră liniștitor și chepengul se deschise vertical, scârțâind din arcuri. Fluorescentele se aprinseră pâlپând când Case se târa înăuntru, trăgând chepengul după el și apăsând panoul care activa încuietoearea manuală.

În numărul 92 există doar un calculator portabil Hitachi standard și un răcitor mic, alb, din stiropplast. Răcitorul conținea resturile a trei bucăți, de câte zece kilograme de bioxid de carbon solid, învelite grijuliu în hârtie pentru reducerea evaporării și un flacon de laborator, din fibră de aluminiu. Ghemuit pe placa maro de temperplast, utilizată atât drept pat cât și ca dușumea, Case scoase din buzunar 0,22-ul lui Shin și-l așeză, pe răcitor. După aceea, se dezbracă de haină. Terminalul sicriului era încastrat într-un perete concav, vizavi de un afiș anunțând, în șapte limbi, obligațiile chiriașilor. Case luă receptorul roz și bătu din memorie un număr de Hong Kong. Lăsă să sune de cinci ori, apoi închise. Cumpărătorul său, pentru cei trei megabiți RAM de ultimă oră din Hitachi, nu răspundea la telefon.

Bătu un număr de Tokio, în Shinjuku.

O femeie îi răspunse în japoneză.

— Omul Șarpe e acolo?

— Mă bucur să te aud, interveni Omul Șarpe de la o derivație. Așteptam să mă suni.

— Am muzica dorită, privi el spre răcitor.

— Sunt fericit să aud. Există o problemă cu banii gheață. Poți rezista?

— Oh, fir-ar al dracu', aveam neapărată nevoie de bani...

Omul Șarpe închise.

— Te-n gură de rahat cu ochi, se adresă Case receptorului bâzâind.

Își privi pistolul ieftin. Haios, continuă el, o să fie o seară tare haioasă.

Case intră în *Chat* cu o oră înaintea zorilor, cu ambele mâini înfundate în buzunarul hainei; într-una ținea pistolul închiriat, iar în cealaltă flaconul din aluminiu.

Ratz se găsea la o masă din spate, bând apă Apollonaris dintr-o halbă de bere, cu cele o sută și douăzeci de kilograme de carne moale rezemate de perete, pe un scaun scârțâitor. La bar era un puști brazilian, Kurt, servindu-i pe puținii consumatori, în majoritate bețiivi liniștiți. Brațul din plastic al lui Ratz bâzâi când ridică halba și bău. Țeasta lui rasă strălucea de transpirație.

— Arăți rău, prietene artist, făcu el, etalându-și ruina din gură.

— Mă simt minunat, răspunse Case și rânji ca un schelet. Superb!

Se trânti pe scaunul din fața lui Ratz, cu mâinile tot în buzunare.

— Și intri și ieși mereu din adăpostul ăsta făcut din pileală și stimule, sigur că da. Asigurat împotriva, emoțiilor ieftine, nu?

— Ce te bagi în sufletul meu, Ratz? L-ai văzut pe Wage?

— Asigurat împotriva spaimei și singurătății, urmă barmanul. Ascultă glasul spaimei. Poate că-i singura ta prietenă.

— Ratz, ai auzit ceva despre o bătaie în sala de jocuri, mai devreme? Ceva morți?

— Un nebun a tăiat un securist. Înălță din umeri. Se zice că o fată.

— Trebuie să vorbesc cu Wage, am...

— Aha... Ratz strânse buzele, comprimându-le într-o singură linie. Privi dincolo de Case, către intrare: Cred c-o să vorbești.

Case își reaminti brusc de shuriken-urile din vitrină. Drogul îi cânta în cap. Pistolul din mână era lunecos de transpirație.

— Herr Wage, vorbi Ratz, întinzând încet manipulatorul roz, de parcă s-ar fi așteptat să-i fie scuturat. Ce plăcere deosebită! Ne onorați mult prea rar.

Case se întoarse și privi în sus, spre chipul lui Wage. Era o mască bronzată și deloc remarcabilă. Ochii verzi erau transplanturi Nikon dezvoltate în laborator. Wage purta un costum din mătase oțelită și câte o brățară simplă din platină la fiecare încheietură. Era flancat de gorilele sale, tunși aproape identici, cu brațele și umerii umflați de mușchi transplantați.

— Ce mai faci, Case?

— Domnilor, interveni Ratz, apucând scrumiera umplută vârf de pe masă cu gheara lui de plastic roz. Nu vreau scandal aici.

Scrumiera era făcută din plastic gros, incasabil și făcea reclamă berii Tsingtas. Ratz o zdrobi lent, mucerile și fragmentele de plastic verde revărsându-se pe tăblia mesei.

— Ați înțeles?

— Iubițel, rosti o gorilă, vrei să încerci chestia asta și cu mine?

— Nu ochi la picioare, Kurt, urmă Ratz cu un ton de conversație.

Case întoarce privirea și-l zări pe brazilian, suit pe bar ațintind o carabină Smith & Wesson spre cei trei. Țeava armei, făcută dintr-un aliaj subțire cât foița, bobinat cu un kilometru de filament din sticlă, era îndeajuns de mare ca să poți băga pumnul în ea. În încărcătorul scheletic se vedeau cinci cartușe groase, portocalii, geluri subsonice, cu forța impact a unor săculeți de nisip.

— Teoretic, nu-s mortale, zise Ratz.

— Hei, Ratz, făcu Case. Îți rămân dator.

Barmanul ridică din umeri.

— Nu-mi datorezi nimic. Aștia, fulgeră el spre Wage și gorile, ar trebui să știe mai bine. Nu mierlești pe nimeni în Chatsubo.

Wage începu să tușească.

— Cine vorbește de mierlit? Voiam să discut afaceri. Eu și Case lucrăm împreună.

Case scoase 0,22-ul din buzunar și-l aținti spre vintrele lui Wage.

— Am auzit că vrei să-mi faci felul.

Gheara roz a lui Ratz se strânse în jurul pistolului și Case lăsă mâna moale.

— Bă, Case, zi și mie ce ți-a venit, ești soni, sau ce? Ce-i aiureala asta că vreau să teucid? Wage se întoarce către bărbatul din stânga lui: Întoarceți-vă amândoi în Nambar! Așteptați-mă acolo!

Case îi privi traversând barul, acum complet gol cu excepția lui Kurt și a unui marinăr beat îmbrăcat în haine kaki, ghemuit lângă picioarele unui scaun de la tejghea. Țeava Smith & Wesson-ului îi urmări pe cei doi până la ușă, apoi se fixă pe Wage. Încărcătorul pistolului lui Case zăngăni pe masă, Ratz scoase și cartușul de pe țeavă.

— Cine ți-a spus că vreau să te omor, Case? întrebă Wage.

Linda...

— Zi, cine ți-a spus? E ceva care vrea să te bage în bucluc?

Marinarul gemu și vomită exploziv.

— Scoate-l afară, vorbi Ratz spre Kurt, așezat acum pe tejgheaua barului cu carabina în poală, aprinzându-și o țigară.

Case simți greutatea nopții coborând asupra lui precum un sac de nisip ud, izbindu-l înapoia ochilor. Scoase flaconul din buzunar și-l întinse lui Wage.

— Asta-i tot ce am. Dacă te miști repede, iei cinci sute. Am restul de bani în niște RAM, dar sunt duși acum.

— Tu ești okay, Case? Flaconul dispăruse deja înapoia unei clapete oțelii. Adică, gata, noi suntem chit, da' arăți cam nasol. Parc-ai fi un rahat în ploaie. Mai bine, du-te și culcă-te.

— Îhî. Se ridică în picioare și simți *Chat*-ul legănându-se în jurul său. Eh, mai aveam un cincizeci, da' a trebuit să-l dau cuiva.

Chicoti. Luă încercătorul 0,22-ului și cartușul, le puse într-un buzunar, iar pistolul în celălalt buzunar.

— Mă duc la Shin, să-mi iau garanția.

— Du-te acasă, spuse Ratz, foindu-se, parcă stânjenit pe scaunul scârțâitor. Maestre! Du-te acasă.

Îi simți privindu-l, pe când traversă încăperea și deschise, cu umărul ușile din plastic.

— Curva, se adresa el rozului de peste Shiga. În josul străzii Ninsei, hologramele dispăreau ca niște fantome, iar cele mai multe neoane erau deja reci și moarte. Sorbi cafea neagră, tare, de la recipientul din plastic al unui vânzător ambulant și privi soarele răsărind: Zboară, păpușă! Orașe ca ăsta sunt pentru ăia cărora le place să coboare.

De fapt, nu era chiar așa și constată că-i venea tot mai greu să aprobe sensul trădării. Fata voia un bilet spre casă, iar RAM-ul din Hitachi-ul său i-l putea cumpăra, dacă găsea locul potrivit. Și figura cu cincizeciul; aproape că refuzase să-l ia, știind că urma să-l curețe de tot ce mai avea.

Când ieși din lift, la recepție era același tânăr. Alt manual.

— Bravo băiatu', strigă Case peste pajiștea din plastic, nu trebuie să-mi mai zici. Știu deja. A venit o tipă drăguță, zicând că are cheia mea. Un bacșiș frumușel pentru tine, să zicem cincizeci Noi? Băiatul lăsă jos cartea. Femeia... urma Case și trase pe frunte o linie cu degetul mare. Albă... zâmbi larg. Băiatul zâmbi și el, încuviințând. Mersi, găoază, încheie Case.

Pe pasarelă avu necazuri cu încuietoarea. Pesemne Linda o zăpăcise cumva, când o forțase. Începătoare... El știa de unde putea închiria o cutie neagră care să deschidă orice din *Hotelul Ieftin*. Când se târî înăuntru, fluorescențele se aprinseră.

— Închide chepengul încetișor, amice. Mai ai specialitatea aia de sămbătă seara, închiriată de la chelner?

Stătea cu spatele la perete, în capătul îndepărtat al sicriului. Avea genunchii ridicați, cu încheieturile mâinilor așezate pe ei: dintre degete ieșea țeava piper a unui pistol cu ace.

— Tu ești cea din sala de jocuri? Închise chepengul. Unde-i Linda?

— Zăvorește-l.

O ascultă.

— Aia-i gagica ta? Linda?

Case încuviință.

— A plecat. Ți-a luat Hitachi-ul. O puștoaică cam nervoasă. Unde-i arma, amice? Purta ochelari cu oglinzi. Avea haine întunecate și tocurele cizmelor se înfipseseră adânc în temperplast.

— Am dus-o înapoi lui Shin, să-mi iau garanția. I-am vândut gloanțele la jumătate de preț. Vrei banii?

- Nu.
- Vrei niște gheață? Asta-i tot ce am, în clipa de față.
- Ce te-a apucat aseară? De ce-ai făcut scena aia în sală? A trebuit să-l tai pe securistul ăla care a venit cu nunhuck-urile.
- Linda zicea că o să mă ucizi.
- Linda? Acum am văzut-o prima dată.
- Nu ești cu Wage?

Femeia clătină din cap. Case își dădu seama că ochelarii erau implantați chirurgical, sigilându-i orbitele. Lentilele argintii păreau crescute din pielea netedă de deasupra pomeților, înrămate de părul negru, tăiat într-un fel de moț. Degetele curbate în jurul patului armei erau subțiri, albe cu vârfurile roșii și lăcuite. Unghiile păreau artificiale.

— Cred c-ai dat-o în bară, Case. Când am apărut eu, mi-ai găsit un loc în lumea ta.

- Și tu ce vrei, doamnă? Se lăsă moale, rezemându-se de chepeng.
- Pe tine. Un corp viu, cu creieri pe jumătate intacti. Molly, Case. Mă numesc Molly. Te iau pentru individul care m-a angajat. Vrea să-ți vorbească, atât. Nimeni nu vrea să-ți facă vreun rău.

- Asta-i bine.
- Numai că, uneori, eu mai fac rău oamenilor, Case. Cred că așa sunt eu făcută. Purta jeanși strâmți, negri, din piele de mânășă și o jachetă neagră, umflată, croită dintr-o țesătură mată, părând că absoarbe lumina. Dacă las arma, n-o să faci prostii, Case? Pari să fii genul care riscă prosteste...

- Hei, fii liniștită. Sunt amărât, nu-i nici o problemă.
- Bravo, amice. Arma dispăru în jacheta neagră. Pentru că dacă încerci să fii șmecher cu mine, faci una din cele mai mari prostii din viața ta.

Ridică mâinile, cu palmele în sus, degetele albe ușor rășchirate și, cu un clic de-abia auzit, din tecile de sub unghiile roșu lunecară zece lame de bisturiu, lungi de patru centimetri și cu tășuri duble.

Zămbi. Lamele se retraseră încet.

Capitolul 2

După un an de sicrie, încăperea de la etajul douăzeci și cinci al lui *Chiba Hilton* părea enormă. Avea zece metri pe opt; jumătatea unui apartament. Un aparat Braun de făcut cafea, alb, aburea pe o măsuță joasă, lângă panourile glisante din sticlă, deschizându-se pe un balcon îngust.

— Bagă niște cafea în tine. Arăți c-ai avea nevoie.

Își scoase jacheta neagră; arma atârna sub brațul ei într-un toc de umăr din nailon negru. Purta un pulovăr gri, fără mâneci, cu fermoare din oțel, simple, pe fiecare umăr. Anti-glonț, decise Case, turnând cafea într-o cană de un roșu violent. Avea senzația că picioarele și brațele îi erau făcute din lemn.

— Case! Ridică ochii și-l văzu pentru prima oară pe bărbat. Numele meu este Armitage.

Halatul negru era desfăcut până la brâu, pieptul larg, musculos și spân, pânțele neted și tare. Ochii albaștri erau atât de deschiși, încât Case se gândi la decolorant.

— Soarele-i sus, Case. Azi e ziua ta norocoasă, băiete.

Case destinse brusc brațul și bărbatul evită cu ușurință cafeaua fierbinte. Pete maronii scurgându-se pe tapetul imitație de orez. Văzu cerceul de aur, cu muchii ascuțite, din lobul stâng. Forțele Speciale. Individul zâmbi.

— Ia-ți cafea, Case, vorbe Molly. Ești okay. Dar nu mergi nicăieri până nu zice Armitage.

Se așază cu picioarele încrucișate pe o pernă din mătase și începu să demonteze arma fără s-o privească. Oglinzile gemene îl urmăriră, îndreptându-se către masă și umplând ceașca.

— Ești prea tânăr ca să-ți amintești războiul, nu, Case? Armitage trecu o mână lată prin părul șaten, tuns scurt. La încheietură sclipi o brățară masivă de aur: Leningrad, Kiev, Siberia... Noi te-am inventat în Siberia, Case.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Pumnul Urlător, Case. Ai auzit de numele ăsta?

— Un fel de comando, nu? Au încercat să distrugă comunicațiile rusești cu programe virus. Da am auzit de el. Nu s-a mai întors nici unul...

Simți o tensiune neașteptată. Armitage merse către fereastră și privi peste Golful Tokio.

— Nu-i adevărat. O grupă a reușit să ajungă în Helsinki.

Case înălță din umeri și sorbi din cafea.

— Ești un cowboy de consolă. Prototipurile programelor folosite de

tine la spargerea băncilor industriale au fost realizate pentru Pumnul Urlător. Pentru asaltul asupra centrului de calculatoare din Kirensk. Modulul bazic erau o microușoară Aripă-de-Noapte, un pilot, un deck matriceal, un jocheu. Rulam un virus numit Cârțița. Seria Cârțițelor a fost prima generație de adevărate programe de pătrundere.

— Spărgătoare de gheață, spuse Case pe deasupra cării roșii.

— Gheață de la GHEAȚĂ, GHimpi Electronici de AuToApărare...

— Problema este, dom'le, că eu nu mai sunt jocheu, așa că cred c-o să plec...

— Eu am fost acolo, Case; am fost acolo când i-au inventat pe cei ca tine.

— N-ai texte cu mine și ai mei, nenică. Ai destule lovele să angajezi cuțitare scumpe care să m-aducă aici, da atât. N-o să mai bat niciodată pe un deck, pentru tine sau pentru oricare altul. Se apropie de fereastră și privi în jos: Aici trăiesc acum.

— Profilul nostru spune că încerci să ispitești strada să te ucidă, atunci când nu ești atent.

— Profilul?

— Am construit un model detaliat. Am cumpărat un go-to pentru fiecare din alias-urile tale și am rulat totul printr-un software militar. Ești predispus la sinucidere, Case. Modelul îți mai acordă o lună de viață. Iar reconstituirea noastră medicală spune că în mai puțin de un an îți va trebui un pancreas nou.

— „Noastră”... Privi ochii albaștri deschis. Cine sunteți voi?

— Ce ai zice dacă ți-aș spune că-ți putem repara stricăciunile neurale, Case?

Brusc, Armitage îi păru lui Case sculptat dintr-un bloc de metal inert și extrem de greu. O statuie. Știa acum că totul era un vis și urma să se trezească în curând. Armitage n-avea să mai vorbească. Visele lui Case se sfârșeau întotdeauna în astfel de stop-cadre, iar acesta luase sfârșit.

— Ce zici, Case?

Bărbatul privi peste Golf și se înfioră.

— Zic că mănânci rahat.

Armitage încuviință.

— Dup-aia, te-aș întreba care sunt condițiile.

— Nu prea diferite de cele cu care erai obișnuit.

— Mai lasă-l să doarmă, Armitage, vorbe Molly, de pe perna ei, cu componentele armei răspândite pe mătase, aidoma unui puzzle costisitor. Se desface pe la încheieturi.

— Condițiile, repetă Case. Și acum. Chiar acum.

Continua să tremure. Nu se putea stăpâni.

Clinica era anonimă, costisitoare, mai multe pavilioane elegante, separate prin grădini mici. Și-o reamintea din turneul făcut în prima

lună în Chiba.

— Ești speriat, Case. Teribil de speriat.

Era duminică după-amiază și stătea cu Molly într-un fel de curtică. Bolovani albi, un gard de bambus verde, pietriș negru greblat în unde line. Un grădinar, asemănător unui crab metalic, mare, îngrijea bambusul.

— O să reușească. Habar n-ai ce chestii are Armitage. O să-i plătească pe ăștia cu nervii, să te aranjeze cu programul lui, care o să-i spună cum s-o facă. Le oferă un avans de trei ani față de ceilalți. Știi cât valorează asta?

Strecură degetele mari în inelele de la centura jeansilor din piele și se legănă pe tocurele lăcuite ale cizmelor roșii de cowboy. Vârfurile lor erau acoperite de argint mexican strălucitor. Lentilele erau mercur gol, privindu-l cu indiferența unei insecte.

— Ești samurai de stradă, spuse Case. De când lucrezi pentru el?

— De două luni.

— Și înainte?

— Pentru altcineva. Mercenară, știi?

Bărbatul încuviință.

— Curios, Case...

— Ce-i curios?

— E parcă te-aș cunoaște. Profilul ăla... Știi cum ești făcut.

— Nu mă cunoști, surioară.

— Ești okay, Case. Ce ai tu se numește ghinion.

— Dar el? El e okay, Molly?

Crabul robot se îndrepta spre ei. Peste undele de pietriș, carapacea lui din bronz putea avea o mie de ani vechime. La un metru de cizmele femeii, lansă o rază de lumină, apoi încremeni pentru o clipă, analizând datele obținute.

— Primul lucru la care mă gândesc întotdeauna, Case, este fundulețul meu.

Crabul își schimbase drumul, ca s-o ocolească. Însă ea îl lovi cu precizie, vârful argintiu al cizmei sunând pe carapace. Robotul căzu pe spate, însă membrele din bronz îl îndreptară repede.

Case se așeză pe un bolovan, împrăștiind simetria undelor de pietriș cu vârful pantofilor. Începu să se caute prin buzunare după țigări.

— În cămașă, zise femeia.

— Vrei să-mi răspunzi? Pescui o Yeheyuan mototolită din pachet și ea i-o aprinse cu o plăcuță subțire din oțel german, desprinsă parcă de pe o masă de operații.

— Bine. Să-ți zic, tipul e fixat pe o chestie. Acum are mălai din gros, ceva ce n-a mai avut, și face rost de tot mai mult. Case remarcă o crispă în jurul buzelor lui Molly. Sau poate... poate că ceva este fixat pe el... Înălță din umeri.

— Cum adică?

— Nu știu exact. Știu că habar n-am pentru cine, sau pentru ce lucrăm noi de fapt.

Bărbatul privi oglinzile gemene. Sâmbătă dimineață, părăsind Hiltonul, se întorsese în *Hotelul Ieftin* și dormise zece ore. După aceea, făcuse o plimbare lungă, fără nici o destinație anume, de-a lungul perimetrului de securitate al portului, privind pescărușii rotindu-se dincolo de lanțuri. Dacă Molly îl urmărise, o făcuse perfect. Evitase Orașul Noptii. Așteptase în sicriu telefonul lui Armitage. Acum, grădina tăcută, duminică după-amiază și fata cu corp de gimnastă și mâini de scamator...

— Dacă doriți să intrați, domnule, anestezistul vă așteaptă.

Tehnicianul făcu o plecăciune, se întoarse și reintră în clinică, fără să se uite dacă este urmat.

Un iz rece, de oțel. Gheață mângâindu-i șira spinării.

Pierdut, atât de micuț prin beznă, mâinile răcindu-se, imaginea trupului pierzându-se pe coridoare cu cerul ca un ecran de televizor...

Glasuri.

Apoi focul negru găsi ramificațiile secundare ale nervilor, durerea dincolo de orice are numele de durere...

Stai așa. Nu mișca.

Acolo erau și Ratz și Linda Lee, Wage și Lonny Zone, o sută de chipuri din pădurea de neon, marinari, intermediari și târfe, acolo unde cerul este argint otrăvit, dincolo de lanțuri și de temnița craniului.

La dracu, nu bâțâi...

Unde cerul trece din staticul pârâitor în non-culoarea matricii și el întrezărește shuriken-urile, stelele lui...

— Termină, Case! Trebuie să-ți găsesc vena!

Era călare pe pieptul lui, ținând într-o mână o seringă din plastic albastru.

— Dacă nu termini, îți iau gâtul! Ești încă plin de inhibitori endorfini.

Se trezi și o găsi întinsă lângă el, în beznă.

Își simțea gâtul fragil, făcut din porțelan. Pe la mijlocul șirei spinării, o durere pulsa regulat. Imaginile se formau și se refăceau: un montaj pâlpare al turnurilor Lăbărțării și părăginitelor domuri Fowler, siluete neclare avansând spre el în umbra unui pod sau pasarele...

— Case? E miercuri, Case!

Femeia se mișcă, rostogolindu-se lateral și întinzând un braț peste

el. Un sân îi atinse umărul. O auzi smulgând sigiliul de staniol al unei sticle de apă, apoi bând.

— Ia! Îi puse sticla în mână. Pot vedea pe întuneric. Am în ochelari amplificatoare de imagine pe microcanale.

— Mă doare spatele.

— Pe acolo ți-au înlocuit fluidul. Ți-am schimbat și sângele. Asta pentru că ai căpătat un pancreas nou. Și niște țesuturi noi la ficat. Chestiile cu nervii, nu știu... O grămadă de injecții. N-a fost nevoie să spargă nimic pentru chestia principală. Se lăsă înapoi lângă el. Este 2:43:12 AM, Case. Am un afișaj apt în nervul optic. Case se ridică și încercă să bea din sticlă. Se înecă, tuși, iar apă calduță îi curse pe piept și coapse.

— Trebuie să bat pe deck, se auzi spunând. Bâjbâi după haine. Trebuie să știu...

Femeia râse. Mâini micuțe, puternice îl apucară de antebrațe.

— Pardon, barosane. Opt zile pauză. Dacă te cuplezi acum, sistemul nervos ți se duce dracu! Astea-s ordinele doctorului. În plus, consideră că am reușit. Te verifică peste o zi.

— Unde suntem? întrebă Case, întinzându-se la loc.

— Acasă... *Hotelul Ieftin*.

— Unde-i Armitage?

— În Hilton, vânzând mărgelile băștinașilor, sau așa ceva. Ieșim în curând de-aici, amice. Amsterdam, Paris, apoi înapoi în Lăbărțare. Îl atinse pe umăr: întoarce-te. Mă pricep la masaje.

Se răsuci pe burtă, cu brațele întinse înainte, vârfurile degetelor atingând pereții sicriului. Molly sui deasupra lui, îngenunchind pe temperplast, cu pielea jeansilor atingându-i răcoroasă trupul. Degetele ei îi apăsau ceafa.

— Cum de nu ești la Hilton?

Femeia îi răspunse căutând înapoi, între coapsele lui și cuprinzând ușor scrotul cu degetul mare și cel arătător. Se legănă acolo pentru un minut, în beznă, țeapănă, ținând cealaltă mână pe gâtul bărbatului. Pielea jeansilor scârția ușurel, în ritmul mișcării. Case se foi, simțind cum se excită, apăsat pe temperplast.

Capul îi bubuia, dar rigiditatea gâtului îi mai cedase. Se ridică într-un cot, se rostogoli, se lăsă pe spate pe saltea, atrăgând-o pe Molly, lingându-i sânii, cu sfârcurile mici lunecându-i umede pe obraji. Găsi fermoarul jeansilor și-l trase în jos.

— E okay, spuse ea, pot vedea.

Fâșăitul jeansilor trași în jos. Se zbătu până să-i azvârle. Puse un picior peste el și Case îi atinse chipul. Duritatea neașteptată a lentilelor implantate.

— Nu, zise femeia, rămân amprente...

Îl încăleacă din nou, îi luă mâna și i-o puse pe ea, degetul cel mare

între fese, celelalte degete răsfirate peste labii. Pe când începea să se coboare peste el, imaginile reveniră pulsând, chipurile, fragmente de neon sosind și îndepărtându-se. Lunecă în jos în jurul lui și trupul bărbatului se arcui convulsiv în sus. Îl călări așa, dictând ea ritmul, lăsându-se și ridicându-se, până când amândoi explodară, orgasmul lui strălucind albastru într-un spațiu atemporal, o nemărginire asemenea matricii, unde chipurile erau zdrențuite și suflate prin coridoare de uragan, iar coapsele ei erau puternice și ude pe șoldurile sale.

Pe Ninsei, o versiune mai puțin densă a mulțimii din timpul săptămânii trecea prin mișcările dansului. Valuri de sunet se rostogoleau dinspre sălile de jocuri și cele de pachinko. Case privi prin *Chat* și-l zări pe Zone supraveghindu-și fetele în lumina palidă, caldă și cu iz de bere. La bar stătea Ratz.

— L-ai văzut pe Wage, Ratz?

— Nu astă seară. Ratz înălță insinuant o sprânceană spre Molly.

— Dacă-l vezi, spune-i că am banii.

— S-a schimbat norocul, artistule.

— E cam devreme să știi.

— Trebuie să-l văd pe tipul acesta, vorbi Case privindu-și imaginea în ochelarii ei. Am niște afaceri de încheiat.

— Lui Armitage n-o să-i placă să te scap de sub ochi. Stătea sub ceasul topit al lui Deane, cu mâinile în șolduri.

— Omul n-o să vorbească cu mine, dacă ești și tu. De Deane mă doare-n cur. Știe să se apere și singur, însă am oameni care o să se ducă dracu, dacă plec din Chiba așa, brusc. Sunt de-ai mei, pricepi?

Molly strânse din buze și scutură din cap.

— Am oameni în Singapore și Tokio, legături în Shinjuku și Asakuza și o să se ducă dracu', înțelegi? minți Case, punând o mână pe umărul jachetei ei negre. Cinci! Cinci minute. După ceasul tău, bine?

— Nu-s plătită pentru asta.

— Pentru ce ești tu plătită este una. Dar ca eu să las să-mi moară câțiva prieteni buni, pentru că ești prea habotnică cu instrucțiunile tale este cu totul altceva.

— Rahat! Prieteni buni, pe dracu'! Intri acolo ca să ne verifici la contrabandistul tău. Puse o cizmă pe măsura Kandinsky, acoperită de praf.

— Ah, Case, băiete, se pare că tovarășa ta este destul de înarmată, pe lângă faptul că are o grămadă de siliciu în corp. Ia zi, care-i treaba? Tusea fantomatică a lui Deane părea că atârână în aer între ei.

— Stai așa, Julie. Oricum, intru singur.

— Poți fi sigur de asta, fiule. Altfel nici n-aș fi de acord.

— Bine, încuviință Molly. Du-te. Dar numai cinci minute. Dacă stai mai mult, intru și-l aranjez pe bunul tău prieten pentru totdeauna. Și-n

timpul ăsta încearcă să te gândești la ceva.

— La ce?

— De ce-ți fac favoarea asta. Se întoarce și ieși, pe lângă grămezile de module albe conținând ghimbir conservat.

— Tovarăși mai ciudați ca de obicei, Case? Întrebă Julie.

— A plecat, Julie. Îmi dai drumul? Te rog, Julie!

Zăvorul se deblocă.

— Ușurel, Case, se auzi vocea.

— Ia alea de pe masă, Julie, bagă totul în birou, vorbi Case așezându-se în scaunul rotitor.

— Avem tot timpul, răspunse blajin Deane, luând o armă dinapoia preselor vechii mașini de scris și ațintind-o atent asupra lui Case. Era un obiect masiv, un revolver Magnum cu țeava retezată până rămăsese un simplu ciot. Nu mai avea gardă la trăgaci, iar plăselele erau învelite în ceva asemănător leucoplastului. Lui Case îi părea straniu în mâinile lui Deane, roz și cu manichiură făcută. Pur și simplu, sunt prudent, înțelegi? Nimic personal. Acum spune ce vrei.

— Am nevoie de o lecție de istorie, Julie. Și de un go-to al cuiva.

— Care-i treaba, fiule? Cămașa lui Deane era din bumbac dungat, cu gulerul alb și rigid, aidoma porțelanului.

— Plec, Julie. Mă poți ajuta, da?

— Go-to pentru cine, fiule?

— Numele gaijin e Armitage, locuiește în Hilton.

Deane lăsa revolverul.

— Să nu te miști, Case. Bătu ceva pe un terminal din poală: se pare că știi tot atât de multe ca și rețeaua mea. Cred că individul are un aranjament temporar cu Yakuza și fiii crizantemei de neon, cu modalități de a-și proteja aliații de tipi ca mine. Altă posibilitate n-am. Acum, istoria... Ai zis ceva de istorie. Ridică iarăși revolverul. Însă nu-l mai îndreaptă direct spre Case: Ce anume?

— Războiul... Ai fost în război, Julie?

— Războiul? Ce vrei să știi? A durat trei săptămâni.

— Pumnul Urlător.

— Faimos... În ziua de azi nu se mai învață istorie? Un super-meci de fotbal politic postbelic, asta a fost. Watergatat până la Dumnezeu... Șmecherii tăi, Case, hoțomanii de prin Lăbărtare au fost, unde a fost... Mc Lean? În buncăre, toți... a fost un scandal uriaș. S-a risipit nițel sânge tânăr, patriotic pentru testarea unor tehnologii noi. Mai târziu, s-a aflat că știau de sistemele defensive rusești. Știam de ampi, arme magnetice pulsatoare. I-au trimis pe tipi fără remușcări, să testeze. Deane înălță din umeri: Floare la ureche pentru Ivan.

— A scăpat vreunul?

— Cristoase, au trecut atâția ani... Deși, cred că au scăpat câțiva. Una din echipe a pus mâna pe un elicopter sovietic, știi? Au zburat

până în Finlanda. Normal, n-aveau codurile de intrare și au făcut praf sistemele de apărare finlandeze. Tipi din Forțele Speciale, ce naiba... Deane pufni: O chestie urâtă.

Case încuviință. Mirosul de ghimbir era apăsător.

— În timpul războiului, am fost în Lisabona, urmă Deane, punând revolverul pe masă. Ce loc minunat, Lisabona...

— Ai luptat, Julie?

— Nu prea. Deși am văzut lupte. Deane surâse cu zâmbetul lui roz: Minunat ce poate face un război pentru bursa neagră.

— Mulțumesc, Julie. Îți rămân dator.

— Nu prea ai pentru ce. La revedere, Case.

Mai târziu, își spunea că seara *La Sammi* fusese în neregulă de la început, chiar de când o urmăse pe Molly prin coridorul acela călcând pe un strat de cotoare de bilete și pahare din plastic. Simțise... Moartea Undei, așteptând...

După vizita la Deane, plecaseră la Namban și-și plătitese datoria față de Wage cu un teanc din Yenii Noi ai lui Armitage. Wage fusese încântat, băieții lui mai puțin, iar Molly rânjise lângă Case cu un fel de intensitate sălbatică, extatică, dorind în mod limpede ca unul dintre ei să schițeze un gest. După aceea, Case o readusese în *Chat* să bea ceva.

— Pierzi vremea, cowboy, spuse femeia când Case luă un octogon din buzunarul jachetei.

— Cum adică? Vrei și tu?

Îi întinse pilula.

— Pancreasul cel nou, Case și plunjerii din ficatul tău... Armitage i-a comandat să șunteze rahatul acela. Bătu în octogon cu o unghie roșie: Biochimic, ești incapabil să mai fii excitat de amfetamină sau cocaină.

— Băga-mi-aș... Privi octogonul, apoi pe Molly.

— Înghite-l. Poți să iei o duzină. N-o să se întâmple nimic.

Îl înghiți. Nu se întâmplă nimic.

După trei beri, femeia îl întrebă pe Ratz despre lupte.

— *La Sammi*, răspunse barmanul.

— Eu zic pas, făcu Case, am auzit că acolo se omoară între ei.

Peste o oră, Molly cumpăra bilete de la un thailandez slăbănog în tricou alb și șort larg, de nagbi.

La Sammi era o cupolă gonflabilă, înapoia unei magazii din port, țesătura întinsă și cenușie fiind ranforsată cu o rețea de cabluri subțiri din oțel. Coridorul, cu câte o ușă în fiecare capăt, era o ecluză primitivă, asigurând diferența de presiune care suporta cupola. La intervale regulate, în plafonul din plăci fibro-lemnoase erau înșurubate inele fluorescente, dar cele mai multe fuseseră sparte. Aerul era stătut și mirosea a sudoare și beton.

Nimic din toate astea nu-l pregăti însă pentru arenă, pentru mulțimea și liniștea încordată, pentru marionetele gigantice de lumină de sub cupolă. Betonul cobora în trepte spre un fel de scenă centrală, un cerc mai înălțat, înconjurat cu un desiş sclipitor de echipament de proiecție. Nici un fel de iluminare, doar hologramele mișcătoare și pâlpâitoare de deasupra ringului, reproducând gesturile celor doi bărbați de sub ele. De pe trepte se înălțau valuri de fum de țigară, plutind până ajungeau în zona curenților creați de suferitele ce suportau cupola. Nici un sunet, doar zumzetul înfundat al suflantelor și gâfâielile amplificate ale luptătorilor.

Colorile reflectate dansau peste lentilele lui Molly, pe când bărbații își dădeau târcoale. Hologramele erau amplificări la scara zece la unu, cuțitele lor păreau, la mărimea aceea, lungi de aproape un metru. Priza luptătorilor cu cuțite este priza scrimerului, își reaminti Case, cu degetele curbate, degetul mare în direcția tăişului. Cuțitele păreau că se mișcă după voința lor, lunecând cu o lipsă de grabă rituală prin curbele și pasele dansului, vârfurile trecând unul pe lângă celălalt, în vreme ce bărbații așteptau o breșă. Chipul întors în sus al lui Molly era neted și neclintit, privind...

— Mă duc după ceva de mâncare, zise Case. Femeia încuviință, pierdută în contemplarea baletului.

Lui nu-i plăcea locul acela.

Se întoarse și reveni în umbră. Prea întuneric. Prea liniște...

Acum observă că spectatorii erau în majoritate japonezi. Nu era o mulțime tipică Orașului Noptii. Tehnicienii din sălile de jocuri. Pesemne asta însemna că arena avea aprobarea comitetului recreativ al unei corporații. Pentru o clipă, se întrebă cum ar fi să lucrezi toată viața pentru un zaibatsu. Locuința companiei, imnul companiei, funeraliile companiei...

Dădu domului un ocol aproape complet până să găsească tarabele cu mâncare. Cumpără yakitori pe frigărui și două pahare înalte, din carton cerat, pline cu bere. Privind în sus, către holograme, văzu că sângele se împletea pe pieptul unuia din luptători. Un sos gros, cafeniu picură din frigărui peste încheieturile degetelor.

Șapte zile și avea să se cupleze. Dacă acum închidea ochii, avea să vadă matricea.

Umbrele se mișcară, pe măsură ce hologramele se legănav, în dansul lor.

Apoi, frica începu să i se înnoade între umeri. Un firicel rece de sudoare coborî peste coaste. Operația nu reușise. Rămăsese tot acolo, un cadavru viu, fără Molly, așteptându-l cu ochii fixați pe cuțitele rotitoare, fără Armitage în Hilton cu bilete, un pașaport nou și bani. Totul era un vis, o fantezie patetică... Ochii i se încețoșară de lacrimi fierbinți.

Sângele țâșni dintr-o jugulară într-un spot roșu de lumină. Mulțimea urla, se ridica, urla... iar o siluetă se prăbuși, holograma topindu-se, pâlpâitoare.

Gustul oribil al vomei în gâtleej. Închise ochii, inspiră profund, îi deschise și o zări pe Linda Lee trecând pe lângă el, cu ochii cenușii, orbi de spaimă. Purta aceeași salopetă franțuzească.

Și dispăru. În umbre.

Un reflex complet subconștient: azvârli berea și puii și alergă după ea. Ar fi putut s-o strige, însă nu era absolut sigur.

Post-imaginea unei singure linii de lumină roșie, de grosimea firului de păr. Betonul cauterizat sub tălpile subțiri ale pantofilor săi.

Adidașii albi ai fetei fulgerând, ajunși acum lângă peretele curb și iarăși linia spectrală a laserului ațintită peste ochiul lui, legănându-se înainte, în timp ce fugea.

Cineva îi puse piedică. Betonul îi arse palmele.

Se rostogoli și izbi, dar în gol. Un băiat zvelt, cu părul blond, zbârlit, luminat din spate aidoma unui nimb multicolor, se aplecă peste el. Deasupra arenei, o siluetă se întoarse, ridicând cuțitul către spectatorii entuziasmați. Băiatul surâse și scoase ceva din mânecă. O lamă, mânjită în roșu, pe când o a treia rază clipi pe lângă ei, în beznă. Case văzu tăișul repezindu-se spre gâtleejul său, ca nuielușa unui radiestezist.

Chipul dispăru într-un nor zumzăitor de explozii microscopice. Săgețile lui Molly, câte douăzeci pe secundă. Băiatul tuși o dată, convulsiv și căzu peste picioarele lui Case.

Mergea spre tarabe, în umbre. Privi în jos, așteptându-se să vadă acul acela de rubin ieșindu-i din piept. Nimic... O găsi pe fată. Fusesse azvârlită la piciorul unei coloane din beton, cu ochii închiși. Mirosea a carne arsă. Mulțimea incanta numele învingătorului. Un vânzător de bere își ștergea robinetele cu o zdreanță neagră. Un adidas alb sărise, nu se știe cum, din piciorul fetei și stătea lângă capul ei.

Mergi pe lângă perete! Curba de beton. Măinile în buzunare. Nu te opri! Pe lângă chipuri care nu vedeau, toți ochii înălțați spre imaginea câștigătorului, deasupra ringului. La un moment dat o față zbârcită, europeană, dansă în sclipirea unui chibrit, cu buzele țuguiate în jurul ciotului scurt al unei pipe metalice. Iz de hașiş. Case continuă să meargă, fără să simtă nimic.

— Case! Oglinzile ei ieșiră din umbre mai adânci. Ai pățit ceva?

Înapoia femeii, ceva scheună și bolborosi în întuneric.

Clătină din cap.

— Lupta s-a terminat, Case. E timpul să plecăm...

Încercă să treacă pe lângă ea, înapoi în beznă, unde cineva murea. Molly îl opri cu o mână pe piept.

— Prietenii bunului tău amic. Ți-au omorât gagica. Nu prea ți-ai

ajutat prietenii în orașul ăsta, așa-i? Când ți-am făcut profilul, am căpătat și unul parțial al moșului, tipule. Pentru câțiva Noi, ar frige pe oricine. Ța din spate spunea c-au prins-o când încerca să plaseze RAM-ul tău. Pentru ei era mai ieftin s-o mierlească și să-l ia. Economiseau niște bani... Cel cu laserul mi-a povestit totul. Noi am fost aici printr-o coincidență, însă am vrut să fim siguri.

Gura îi era dură, buzele strânse într-o linie subțire.

Case își simțea creierii fierbând.

— Cine, articulă el, cine i-a trimis?

Molly îi întinse un săculeț, pătat cu roșu, cu ghimbir conservat. Bărbatul văzu că mâinile ei erau lipicioase de sânge. Îndărătul lui, în umbre, cineva horcăi și muri.

După examenul post-operatoriu de la clinică, Molly îl duse în port. Armitage aștepta. Închiriasse o pernă. Ultimele imagini ale Chibei văzute de Case au fost colțurile negre ale sălilor de joc. Apoi o ceață coborî peste apa întunecată și grămezile plutitoare de gunoaie.

Partea a doua
ACHIZIȚIILE

Capitolul 3

Acasă!

Acasă însemna AMBA, Lăbărțarea, Axa Metropolitană Boston-Atlanta...

Programați o hartă să indice frecvența schimburilor de informații, fiecare mie de megabiți reprezentând un singur punct pe un ecran foarte mare, Manhattan și Atlanta ar fi alb compact. Apoi ar începe să pulseze, acumularea datelor amenințând supraîncărcarea simulării. Harta este gata să devină o novă. Răciți-o! Creșteți scara! Fiecare punct – un milion de megabiți. La o sută de milioane megabiți pe secundă, începeți să distingeți anumite străzi în mijlocul Manhattanului, contururile unor platforme industriale, vechi de o sută de ani, înconjurând centrul vechi al Atlantei...

Case se trezi dintr-un vis cu aeroporturi și cu pantalonii negri ai lui Molly conducându-l prin mulțimile din Narita, Schipol, Orly... Se privi pe sine însuși, cu o oră înaintea zorilor, cumpărând de la un chioșc un flacon plat din plastic, cu vodcă daneză.

Undeva jos, în rădăcinile din fier-beton ale Lăbărțării, un metrou împinse un val de aer stătut printr-un tunel. Metroul în sine era silențios, alunecând pe perna inductivă, însă deplasarea aerului făcu tunelul să cânte, un bas coborât în subsonice. Vibrațiile ajunseră până în odaia unde se afla Case și înălțară praful din crăpăturile parchetului uscat.

Deschizând ochii, o văzu pe Molly goală, puțin mai departe pe temperplastul roz și foarte nou. Deasupra, lumina soarelui se filtra prin rețeaua pătată de funingine a unui luminator. O jumătate de metru pătrat de sticlă fusese înlocuit cu placaj, iar de acolo cobora un cablu gros și cenușiu, legănându-se la câțiva centimetri de dușumea. Se întoarse pe o parte și-o privi respirând, sânii ei, curba unui șold conturată cu eleganța funcțională a fuzelajului unui avion de vânătoare. Corpul era întreg, perfect, mușchii de balerină...

Încăperea era mare. Se ridică în capul oaselor. În afara patului lat și roz, în odaie mai existau numai două genți din nailon, noi și identice. Pereți goi, nici o fereastră, o singură ușă de incendiu, din oțel vopsit în alb. Zidurile erau acoperite cu nenumărate straturi de vopsea latex albă. Spațiu industrial... Cunoștea tipul acela de camere, genul de

clădiri; locatarii lor operau în interzona unde asta nu era tocmai infracțiune, iar delictul nu constituia o artă în sine.

Se găsea acasă.

Coborî picioarele din pat. Dușumeaua era acoperită cu parchet din lemn, unele bucăți lipsind, iar altele fiind desprinse. Îl durea capul. Își aminti de Amsterdam, altă încăpere, în partea de Oraș Vechi a Centrum-ului, clădiri bătrâne de secole. Molly revenind de pe malul canalului cu suc de portocale și ouă... Armitage plecat într-o incursiune secretă, ei doi mergând dincolo de Piața Digului, până la un bar știut de ea pe o răscruce Digrack. Parisul era un vis neclar. Cumpărăturile... Molly îl purtase prin magazine.

Se ridică și-și trase o pereche mototolită de jeanși negri, noi, azvârlîți pe jos și îngenunche lângă genți. Prima pe care o deschise aparținea lui Molly; haine perfect împăturite și gadgeturi micuțe, cu aspect costisitor. A doua geantă era ticsită cu lucruri despre care nu mai ținea minte că le cumpăraseră: câni, benzi, un deck stimsim, haine cu etichete franceze și italiene. Sub un tricou verde, găsi un pachetel plat, învelit în stil origami, cu hârtie japoneză reciclată.

Hârtia se rupse când ridică pachetul, dinăuntru căzu o stea cu nouă colțuri, strălucitoare, înfigându-se în parchet.

— Suvenir, rosti Molly. Am văzut că trăgeai mereu cu ochiul la ele.

Se întoarse și o văzu stând cu picioarele încrucișate pe pat și scărpinându-se somnoroasă, pe burtă cu unghiile ei roșii.

— Mai târziu o să vină cineva să asigure locul, spuse Armitage. Stătea în cadrul ușii deschise, ținând în mână o cheie magnetică, de tip vechi. Molly fierbea cafea pe o minusculă spirtieră nemțească, scoasă din geanta ei.

— Ce pot face și eu, vorbi femeia. Am deja destule scule. Perimetrul infrascan, urlători...

— Nu, zise Armitage închizând ușa. Vreau ceva ca lumea.

— Treaba ta... Molly purta un tricou negru din plasă și pantaloni din bumbac, negri și largi.

— Ai fost vreodată gabor, domnule Armitage? Întrebă Case din locul unde stătea cu spatele rezemat de un perete.

Armitage nu era mai înalt decât Case, însă cu umerii săi lați și ținuta milităroasă părea că umple ușa. Purta un costum italianesc sobru; în mână dreaptă ținea o valijoaară neagră, din piele de vițel. Cercelul Forțelor Speciale dispăruse. Trăsăturile plăcute, inexpresive ofereau frumusețea de rutină a buticurilor cosmetice, un amalgam conservator al chipurilor impuse de mass-media în ultimul deceniu. Strălucirea palidă a ochilor sporea impresia unei măști. Case începu să regrete întrebarea.

— Vreau să zic că mulți tipi din Forțe sfârșesc ca polițiști. Sau

securiști de corporație, adăugă Case stânjenit. Molly îi întinse o cană cu cafea aburindă. Chestia aia pe care i-ai pus să mi-o facă la pancreas; seamănă a rutină de gabor.

Armitage închise ușa și traversă încăperea, venind în fața cowboy-lui.

— Tu ai baftă, Case. Ar trebui să-mi mulțumești...

— Oare? Case suflă zgomotos în cafea.

— Îți trebuia un pancreas nou. Cel pe care ți l-am cumpărat te eliberează de o dependență periculoasă.

— Mulțumesc, da' mie îmi plăcea dependența aia.

— Asta-i bine, pentru că ai o alta nouă.

— Cum adică? Case ridică privirea din cafea. Armitage rânjea.

— De pereții principalelor tale artere, Case, sunt atașate cincisprezece globule toxice. Globulele se dizolvă. Foarte încet, dar se dizolvă. Fiecare conține o micotoxină. Ești deja familiarizat cu efectul ei... Este cea primită în Memphis, de la foștii tăi patroni.

Case privi masca zâmbitoare.

— Ai timp să faci lucrul pentru care te angajez, dar atât. Fă-l și te pot injecta cu o enzimă ce dizolvă legăturile globulelor, fără a le ataca pe ele. După aceea, îți trebuie schimbat sângele. Altfel, globulele se topec și revii acolo unde te-am găsit eu. În concluzie, Case, ai nevoie de noi. Ai mare nevoie de noi, așa cum aveai și când te-am scos din mocirlă.

Case privi spre Molly. Femeia înălță din umeri.

— Acum, coboară la liftul de marfă și adu coletele dinăuntru. Armitage îi întinse cheia magnetică: Haide! O să-ți facă plăcere. Va fi ca de Crăciun.

Vara în Lăbărțare, mulțimile de pe promenadă legănându-se precum firele de iarbă sub adierea vântului, un câmp de trupuri străbătut de volburi neașteptate de cereri și oferte...

Stătea lângă Molly, în lumina filtrată a soarelui, pe marginea unei fântâni din beton, secată, lăsând fluviul nesfârșit de fețe să recapituleze etapele vieții sale. Întâi, un puști cu ochi adumbriți, un copil al străzii, cu brațele relaxate și gata oricând, apoi un adolescent, chipul neted și criptic înapoia ochelarilor roșii. Case își aminti o bătaie pe un acoperiș, la șaptesprezece ani, o luptă tăcută în strălucirea roză a geodezicelor sub zorile de zi.

Se foi pe beton, simțindu-l aspru și rece prin bumbacul subțire și negru. Nimic de aici nu semăna cu dansul electric de pe Ninsei. Aici era un alt vad, un alt ritm, cu aromele mâncărilor la minut, parfumurilor și transpirației verii.

Cu deckul așteptând, în mansardă, un Ono-Şendai Ciberspațiu 7... Părăsiseră încăperea ticsită cu formele abstracte, albe ale ambalajelor

din expandat, cu peliculele din plastic mototolite și sutele de bobite risipite pe jos ca grindina Ono-Sendaiul; cel mai costisitor calculator Hosaka al anului următor; un monitor Sony; o duzină de discuri cu gheață de gradul corporațiilor; un aparat Braun de cafea. Armitage așteptase numai aprobarea lui Case.

— Unde a plecat? o întrebă Case pe Molly.

— Îi plac hotelurile. Cele mari. Lângă aeroporturi, dacă se poate. Hai să coborâm.

Femeia trăsese fermoarele unei veste vechi cu o duzină de buzunare de forme ciudate, surplus militar, și-și pusese o pereche uriașă de ochelari de soare din plastic negru, acoperind complet oglinzile ei de insectă.

— Știi de rahatul ăsta cu toxinele? o întrebă lângă fântână. Ea clătină din cap. Crezi că-i adevărat?

— Poate da, poate nu. Oricum, e de efect.

— Ai idee cum pot afla?

— Nu, răspunse Molly și ridică mâna dreaptă, făcând semnul tăcerii. Șmecheria asta e prea subtilă ca să se vadă pe un scanner. Degetele ei se mișcă din nou: așteaptă! Și oricum, nu cred că-ți pasă. Te-am văzut cum mângâiai Sendai-ul; tipule, era pornografic... Izbucni în râs.

— Pe tine cum te are la mână? Cum a șmecherit-o pe muncitoare?

— Mândrie profesională, băiețică, atâta tot. Iarăși, semnul tăcerii. Hai să mâncăm ceva, da? Ouă, șuncă adevărată... Probabil c-o să te omoare, de atâta timp cât mănânci krill-ul ăla reconstruit din Chiba. Hai, luăm metroul până în Manhattan să dejunăm pe bune.

Neonul stins anunța METRO HOLOGRAFIX cu majuscule prăfuite din tuburi de sticlă. Case își scoase o bucată de șuncă, rămasă între dinții din față. Renunțase să mai întrebe unde mergeau și de ce; nu primise drept răspuns decât ghionturi în coaste și semnul tăcerii. Molly vorbea despre moda sezonului, despre sport, despre un scandal politic în California de care el nu auzise până atunci.

Privi spre capătul pustiului al străzii. O foaie de ziar zbură, purtată de vânt, peste intersecție. Curenți de aer ciudați în cartierul de est; ceva în legătură cu convecția și o scurgere în domuri. Case scrută firma stinsă prin geam. Hotărî că Lăbărțarea femeii nu era aceeași cu a lui. Molly îl condusese printr-o duzină de baruri și cluburi necunoscute pentru el, aranjând afaceri, de obicei printr-o simplă încuviințare din cap. Menținând contacte...

Ceva se mișcă în umbra dinapoia lui METRO HOLOGRAFIX.

Ușa era o placă din tablă ondulată pentru acoperișuri. Înaintea ei, mâinile lui Molly executară un balet complicat de semne, pe care bărbatul nu-l putu urmări. Prinse numai simbolul „banilor”, degetul

cel mare frecat de arătător. Ușa se deschise către înăuntru și femeia îl conduse în mirosul de praf. Se găseau pe un fel de coridor, format din liane încâlcite de resturi înălțându-se de ambele părți, pe pereții acoperiți de rafturi cu cărți, sfărâmcioase. Vechiturile păreau ceva crescut acolo, licheni de metal contorsionat și plastic. Putea distinge obiecte disparate, însă apoi se topeau, parcă înapoi în masă: măruntaiele unui Televizor atât de vechi, încât zărea cioturile din sticlă ale lămpilor, o antenă radar sfărâmată, o cutie din fibră cafenie, umplută cu țevi de aliaje, corodate. Pe coridor se dărmase un teanc enorm de reviste vechi și trupurile verilor trecute priveau oarbe în sus, pe când el o urmă pe Molly printr-un canion îngust de fleacuri comprimate. Auzi ușa închizându-se înapoia lor. Nu privi îndărăt.

Tunelul se termina printr-o pătură veche, cazonă, fixată peste deschiderea unei uși. Lumina albă țâșni spre el, când femeia o dădu în lături.

Patru pereți pătrați din plastic alb, uniform, cu plafonul identic, podeaua din gresii albe de spital, dispuse într-o configurație de discuri ușor reliefate, anti-derapante. În mijloc se afla o masă pătrată din lemn, vopsită în alb și patru scaune albe, pliante.

Bărbatul care clipea acum în ușă, înapoia lor, cu pătura căzându-i pe un umăr aidoma unei cape, părea că fusese proiectat într-un tunel aerodinamic. Avea urechile foarte mici, lipite de țeasta îngustă, iar dinții lați din față, dezgoliți în ceva ce nu era tocmai un surâs, erau înclinați puternic înapoi. Purta o haină veche din tweed și în mână stângă ținea un fel de pistol. Îi scrută, clipi și strecură armă într-un buzunar al hainei. Întinse mâna spre Case, apoi indică o placă din plastic alb, sprijinită lângă intrare. Case se apropie de ea și văzu că era un sandwich solid de circuite, în deschiderea ușii. Degete iuți, pătate de nicotină, îl fixară cu o margine albă din velcro. Un ventilator mascat începu să bâzâie.

— Timpul curge, vorbi individul îndreptându-se. Știi tariful, Molly...

— Ne trebuie un scan, Finlandezule. Pentru implanturi.

— Mergi acolo, între piloni. Suie-te pe bandă. Dreaptă, așa! Acum, întoarce-te, un trei sute șazizeci complet.

Case o privi rotindu-se între două coloane cu aspect fragil, ticsite cu senzori. Bărbatul scoase din buzunar un monitor micuț și-l studie.

— Ai ceva nou în cap, da... Siliciu placat cu carbon pirolitic. Un ceas, nu? Ochelarii tăi arată ca întotdeauna, carbon izotrop de temperatură joasă. Ai biocompatibilitate mai bună cu piroliticele, dar e treaba ta, așa-i? Aceeași chestie și pentru gheruțe.

— Treci aici, Case. Văzu un X negru pe podeaua albă. Răsuțește-te încet...

— Tipu-i virgin. Bărbatul înălță din umeri. Numai niște lucrări

dentare ieftine.

— Ai citit și biologicele? Molly își desfăcu vesta verde și-și scoase ochelarii.

— Crezi c-aici e Mayo? Suie pe masă, puștiule, să tragem și-o biopsie. Chicoti, dezgolindu-și mai mult dinții galbeni: Ntț! Pe cuvântul Finlandezului, bombonel, n-ai gândăcei și nici bombe cortex. Vreți să opresc ecranul?

— Atât cât îți trebuie să pleci, Finlandezule. După aceea, ecran integral cât timp avem chef.

— Mie-mi convine, Moli. Tu plătești pe secundă.

Sigilară ușa înapoia lui, iar Molly răsuci unul din scaunele albe, așezându-se, cu bărbia sprijinită pe antebrațe.

— Acum să vorbim. E locul cel mai izolat pe care mi-l pot permite.

— Despre ce să vorbim?

— Despre ceea ce facem.

— Ce facem?

— Lucrăm pentru Armitage.

— Zici că asta nu-i pentru el?

— Nu. Ți-am văzut profilul, Case. Și, odată, am văzut și restul listei de achiziții. Ai lucrat vreodată cu morții?

— Nu. Își privi chipul în ochelarii femeii: Cred că aş fi putut. Mă pricep în meseria mea. Folosirea prezentului îl făcea nervos.

— Știi că Dixie Linie-dreaptă e mort?

Case încuviință.

— Am auzit că inima...

— O să lucrezi cu re-construcția lui. Zâmbi: El te-a învățat șmecheriile, nu? El și cu Quine. Apropo, îl cunosc pe Quine. Un găozar...

— Cineva are o înregistrare a lui McCoy Pauley? Cine? Case se așează, punându-și coatele pe masă: N-aș crede. N-ar fi stat niciodată.

— Rețeaua Senzo. L-au plătit în mega, nici vorbă.

— Și Quine e mort?

— N-am avut atâta baftă. E în Europa. El nu-i prins în asta.

— Păi, dacă-l avem pe Linie-dreaptă n-avem treabă. A fost cel mai bun. Știai că a murit cerebral de trei ori?

Molly aprobă din cap.

— EEG-ul lui era o linie dreaptă. Mi-a arătat benzile. „Băiatu era morrrt”.

— Uite ce-i, Case, încerc să aflu cine-i înapoia lui Armitage, chiar de când m-a angajat. Nu cred că-i un zaibatsu, un guvern, sau un subsidiar Yakuza. Armitage primește ordine. Ceva i-a spus să meargă în Chiba, să ia un drogo care se zbate pentru ultima dată printre ratați și să cedeze un program în schimbul operației care-l va repara. Cu ceea ce se putea obține de pe piață pe programul ăla chirurgical,

cumpăram douăzeci de cowboy de clasă mondială. Tu ai fost bun, dar nu chiar atât de bun... Își scărpină nasul.

— Pentru cineva totul are sens, vorbi bărbatul. Pentru cineva important.

— Nu mă lași să dau în tine, rânji ea. Case, o să fie o rulare nasoală numai ca să punem mâna pe copia lui Linie-dreaptă. Rețeaua Senzo îl ține zăvorât în cripta unei biblioteci din centru. Păzit ca la balamuc! În plus, Rețeaua Senzo ține tot acolo toate materialele noi pentru sezonul de toamnă. Dacă le julim p-alea, ne doare-n cur de bani. Da' nu, trebuie să-l luăm numai pe Linie-dreaptă. Ciudat...

— Mda, totu-i ciudat. Tu ești ciudată, hogoacu' ăsta-i ciudat și cine-i ciudatul ăla mititel de-afară?

— Finlandezul e o legătură mai veche de-a mea. În principal, tănuitor... Software. Chestia asta izolată e ceva secundar. Am obținut însă ca Armitage să-l angajeze ca tehnician așa că, atunci când o să apară, să nu te dai de gol că-l știi. Te-ai prins?

— Da' Armitage ce-a pus să se dizolve în tine?

— Eu sunt ușor de momit, zâmbi Molly. Dacă cineva se pricepe la ceva, aia *este*, nu? Tu trebuie să te cuplezi, eu să mă bat.

O privi atent.

— Atunci, spune-mi ce știi despre Armitage.

— Pentru început, nimeni cu numele ăsta n-a făcut parte din Pumnul Urlător. Am verificat. Asta nu înseamnă mare lucru. Nu seamănă cu nici una din pozele ălor care au scăpat. Înălță din umeri: Mare rahat. Asta-i tot ce știu. Răpăi cu degetele pe spătarul scaunului: Dar tu ești cowboy, nu? Adică, poate că ai putea trage cu ochiul, încheie ea zâmbind.

— O să mă omoare...

— Poate. Poate că nu. Cred c-are nevoie de tine, Case și încă rău de tot. În plus, ești un tip deștept, așa-i? Îl poți păcăli, cu siguranță.

— Ce altceva mai e pe lista aia?

— Jucărele. Cele mai multe pentru tine. Plus un psihopat cu certificat, pe nume Peter Riviera. Un gagi de-a dreptul periculos.

— Unde-i?

— Habar n-am. Da' nu te mint, e soni rău. I-am văzut profilul. Se strâmbă: Nasol de tot. Se ridică, întinzându-se ca o felină: Batem palma, băiete? Umăr la umăr? Parteneri?

Case o privi:

— Am de unde alege, nu?

— Aia-i, cowboy, râse Molly.

— Matricea își are originea în jocurile electronice primitive, rosti vocea, în primele programe grafice și experimentări militare cu plungere cranienne.

Pe Sony, un război spațial bidimensional se topi înapoia unei păduri de ferigi generate matematic, demonstrând posibilitățile spațiale ale spiralelor logaritmice; documentare militară de un albastru rece, arzânde, animale de laborator conectate în sisteme de testare, căști de feed-back pe circuitele de control pentru declanșarea focului la tancurile și avioanele de luptă.

— Ciberspațiul! O halucinație consenzitivă împărtășită zilnic de miliarde de operatori legitimi, în fiecare națiune, de copii învățând concepte matematice... O reprezentare grafică a datelor extrase din băncile fiecărui calculator în sistemul uman. O complexitate inimaginabilă. Benzi de lumină aliniate în non-spațiul minții, roiuri și constelații de date. Aidoma luminilor orașelor, îndepărtate...

— Ce-i asta? Întrebă Molly, pe când el opera selectorul de canale.

— Pentru puști... Un flux discontinuu de imagini, pe măsură ce selectorul făcea ciclul. Închide, vorbi el spre Hosaka.

— Vrei să încerci acum, Case?

Miercuri... Opt zile de la trezirea în *Hotelul Ieftin*, lângă Molly.

— Vrei să plec, Case? Poate că singur ți-e mai ușor...

— Nu, clătină el din cap. Rămâi, nu contează.

Își aranjă pe frunte banda din prosop negru, împotriva transpirației, atent să nu miște dermatrozii Sendai plați. Privi deckul ținut în poală fără să-l vadă, zărind vitrina magazinului de pe Ninsei, shuriken-urile automate arzând în neonul reflectat. Ridică ochii; pe perete, chiar deasupra lui Sony, atârname darul primit de la ea, fixându-l acolo cu o pineză cu gămălia galbenă, trecută prin gaura din centru.

Închise ochii.

Găsi tasta striată a alimentării.

Iar în bezna sângerie dinapoia ochilor, fosforele argintii fierbând dinspre marginea spațiului, imagini hipnagogice, dispărând aidoma unei pelicule montate din cadre aleatorii. Simboluri, cifre, chipuri, o mandala neclară, fragmentată de informații vizuale.

Te rog, se rugă, *acum...*

Un disc cenușiu, culoarea cerului din Chiba.

Acum...

Discul începu să se rotească, mai repede, devenind o sferă de un gri palid... Dilatându-se...

Și pluti, înflorind pentru el, o jucărie origami din neon lichid, depierea căminului său lipsit de distanțe, ținutul lui, o tablă de șah 3D, transparentă, întinzându-se infinită. Ochi interior deschis către piramida stacojie, cu trepte, a Comitetului pentru Fisiune al Coastei Răsăritene, arzând dincolo de cuburile verzi ale Reprezentantei Americane a Băncii Mitsubishi, iar sus și foarte departe vedea brațele spirale ale sistemelor militare, de-a pururi intangibile pentru el.

Și undeva, el râdea într-o mansardă vopsită în alb, degetele îndepărtate mângâiau deckul și lacrimile eliberatoare îi brăzdau chipul.

Atunci când își scoase trozii, Molly plecase iar mansarda era cufundată în beznă. Se uită la ceas. Stătuse cinci ore în ciberspațiu. Puse Ono-Sendaiul pe una din mesele cele noi și se prăbuși pe pat, trăgându-și peste cap sacul de dormit din mătase neagră al lui Molly.

Dispozitivul de securitate fixat de ușa din oțel piui de două ori.

— Cerere de intrare, rosti. Subiectul este avizat de programul meu.

— Atunci, deschide-i. Case luă sacul de pe ochi și se ridică în capul oaselor, așteptându-se s-o vadă pe Molly, sau pe Armitage.

— Cristoase, hârâi un glas răgușit. Știu că gagica vede pe-ntuneric...

O siluetă scundă păși înăuntru și închise ușa: Aprinde luminile, da?

Case se dădu jos și pipăi după întrerupătorul de modă veche.

— Eu sunt Finlandezul, spuse Finlandezul, făcându-i cu ochiul.

— Case.

— Mă bucur. Se pare c-o să fac niște hardware pentru șefu' tău.

Finlandezul scoase din buzunar un pachet de Partagas și-și aprinse una... Mirosul tutunului cubanez umplu încăperea. Se îndreptă către masă, privind la Ono-Sendai.

— Pare de serie. Aranjez eu asta. Uite care-i problema ta, băiete. Luă din haină un plic mare, murdar, scutură scrumul pe dușumea și extrase din plic un dreptunghi negru, fără semne distinctive: Prototipuri de fabrică, rosti el azvârlind obiectul pe masă. Le toarnă într-un bloc de policarbon. Nu poți intra cu laserul fără să le pârlești. Sunt minate pentru raze-x, ultrascan, Dumnezeu mai știe ce. O să intrăm noi, da' cei răi n-au odihnă, este? Împături cu atenție plicul și-l strecură înapoi sub haină.

— Ce este?

— În esență, un comutaor flip-flop. Bagă-l în Sendai, aici și poți avea acces la stimsim pe viu sau înregistrat fără să te mai decuplezi de la matrice.

— De ce?

— Habar n-am. Știu doar c-o pregătesc pe Molly cu un echipament de emisie, așa că probabil o să ai acces la senzațiile el. Finlandezul își frecă bărbia. Acu' o să afli cât de strâmți sunt jeanși ăia eh?

Capitolul 4

Case stătea în mansardă cu dermatrozii fixați pe frunte, privind firele de praf dansând în lumina slabă pătrunsă prin luminătorul de deasupra. Într-un colț al monitorului curgea o numărătoare inversă.

Cowboy-ii nu intră în stimsim, se gândi el, deoarece nu-i decât o jucărie pentru proaste. Știa că trozii utilizați de el și micuța tiară din plastic atârnată de un deck stimsim erau în esență același lucru, iar matricea ciberspațiu nu constituia decât o simplificare drastică a senzorialului omenesc, cel puțin în privința prezentării, însă stimsimul în sine îi apărea ca o multiplicare gratuită a recepțiilor carnale. Desigur, cheștiile comerciale erau montate, așa încât dacă pe Tally Isham o apuca durerea de cap în timpul unei scene, n-o simțea.

Ecranul emise un semnal de avertizare de două secunde.

Noul comutator era cuplat la Sendai cu o bandă subțire de fibre optice.

Și unu și doi și...

Ciberspațiul apăru din punctele cardinale. Lin, își spuse, dar nu îndeajuns. Trebuie lucrat...

Apoi apăsă noul comutator.

Trecerea bruscă în celălalt trup... Matricea dispărută, un val de sunete și culori... Femeia mergea pe o stradă aglomerată, pe lângă tarabe cu software uzat, cu prețurile zgâriate pe foi din plastic, frânturi muzicale din nenumărate difuzoare. Mirosul de urină, monomeri liberi, parfum, pateuri de Krill prăjit. Vreme de câteva secunde înfricoșătoare, se luptă neajutorat să controleze corpul ei. Apoi se retrase în pasivitate, deveni pasagerul dinapoia ochilor femeii.

Ochelarii nu păreau să atenueze lumina soarelui. Bănuii că amplificatoarele încorporate compensau automat. Alfanumerice albastre clipeau timpul, jos, în stânga periferiei vizuale.

Limbajul trupului ei era derutant, stilul femeii, străin. Părea mereu gata să se izbească de cineva, însă oamenii dispăreau din calea ei, pășeau în lături, îi făceau loc.

— Cum merge, Case? Bărbatul auzi cuvintele și o simți rostindu-le. Molly își strecură o mână sub haină și vârful unui deget frecă ușor un sfârc sub mătasea caldă. Senzația îl făcu să-și țină răsuflarea. Femeia râse. Totuși, legătura era unilaterală. El n-avea cum să-i răspundă.

Două străzi mai încolo, Molly ajunsese la marginea lui Memory Lane. Case continuă să încerce să-i deplaseze ochii spre repere, pe care le-ar fi utilizat el ca să-și găsească drumul. Pasivitatea situației începea să-l irite.

Când atinse comutatorul, tranziția în ciberspațiu fu instantanee. Își

tastă drumul în josul unui perete de gheață primitivă, aparținând Bibliotecii Publice New York, numărând în mod automat ferestrele potențiale. Reveni în senzorialul ei, în curgerea sinuoasă de mușchi, simțuri agere și sclipitoare.

Se pomeni gândindu-se la mintea cu care împărțea senzațiile acelea. Ce știa despre ea? Că era o altă profesionistă; spusese că ființa ei, ca și a lui, era ceea ce făcea să trăiască. Case cunoștea felul în care femeia se lipise de el, mai devreme, când se trezise, geamătul lor mutual de unitate, atunci când o posedase, faptul că-i plăcea cafeaua amară, după...

Destinația ei era unul din complexe de închiriere a software-ului ilicit, aliniate de-a lungul lui Memory Lane. Era liniște, tăcere. Cabine, de ambele părți ale unui coridor central. Clienții erau tineri, puțini dintre ei ieșiți din adolescență. Toți păreau să aibă mufe din carbon, implantate înapoia urechii stângi, dar Molly nu focaliza pe ei. Tejghelele din fața cabinelor etalau sute de lamele de microsoft, fragmente ascuțite din siliciu colorat, montate sub calote dreptunghiulare, transparente pe pătrate de carton alb. Femeia merse la cea de-a șaptea cabină de pe peretele sudic. Înapoia tejghelei, un băiat cu țeasta rasă privea în gol, o duzină de vârfuri microsoft ieșind din mufa dinapoia urechii.

— Larry, mă auzi, tipule?

Se deplasă în fața lui. Ochii băiatului o priviră. Se ridică de pe scaun și trase din mufă o lamelă roșu țipător, cu o unghie murdară.

— Bună, Larry.

— Molly, încuviință el din cap.

— Am ceva de lucru pentru prietenii tăi.

Larry luă din buzunarul cămășii sale tip sport, roșie, o cutiută plătată din plastic și o deschise, introducând microsoftul lângă altele. Ezită puțin, alese un cip negru, lucios, puțin mai lung decât celelalte și-l strecură lin în craniu. Ochii i se îngustară.

— Molly are un călăreț, vorbi el, și lui Larry nu-i place asta.

— Hei, făcu ea, n-am știut că ești atât de... sensibil. Sunt impresionată. Costă mult, să fii așa sensibil...

— Vă cunosc, doamnă? Îi revenise privirea pierdută: Vreți să cumpărați niște softuri?

— Le caut pe Moderne.

— Ai un călăreț, Molly. Asta spune, ciocăni el lamela neagră. Altcineva vede prin ochii tăi.

— Partenerul meu.

— Spune-i să plece.

— Am ceva pentru Panterele Moderne, Larry.

— Despre ce vorbiți, doamnă?

— Case, pleacă, zise Molly și el apăsă comutatorul, revenind

instantaneu în matrice. Pentru câteva secunde, post imaginile complexului de software rămaseră suspendate în zumzetul calm al ciberspațiului.

— Panterele Moderne, se adresă, el spre Hosaka, scoțând trozii. Cinci minute.

— Ready, spuse calculatorul.

Nu era o denumire cunoscută de Case. Ceva nou, ceva apărut pe când era în Chiba. Moda târa tinerii din Lăbărțare cu viteza luminii; subculturi întregi se puteau ridica peste noapte, durând câteva luni, apoi dispărând complet.

— Go, zise el.

Hosaka se cuplase la evantaiul său de biblioteci, ziare și servicii de știri.

Rezumatul începu cu o imagine încremenită vreme îndelungată, pe care Case o crezu inițial un colaj: chipul unui băiat, decupat din altă imagine și suprapus peste fotografia unui zid mângălit cu vopsea. Ochi negri, cute epicantice, rezultate evident în urma chirurgiei, un văl mânios de acnee peste obrajii palizi și înguști. Hosaka porni stop-cadrul; băiatul se mișcă, plutind cu grația sinistră a unui mim, prefăcându-se că este un animal de pradă din junglă. Corpul lui era aproape invizibil, un desen abstract aproximând cărămizile zgâriate ce alunecau ușor peste salopetă strânsă. Policarbon mimetic.

Imaginea pe Dr. Virginia Rambali, Sociologie, NYU, numele, catedra și școala pulsând pe ecran în alfanumerice roz.

— Datorită acestei predilecții pentru acte aleatorii de violență suprarealistă, vorbi cineva, telespectatorilor noștri le-ar veni greu să înțeleagă de ce continuați să insistați că fenomenul nu reprezintă o formă de terorism.

Dr. Rambali zâmbi.

— Întotdeauna există un punct de unde teroristul încetează să manipuleze gestaltul mass-media. Un punct în care violența poate înregistra o escaladă, dar dincolo de care teroristul a devenit simptomatic pentru însuși gestaltul mediei. Terorismul, așa cum îl înțelegem în mod obișnuit, este direct legat de media. Panterele Moderne diferă de ceilalți teroriști exact prin gradul lor de conștiință de sine, prin faptul că-și dau seama de măsura în care media separă actele teroriste de intenția lor sociopolitică originală...

— Ajunge, spuse Case.

Case le întâlnește pe primele Moderne la două zile după ce vizionase rezumatul Hosaka. Modernele, decisese el, erau o versiune contemporană a Super Savanților de la sfârșitul adolescenței sale. În Lăbărțare exista un fel de ADN fantomatic al adolescenței, ceva purtând preceptele codificate ale numeroaselor sub-culturi de moment

și reconstruindu-le din când în când. Panterele Moderne reprezentau o variantă mai soft a Savanților. Dacă tehnologia ar fi fost la îndemână, Super Savanții ar fi avut, cu toții, mufe ticsite cu microsofturi. Stilul era cel important, iar stilul era același. Modernele erau mercenari, amatori de glume macabre, tehnofetiști nihiliști.

Cel apărut în ușa mansardei cu o cutie de dischete de la Finlandez era un băiat cu glas scăzut, pe nume Angelo. Chipul lui era o grefă simplă crescută pe collagen și polizaharide din cartilaj de rechin, netedă și hidoasă. Era una dintre cele mai urâte operații de chirurgie selectivă văzute de Case vreodată. Când Angelo zâmbi, dezvăluind caninii de animal, ascuțiți ca briciul, bărbatul se simți ceva mai ușurat. Transplant de rădăcini dentare. Mai văzuse așa ceva.

— Nu trebuie să-i lași pe puțoi să mărească distanța între generații, spuse Molly. Case încuviință, absorbit de configurațiile gheții Rețelei Senzo.

Asta era. Asta era el, ceea ce însemna el, ființa lui... Uita să mănânce. Molly lăsa farfurii din carton cu orez și tăvi din plastic cu sushi, pe colțul mesei lungi. Uneori, Case refuza să părăsească deckul pentru a folosi toaleta chimică, instalată de ei într-un colț al mansardei. Structurile gheții apăreau și se schimbau pe ecran, în vreme ce el căuta fisurile, ocolea capcanele evidente și carta traseul pe care avea să-l urmeze prin gheața Rețelei Senzo. Era o gheață bună. Minunată! Configurațiile ei ardeau acolo, pe când Case stătea cu brațul pe sub umerii lui Molly, privind roșul zorilor prin grătarul din oțel al luminătorului. Labirintul lui multicolorat era primul lucru zărit atunci când se trezea. Se ducea drept la deck, fără să se mai îmbrace și se cupla. Tăia. Lucra. Pierdu socoteala zilelor.

Uneori, adormind, de obicei când Molly era plecată într-una din expedițiile ei de recunoaștere, cu Modernele pe care le angajase, reveneau imagini din Chiba. Fețe și neonul de pe Ninsei. Odată se trezi dintr-un vis confuz despre Linda Lee, fără să-și poată aminti cine era femeia, sau ce însemnase pentru el. Când își reamintea, se cupla și lucra câte nouă ore în șir.

Tăiatul gheții Rețelei Senzo dură nouă zile.

— Am spus o săptămână, mormăi Armitage, fără să-și poată ascunde satisfacția, atunci când Case îi arătă planul rulării. Ți-ai permis cam mult timp liber.

— Rahat, răspunse bărbatul, zâmbind spre ecran. Am făcut o treabă bună, Armitage.

— Da, însă nu lăsa să ți se urce la cap. Prin comparație cu ceea ce te-ar putea aștepta, asta-i un joc video.

— Te iubesc, Pistică Mamă, șopti omul de legătură al Panterelor Moderne. În căștile lui Case, vocea lui era modulată static.

— Atlanta, Cloșcă. Se pare, go. Go, înțeles? Glasul lui Molly era cu puțin mai distinct.

— A auzi înseamnă a te supune.

Modernele foloseau o arteră din plasă de sârmă galvanizată în New Jersey ca să retransmită semnalul codificat unui satelit Fiii Regelui Cristos, aflat pe orbită geosincronă deasupra Manhattanului. Priveau operațiunea ca pe o bășcălie mai complicată și alegerea comsateliților părea să fi fost intenționată. Semnalele lui Molly erau emise dintr-o antenă-umbrelă de un metru, epoxată de acoperișul turlei din sticlă neagră al unei bănci, aproape tot atât de înaltă cât clădirea Rețelei Senzo.

Atlanta. Parola era simplă. Din Atlanta la Boston, la Chicago, la Denver, câte cinci minute pentru fiecare oraș. Dacă cineva reușea să intercepteze mesajul lui Molly, să-l decodifice și să-i sintetizeze glasul, codul le-ar fi anunțat pe Moderne. Dacă femeia rămânea mai mult de douăzeci de minute în clădire, avea toate șansele să nu mai iasă deloc.

Case termină cafeaua, fixă trozii și-și scărpină pieptul pe sub tricoul negru. Avea doar o vagă idee asupra ceea ce plănuiau Panterele Moderne ca diversiune pentru securiștii Rețelei Senzo. Sarcina lui era să se asigure că programul intrus, scris de el, avea să intre în sistemele Rețelei Senzo atunci când avea Molly nevoie. Privi numărătoarea din colțul ecranului. Doi... Unu!

Se cuplă și declanșă programul.

— Linia unu, hârâi omul de legătură, unicul sunet auzit de Case pe când plonjă prin straturile sclipitoare de gheață ale Rețelei Senzo. Perfect! Verificarea lui Molly. Apăsă pe stimsim și o trecu în senzorialul său.

Codificatorul tulbura puțin recepția vizuală. Femeia se afla înaintea unui zid din oglinzi împestrițate cu aur, în recepția vastă și albă a clădirii, mestecând gumă, aparent fascinată de propria ei imagine. Cu excepția perechii de ochelari de soare uriași, acoperindu-i oglinzile înserate, reușea să pară aparținând locului, o altă turistă sperând s-o întrezărească pe Tally Isham. Purta o pelerină roz din plastic, o plasă albă de păr, pantaloni albi, largi, după o croială la modă în Tokio cu un an în urmă. Zâmbea prostește și pocnea din gumă. Lui Case îi veni să râdă. Putea simți banda micropor lipită peste coastele ei, și aparatele mici și plate de sub această: radioul, stimsimul, codificatorul. Laringofonul, lipit de gât, arăta precum un dermadisc analgezic. În buzunarele pelerinei roz, mâinile se flexau sistematic, executând o serie de exerciții de relaxare. Îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că senzația aparte din vârful degetelor ei era cauzată de lame, parțial avansate, apoi retrase.

Comută înapoi. Programul ajunsese la a cincea poartă. Privi spărgătorul de gheață pulsând și schimbându-se în fața lui, abia

dându-și seama că degetele îi lunecau peste deck, făcând ajustări minore. Plane translucide de culoare se amestecau aidoma cărților de joc. Ia una, se gândi el, orice carte...

Poarta se topi înapoi. Râse... Gheața Rețelei Senzo îi acceptase intrarea ca un transfer de rutină din consorțiul complexului Los Angeles. Era înăuntru. Îndărătul său, subprogramele virale se desfăceau, topindu-se în substanța codului porții, gata să respingă adevăratele date Los Angeles, atunci când soseau.

Comută iarăși. Molly trecea pe lângă teigheaua circulară, enormă, din fundul recepției.

12:01:20, sclipi afișajul în nervul ei optic.

La miezul nopții, sincronizat cu cipul dindărătul ochilor lui Molly, omul de legătură din Jersey dăduse comanda: „Linia unu!” Nouă Moderne, risipite pe două sute de mile din Lăbărțare, formaseră simultan URG MAX de la telefoane publice. Fiecare Modernă rosti câteva fraze pregătite, închise și se topi în noapte, scoțându-și mânușile chirurgicale. Nouă departamente de poliție și agenții publice de securitate absorbau informația că o sub-sectă obscură a fundamentalistilor creștini militanți revendica introducerea unor nivele clinice de agent psihoactiv interzis, cunoscut sub denumirea de Nouă Albastru, în sistemul de ventilație al Piramidei Rețelei Senzo. Nouă Albastru, denumit Îngerul Dureros în California, determinase paranoia acută și psihoză omucidă la optzeci și cinci la sută din subiecții tratați experimental.

Case apăsă comutatorul când programul lui țâșnea prin porțile subsistemului controlând securitatea arhivei de cercetare a Rețelei Senzo. Se trezi pășind într-un lift.

— Scuzați-mă, sunteți angajată? Paznicul înălță sprâncenele. Molly pocni din gumă.

— Nu, răspunse ea, înfigându-și primele două încheieturi ale degetelor de la mâna dreaptă în plexul solar al bărbatului. Când acesta se cocârjă, pipăind după semnalizatorul de la centură, Molly îl izbi din lateral, trimițându-l cu capul în peretele ascensorului.

Mestecând acum mai rapid, femeia atinse ÎNCHIDERE UȘĂ și STOP pe panoul luminat. Scoase din buzunarul hainei o cutie neagră și introduse un fir în broasca încuietorii ce asigura circuitele panoului.

Panterele Moderne așteptară patru minute după prima lor mișcare, apoi injectară a doua doză de informații false, pregătite cu atenție. De data aceasta, o introduseră direct în sistemul video intern al clădirii Rețelei Senzo.

La 12:04:03, fiecare ecran dinăuntru clipi vreme de optsprezece secunde cu o frecvență ce produse crize epileptice unui număr important dintre angajații Rețelei Senzo. După aceea, ceva vag,

asemănător unui chip uman, acoperi ecranele; cu trăsăturile extinse peste întinderi asimetrice de oase, aidoma unei proiecții Mercator obscene. Buzele albastre se deschiseră umede, odată cu mișcarea maxilarului prelung și deformat. Ceva, poate un braț, asemănător unui mănunchi roșu de rădăcini noduroase, băjbâi spre lentila aparatului, se tulbură și dispăru. Imagini subliminale, rapide de contaminare: desene ale sistemului de alimentație cu apă al clădirii, mâini înmănușate manipulând vase de laborator, ceva căzut în beznă, un plescăit slab... Banda audio, cu intensitatea reglată astfel încât viteza, era de două ori mai mică decât cea standard de playback, făcea parte dintr-o emisiune de știri, vechi de o lună, oferind amănunte asupra potențialelor utilizări militare ale unei substanțe știute drept HsG, o biochimică guvernând viteza de creștere a scheletului uman. Supradozele de HsG influențau anumite celule osoase, accelerând creșterea până la o mie la sută.

La 12:05:00 nucleul împlătoșat în oglinzi al consorțiului Rețeaua Senzo conținea peste trei mii de angajați. La cinci minute după miezul nopții, când mesajul Modernelor se încheie într-o explozie de ecran alb, Piramida Rețelei Senzo răcni.

Șase perne din NYPD₁ Tactical, răspunzând posibilității existenței de Nouă Albastru în sistemul de ventilație al clădirii, convergeau asupra Piramidei Rețelei Senzo. Toate aveau aprinse luminile de alarmă. Un elicopter AMBA Desfășurare Rapidă decola de pe platforma lui, de pe Riker.

Case lansă al doilea program. Un virus proiectat cu grijă atacă substanța codului, ecranând comenzi de custodie bazice pentru subsolul care adăpostea materiale de cercetare ale Rețelei Senzo.

— Boston, se auzi glasul lui Molly. Sunt jos.

Case comută și zări peretele gol al liftului. Femeia desfăcea fermoarul pantalonilor ei albi. Acolo, lipit cu micropor, se găsea un pachetel, de aceeași culoare cu glezna ei sidefie. Îngenunche și dezlipi banda. Dungi roșiatice pâlپăiră peste policarbonul mimetic, când despături costumul Modernelor. Dezbracă pelerina roz, o azvârli lângă pantaloni și începu să tragă salopeta peste plasa albă de pe cap.

12:06:26

Virusul lui Case sfredelise o fereastră prin gheața de comandă a arhivei. Bătu pe taste până înăuntru și găsi un spațiu albastru infinit, presărat cu sfere în culori codificate, așezate pe o rețea rigidă de neon bleu. În non-spațiul matricii, interiorul unei construcții realizate pe baza datelor receptate poseda dimensiuni subiective nelimitate; calculatorul-jucărie al unui copil, cuplat prin Sendai-ul lui Case, ar fi arătat întinderi nesfârșite de vid, în care atârnavu câteva comenzi bazice. Case începu să introducă secvența cumpărată de Finlandez de la un marinar din eșalonul de mijloc, având probleme cu drogurile.

Începu să lunece prin sfere, ca pe niște șine invizibile.

Aici! Asta!

Tastându-și drumul în sferă, cripta de neon albastru și geros de deasupra lui, mată și lucioasă precum sticla înghețată, lansă un subprogram ce determina anumite modificări în comenzile de custodie centrale.

Acum, afară. Întorcându-se lin, virusul reîmpletind țesătura ferestrei...

Terminat!

În recepția Rețelei Senzo, două Pantere Moderne stăteau atente înapoia unei mașinării scurte, dreptunghiulare, filmând isteria cu o cameră video. Amândoi purtau salopete cameleonice.

— Tacticele pulverizează baricade din plast, observă unul dintre ei în laringofon. Rapizii continuă să încerce aterizarea.

Case apăsă clapa stimsimului și intră direct în agonia osului rupt. Molly era rezemată de peretele cenușiu al unui coridor lung, gâfâind neregulat. Bărbatul reveni imediat în matrice, o linie albă și fierbinte de durere topindu-se în coapsa stângă.

— Ce se întâmplă, Cloșcă? Întrebă legătura.

— Nu știu, Tăietor. Mama nu vorbește. Așteaptă...

Programul lui Case cicla. O singură linie de neon purpuriu, subțire cât un fir de păr, se extinse din centrul ferestrei refăcute spre conturul schimbător al spărgătorului său de gheață. N-avea timp de așteptat. Inspirând adânc, comută din nou.

Molly făcu un singur pas, încercând să-și sprijine greutatea de zidul întins. Mâneca uniformei strălucea de sânge proaspăt. Întrezărirea sfărâmurilor unui antișoc din fibră de sticlă. Vederea lui părea că se îngustase, ajungând ca un tunel. După al treilea pas, Case răcni și se trezi înapoi în matrice.

— Cloșcă? Boston, băiete... Vocea ei, crispată de durere. Tuși: O mică problemă cu băștinașii. Cred că unul mi-a rupt piciorul.

— Ce-ți trebuie, Pistică Mamă? Glasul omului de legătură era neclar, aproape pierdut înapoia paraziților.

Case se forță să comute înapoi. Molly era rezemată de perete, sprijinindu-se cu toată greutatea în piciorul drept. Bâjbâi prin buzunarul costumului de camuflaj și scoase o foaie din plastic, pe care se reliefa un curcubeu de dermadiscuri. Alese trei și le apăsă cu degetul mare, puternic, pe încheietura stângă, peste vene. Șase mii de micrograme de analog endorfin se abătură ca un baros asupra durerii, sfărâmând-o. Spinarea femeii se arcui convulsiv. Valuri roz de căldură îi scăldară coapsele. Gemu și se relaxă încetișor.

— Gata, Cloșcă. Gata... Vreau însă echipa medicală când ies. Zi-le alor mei. Tăietorul, sunt la două minute de țintă. Poți ține?

— Spune-i că sunt cuplat și țin, interveni Case.

Molly începu să șchiopăteze pe coridor. Când privi înapoi, Case zări trupurile prăbușite a trei securiști din Rețeaua Senzo. Unul dintre ei părea că n-are ochi.

— Tacticalele și Rapizii au sigilat parterul, Pisică Mamă. Baricade de plast... Recepția devine nasoală.

— Și aici e cam nasol, răspunse Molly, strecurându-se printre două uși din oțel gri. Aproape am ajuns, Tăietor.

Case trecu în matrice și-și desprinse trozii de pe frunte. Era scăldat în sudoare. Își șterse fruntea cu un prosop, sorbi puțină apă din bidonul de lângă Hosaka și verifică harta arhivei de pe ecran. Un cursor roșu, pulsator, se târa prin reprezentarea unei uși. La numai câțiva milimetri de punctul verde, indicând poziția construcției lui Dixie Linie-dreaptă. Se întrebă ce pățea la picior, când umbla în felul acela. Cu suficient analog endorfin, Molly putea merge pe o pereche de cioburi însângerate. Mai strânse harnașamentul de la nailon, care-l fixa de scaun și puse trozii la loc.

Rutină acum: trozi, cuplat și comutat.

Arhiva conținând cercetarea Rețelei Senzo era o zonă de depozitare; materialele de acolo trebuiau mișcate fizic, înainte de a putea intra în interfață. Molly șchiopăta între rânduri de casete cenușii, identice.

— Zi-i: încă cinci și a zecea la stânga, Cloșcă, vorbi Case.

— Încă cinci și a zecea la stânga, Pisică Mamă, repetă legătura.

Femeia coti la stânga. O bibliotecară albă la față, dărdăia între două seifuri, cu obraji uzi și privirea pierdută. Molly o ignoră. Case se întrebă ce făcuseră Modernele ca să provoace spaima aceea. Știa că era ceva legat de o falsă amenințare, dar fusese prea absorbit de gheață ca să asculte explicația lui Molly.

— Asta-i, spuse el, însă femeia se opri deja în fața seifului conținând construcția. Liniile lui îi aminteau lui Case de corpurile de bibliotecă Neo-Aztece în anticamera lui Julie Deane.

— Hai, Tăietorule, zise Molly.

Case comută pe ciberspățiu și trimise o comandă pulsatoare în josul firului purpuriu care străpungea gheața bibliotecii. Cinci sisteme de alarmă separate au fost convinse că erau în continuare operative. Cele trei încuietori complicate dezactivară, deși se apreciau tot închise. Banca centrală a arhivei suferi o modificare neimportantă în memoria ei permanentă; construcția fusese luată, prin ordin executiv, cu o lună în urmă. Dacă un bibliotecar ar fi căutat autorizația de mutare, ar fi găsit înregistrările șterse.

Ușa se deschise pe balamale silențioase.

— 0467839, spuse Case iar Molly luă dinăuntru o unitate de stocare neagră. Semăna cu încărcătorul unei carabine de calibru mare și avea fețele acoperite de decalcuri de avertizare și plăcuțe de securitate.

Molly închise ușa seifului; Case comută.

Retrase firul prin gheața arhivei. Reveni rapid în programul său, declanșând automat un sistem de retragere completă. Porțile Rețelei Senzo vâjâiră pe lângă el, pe când se întorcea, subprogramele spiralând înapoi în miezul spărgătorului de gheață, pe măsură ce trecea pe lângă porțile unde staționaseră.

— Terminat, Cloșcă, vorbi el și se lăsă moale în scaun. După concentrarea asupra unei rulări efective, putea rămâne cuplat, menținând totuși conștiința propriului trup. Rețelei Senzo îi trebuiau câteva zile să descopere furtul. Cheia ar fi fost devierea transferului Los Angeles, care coincidea prea exact cu cacialmaua Modernelor. Se îndoia că cei trei securiști întâlneau de Molly pe coridor aveau să supraviețuiască și să relateze ce se petrecuse. Comută.

Ascensorul, cu cutia neagră a lui Molly lipită lângă panoul de comandă, rămăsese acolo unde fusese oprit. Paznicul zăcea ghemuit pe dușumea. Abia acum Case observă derma de pe gâtul său. Ceva deal lui Molly, care să-l țină sub control. Ea păși peste corpul paznicului și dezlipi cutia neagră înainte de-a apăsa pe RECEPȚIE.

Când ușa liftului fâsâi, deschizându-se, o femeie se retrase din mulțime mergând cu spatele, intră în ascensor și se izbi cu capul de peretele din spate. Molly o ignoră și se aplecă să dezlipească derma de pe gâtul paznicului. Lovi după aceea, cu piciorul, pantalonii cei albi și pelerina roz, azvârlindu-le din dreptul ușii, aruncă ochelarii negri după ei și-și trase pe frunte gluga salopetei. În buzunarul de cangur al costumului, construcția îi apăsa sternul la fiecare mișcare. Ieși din lift.

Case mai asistase la scene de panică, dar niciodată într-un loc închis.

Angajații Rețelei Senzo, revărsându-se din ascensoare, se năpustiseră către ușile ce dădeau în stradă, dar se loviseră de baricadele din plastic ale Tacticalelor și armele paralizante ale Rapizilor AMBA. Cele două agenții, convinse că stăvileau o hoardă de ucigași potențiali, cooperau cu un grad de eficiență neobișnuit. Dincolo de sfărâmurile împrăștiate ale ușilor principale, baricadele erau acoperite cu trei straturi de trupuri. Bubuiturile seci ale puștilor anti-demonstrații alcătuiau fundalul permanent pentru zgomotele mulțimii deplasându-se înainte și înapoi pe podeaua din marmură a recepției. Case nu mai auzise niciodată asemenea zgomot.

Se părea că nici Molly...

— Isuse, făcu ea și ezită. Era o senzație insuportabilă, ieșind la suprafață printr-o bulboană înfricoșătoare de spaimă copleșitoare și nestăvilită. Podeaua recepției era acoperită de corpuri, haine, sânge și imprimate galbene călcate în picioare.

— Hai, surioară! O ștergem!

Ochii celor două Moderne priveau din culorile involburându-se

nebunește ale polycarbonului, salopetele neizbutind să țină pasul cu confuzia formelor și nuanțelor dezlănțuite înapoia lor.

— Ești paradită? Haide! Te duce Tommy.

Tommy întinse celuilalt o cameră video învelită în polycarbon.

— Chicago, rosti Molly, sosesc.

Apoi se prăbuși, nu pe marmura alunecoasă din pricina sângelui și vărsăturilor, ci într-un hău cald, în tăcere și beznă.

Șeful Panterelor Moderne, care se prezentase cu numele de Lupus Yonderboy, purta o salopetă din polycarbon cu dispozitiv de înregistrat, permițându-i să reproducă, la cerere, fundaluri. Cocoțat pe marginea mesei lui Case, aidoma unul gargui, îi privea pe Case și Armitage cu ochi adumbriți. Zâmbi. Avea părul roz. O pădure multicoloră de microsofturi se zbârlea înapoia urechii sale stângi; urechea era ascuțită, cu un smoc de păr trandafiriu. Pupilele îi fuseseră modificate să absoarbă lumina, precum pisicile. Case îi privi salopeta schimbându-și culoarea și aspectul.

— Ați lăsat să vă scape de sub control, vorbi Armitage. Stătea în mijlocul mansardei, ca o statuie, învelit de faldurile negre și lucioase ale unui balonzeid ce părea scump.

— Haos, domnule X, răspunse Lupus Yonderboy. Acesta e stilul și țelul. Asta-i lovitura noastră de bază. Tipa noastră știe. Noi tratăm cu ea. Nu cu tine, domnule X. Costumul său avea acum un desen ciudat, cu modele ascuțite în bej și purpuriu pal. Ea avea nevoie de echipa medicală. Este cu ei. O s-avem grijă de ea. Totu-i perfect. Surâse iarăși.

— Plătește-i, zise Case.

Armitage îl fulgeră cu privirea.

— N-avem marfa.

— Este la tipa voastră, interveni Yonderboy.

— Plătește-i.

Armitage se apropie de masă, călcând țeapăn și scoase trei pachete groase de Yeni Noi din buzunarele balonzeidului.

— Vrei să-i numeri? îl întrebă pe Yonderboy.

— Nu, făcu Pantera Modernă. O să plătești. Ești un domn X. Plătești ca să rămâi așa. Nu domnul Cutare.

— Sper că asta nu-i o amenințare, se încruntă Armitage.

— E o afacere, răspunse Yonderboy, îngrămădind banii în singurul buzunar de pe pieptul salopetei.

Telefonul sună. Case răspunse.

— Molly. Întinse el telefonul spre Armitage.

Când Case părăsi clădirea, geodezicele Lăbărtării se luminau în cenușiul dinaintea zorilor. Își simțea membrele înghețate și deconectate. Nu putuse dormi. Se săturase de mansardă. Lupus

plecase, apoi Armitage, iar Molly se afla undeva, într-o chirurgie. Vibrații sub picioare când un tren fâșâi mai departe. Sirene dopplerând în distanță.

Cotea la întâmplare, cu gulerul ridicat, cocoșat într-o nouă jachetă din piele, aruncând în rigolă prima dintr-un lanț de Yeheyuare și aprinzând alta. Încercă să-și închipuie globulele cu toxine ale lui Armitage, dizolvându-se în sângele său, membrane microscopice subțiindu-se în timp ce el mergea. Nu părea adevărat. Așa cum nu păruseră nici frica și agonia văzute prin ochii lui Molly în recepția Rețelei Senzo. Se pomeni încercând să-și amintească fețele celor trei pe care-i ucisese în Chiba. Pe bărbați nu-i mai ținea minte; femeia i-o readucea în memorie pe Linda Lee. Un triciclu rablagit, cu geamuri-oglină, zdrăngăni pe lângă el, transportând cilindri goi din plastic.

— Case!

Păși în lateral, asigurându-și instinctiv spatele la zid.

— Am un mesaj pentru tine. Costumul lui Lupus Yonderboy cicla prin culorile primare: Pardon! Nu-am vrut să te sperii.

Case își îndreptă spatele, cu mâinile în buzunarele jachetei. Era cu un cap mai înalt decât Moderna.

— Trebuie să fii atent Yonderboy.

— Mesajul este: Iarnă Mută. Repetă cuvintele, silabisindu-le.

— De la tine? păși Case spre el.

— Nu. Pentru tine.

— De la cine?

— Iarnă Mută, repetă Yonderboy, încuviințând, legănându-și creasta de păr roz. Salopetă deveni negru mat, o umbră de indigo pe betonul vechi. Execută un fel de dans straniu, rotind brațele negre și subțiri, apoi dispăru. Nu. Acolo! Gluga ridicată, ascunzând rozul, costumul cu nuanța exactă a cenușiului, împestrițat și pătat aidoma trotuarului pe care stătea. Ochii îi reflectară roșul unui stop. După aceea, dispăru cu adevărat.

Case închise ochii și-i frecă cu degete amorțite, rezemându-se de zidul coșcovit.

Ninsei fusese cu mult mai simplu.

Capitolul 5

Echipa medicală angajată de Molly ocupa două etaje ale unei clădiri-stelaj anonime, lângă centrul vechi din Baltimore. Blocul era modular, ca o variantă gigantică a *Hotelului Ieftin*, fiecare sicriu lung de patruzeci de metri. Case o întâlnește pe Molly ieșind dintr-unul care purta însemnul complicat al unui GERALD CHIN, DENTIST. Femeia șchiopăta.

— Zice că dacă dau cu șutu', o să cadă.

— M-am lovit de-un prieten de-al tău, spuse Case. O Modernă.

— Da? Cine?

— Lupus Yonderboy. Avea un mesaj. Îi întinse un șervețel pe care, cu pix senzitiv roșu, scrisese: IARNĂ MUTĂ, cu majusculele sale citește și atente. A mai zis...

Molly ridică mâna, făcând semnul tăcerii.

— Hai să mâncăm niște crabii, spuse ea.

După ce prânzire în Baltimore, Molly disecându-și crabii cu o ușurință alarmantă, luare metroul spre New York. Case învățase să nu mai pună întrebări; nu căpăta decât semnul tăcerii. Picioarul părea că o deranjează și vorbea rareori.

O negresă micuță și slăbuță, cu mărgelile din lemn și rezistențe antice împletite strâns în păr, deschise ușa Finlandezului și-i conduse prin coridorul de antichități. Case simți că toate materialele sporiseră cumva de la ultima lui vizită. Sau se modificau subtil, crescând în sala sub presiune a timpului, fulgi tăcuți și invizibili, depunându-se și formând o mazăgă, o esență cristalină de tehnologie abandonată, înflorind secret în ghearele Lăbărțării.

Înapoia păturii cazone, Finlandezul aștepta la masa albă.

Molly începu să gesticuleze rapid, scoase un petec de hârtie, scrisese ceva pe el și-l întinse Finlandezului. Bărbatul îl apucă între degetul mare și arătător, ținându-l la depărtare de corp, de parcă ar fi putut exploda. Făcu un semn, pe care Case nu-l cunoștea, unul care conținea un amestec de nemulțumire și resemnare mohorâtă. Se ridică, periindu-și firimiturile de pe reverele hainei vechi din tweed. Pe masă, un borcan de sticlă cu heringi murați stătea alături de un pachet rupt din plastic, conținând felii de pâine și o scrumieră de alamă, ticsită cu mucuri de Partagas.

— Stați aici, spuse Finlandezul și ieși.

Molly se așază în locul lui, scoase lama unui arătător și tăie o bucățică sură dintr-un hering. Case se plimbă fără țel prin odaie, atingând cu degetele, în trecere, echipamentul scanner de pe piloni.

După zece minute, Finlandezul năvăli înăuntru, dezvelindu-și dinții

într-un zâmbet larg, galben. Încuviință, îi arată lui Molly degetul cel mare ridicat și-i făcu semn lui Case să-l ajute cu panoul-ușă. Pe când Case netezea garnitura de velcro la locul ei, Finlandezul scoase din buzunar o mini-consolă plată și bătu o combinație complicată.

— Iubito, se adresează lui Molly, introducând consola înapoi în buzunar, astăzi. Nu-i rahat, mi-ar mirosi. Îmi zici de unde-l ai?

— Yonderboy, răspunse femeia, împingând în lături heringii și pâinea. Am făcut un târg cu Larry, suplimentar.

— Bravo, aprobă Finlandezul. Este IA.

— Luați-o mai încet, interveni Case.

— Berna, urmă Finlandezul ignorându-l. Berna. Are cetățenie elvețiană restrânsă, conform echivalentului Actului din '63. Construit pentru Tessier-Ashpool S.A. Ei dețin scheletul principal și software-ul original.

— Alo, ce-i în Berna? Case păși între cei doi.

— Iarna Mută este codul de identificare pentru o IA. Am numerele Oficiului Twing. Inteligență Artificială.

— Foarte bine, făcu Molly și ce-i cu asta?

— Dacă Yonderboy are dreptate, răspunse Finlandezul, IA ăsta e înapoia lui Armitage.

— L-am plătit pe Larry să scormonească puțin în jurul lui Armitage, se întoarse Molly către Case. Modernele au niște linii de comunicație foarte ciudate, târgul a fost ăsta: căpătau banii dacă răspundeau la o singură întrebare: cine-l dirijează pe Armitage?

— Și crezi că-i o IA? Nu li se permite nici un fel de autonomie. Doar corporația-mamă, Tessle ăia...

— Tessier-Ashpool S.A., îl corectă Finlandezul. Am să-ți zic o povestioară despre ei. Vrei s-o auzi?

Se așeză și se aplecă înainte.

— Finlandezule, făcu Molly, îmi plac poveștile.

— Pe asta n-am mai spus-o nimănui, începu bărbatul.

Finlandezul era un tăinuitor, un traficant de bunuri furate, în special software. În meseria lui, intra uneori în legătură cu alți tăinuitori. Unii dintre aceștia ocupându-se de articole mai tradiționale ale comerțului. Metale prețioase, timbre, monezi rare, nestemate, blănuri, tablouri și alte obiecte de artă. Istoria pe care le-o spuse lui Case și Molly, începea cu povestea unui alt bărbat, pe nume Smith.

Smith era tot tăinuitor, însă în sezoanele mai răcoroase, ieșea la suprafață ca negustor de artă. El fusese prima persoană, cunoscută de Finlandez, care „devenise siliciu” – expresia îi suna desuet lui Case – iar microsoft-urile cumpărate de el erau programe cu istoria artei și tabele la vânzările galeriilor. Cu șase cipuri în mufa lui nouă, cunoștințele lui Smith asupra negoțului cu obiecte de artă erau

formidabile, cel puțin după standardele colegilor săi. Smith venise la Finlandez solicitându-i ajutorul, o cerere fraternă, ca între oamenii de afaceri. Voia un go-to asupra clanului Tessier-Ashpool. Și-l dorea astfel executat încât să garanteze imposibilitatea subiectului de-a depista investigația. Finlandezul fusese de părere că așa ceva era posibil, însă era absolut necesară o explicație. „Mirosea a bani”, îi spuse Finlandezul lui Case. „Și Smith era foarte prudent. Cam prea prudent.”

Treptat, aflase că Smith avusese un furnizor, cunoscut sub numele de Jimmy. Acesta era spărgător și multe alte chestii; de abia revenit după un an petrecut pe orbită, luase cu el anumite obiecte în fundul puțului gravitațional. Lucrul cel mai neobișnuit, șutit de Jimmy în trecerea lui prin arhipelag, îl constituia un cap, de fapt un bust, lucrat cu rafinament, cloazonat peste platină, cu perle și lapislazuli ieșite în relief. Oftând, Smith, lăsase din mână microscopul său de buzunar și-l sfătuisse pe Jimmy să topească obiectul. Era contemporan, nu o antichitate și n-avea valoare de colecție. Jimmy izbucnise în râs. Chestia era un terminal de calculator. Putea vorbi... și nu cu voce sintetizată ci prin intermediul unor mecanisme extraordinare de roți dințate și tuburi de orgă miniaturale. Era într-adevăr un obiect baroc de realizat, ceva aproape pervers deoarece cipurile cu sintetizatoare vocale costau foarte puțin. Constituia o curiozitate. Smith cuplase capul în calculatorul lui și ascultase vocea melodioasă, neomenească recitând cifrele impozitelor pe ultimul an.

Printre clienții lui Smith exista un miliardar din Tokio a cărui pasiune pentru jucăriile mecanice se apropia de fetișism. Smith înălțase din umeri, arătând lui Jimmy palmele ridicate în sus, cu un gest având vechimea prăvăliilor cămătarilor. Să încerce, spusese el, deși se îndoia că putea obține prea mult.

Când Jimmy plecase, lăsând capul, Smith îl examinase atent, descoperind anumite marcaje. Mai târziu, reușise să-i dea de urmă; provenea dintr-o neașteptată colaborare între doi artizani din Zurich, un specialist în emailuri din Paris, un bijutier olandez și un proiectant de cipuri californian. Aflase că fusese comandat de Tessier-Ashpool S.A.

Smith începuse să facă niște aluzii preliminare colecționarului din Tokio, lăsându-l să înțeleagă că se găsea pe urma unui obiect de valoare.

Primise însă după aceea o vizită, o vizită neanunțată, un musafir care trecuse prin labirintul rafinat al securității lui Smith de parcă nici nu exista. Un japonez mărunțel, extrem de politicos, având toate caracteristicile unui asasin ninja crescut în eprubetă. Smith rămăsese nemișcat, privind ochii căprui și calmi ai morții dincolo de masa lustruită din lemn de trandafir vietnamez. Blând, aproape râzând, ucigașul clonat îi explicase că misiunea sa era să găsească și să

recupereze o anumită operă de artă, o mașinărie de o frumusețe aparte, dispărută din casa stăpânului său. Ninja aflase că Smith ar putea cunoaște locul unde se află obiectul.

Smith îi spusese că nu dorea să moară și adusesese capul. Ce sumă, îl întrebase vizitatorul, vă așteptați să obțineți prin vânzarea acestui artefact? Smith rostise o sumă cu mult mai mică decât prețul intenționat. Ninja scoase un cip de credit și-i bătuse lui Smith valoarea respectivă dintr-un cont elvețian legalizat. Cine anume, întrebase bărbatul, vi l-a adus? Smith îi zise. După câteva zile, Smith aflase de moartea lui Jimmy.

— Atunci am apărut eu, urmă Finlandezul. Smith știa că nu făcusem negoț serios cu cei din Memory Lane și ăla-i locul unde te duci pentru un go-to tăcut, care nu va fi urmărit niciodată. Am angajat un cowboy. Eu eram intermediarul, așa încât încasam un procentaj. Smith era un tip foarte prudent. Trecuse printr-o experiență de afaceri extrem de stranie, ieșind teafăr, dar asta nu era suficient. Cine plătise din contul elvețian? Yakuza? Nici gând. În astfel de situații, tipii au niște reguli foarte rigide și, întotdeauna, îl omoară și pe cel care primește banii. Să fi fost o înscenare? Smith nu era de părerea aceasta. Afacerile cu înscenări au ceva al lor care poate fi mirosit. L-am pus pe cowboy să bâzâie prin morgile de știri până i-am găsit pe Tessier-Ashpool. Amănuntele nu erau deosebite, însă am găsit firma de avocatură. După aceea, am intrat în gheața avocatului și am luat adresa familiei... Ne-a ajutat mai mult de-o grămadă.

Case înălță din sprâncene.

— Liberta, explică Finlandezul. Fusul. A ieșit la iveală că stăpânesc aproape toată chestia. Lucrul cel mai interesant a fost filmul pe care am pus mâna când cowboyul a rulat un go-to obișnuit peste arhive și a compilat un rezultat. Organizație de familie. Structură de corporație. Teoretic poți cumpăra acțiuni S.A., însă de peste o sută de ani pe piața liberă n-a apărut nici o acțiune Tessier-Ashpool. De fapt, pe nici o piață cunoscută mie. Este vorba de o familie, din prima generație de orbitali, foarte liniștită și foarte excentrică, condusă precum o corporație. Bani grei și timiditate sub medie. Multe clonări. Legea orbitală e mult mai tolerantă în privința ingineriei genetice, nu? Și e greu de ținut evidența care generație anume, sau combinație de generații conduce tot jocul într-un moment anumit.

— Cum adică? întrebă Molly.

— Au criogenicele lor. Chiar și conform legii orbitale, pe durata unei congelări ești mort din punct de vedere legal. Se pare că-și schimbă locurile, dar de vreo treizeci de ani nimeni nu l-a mai văzut pe tatăl întemeietor. Mama a murit într-un accident de laborator...

— Și? Ce s-a întâmplat cu afacerea ta?

— Nimic. Finlandezul se încruntă: Am lăsat-o moartă. Am studiat

mănunchiul ăla formidabil de puteri ale avocatului lui T-A și atât. Pesemne Jimmy intrase în Lumină și furase capul, iar Tessier-Ashpool l-au trimis pe ninja după el. Smith s-a hotărât să uite totul. Poate c-a fost deștept. O privi pe Molly. Vila Lumina-Hoinară, Vârful fusului. Strict particular.

— Crezi că ninja era al lor? Întrebă Molly.

— Smith credea asta.

— Costisitor, remarcă femeia. Mă-ntreb ce s-a întâmplat cu ninja ăla, Finlandezule?

— Probabil că l-au congelat. Îl dezgheață atunci când au nevoie.

— Bun, interveni Case, l-am prins pe Armitage că ia mălaiul de la o IA numită Iarna Mută. Acum, încotro o luăm?

— Deocamdată, nicăieri, răspunse Molly, însă tu ai de făcut acum un căcățiș suplimentar. Scoase din buzunar o foaie împăturită și i-o întinse. O deschise. Coordonate de grilă și parole de acces.

— Cine-i ăsta?

— Armitage. Niște date bazice. Le-am cumpărat de la Moderne. Afacere separată. Unde-i?

— Londra, făcu Case.

— Sparge-l, râse ea. Deocamdată, câștigă-ți întreținerea.

Case aștepta un trans-AMBA local pe peronul aglomerat. Molly revenise în mansardă cu ore în urmă, purtând în geanta verde construcția lui Linie-dreaptă, iar Case băuse întruna de atunci.

Era tulburător să te gândești la Linie-dreaptă ca la o construcție, o casetă ROM superbobinată reproducând aptitudinile, obsesiile și reflexele unui mort... Localul sosi vuind de-a lungul benzii negre de inducție, molozul fin urcând din crăpăturile din plafonul tunelului. Case se înghesui în ușa cea mai apropiată și-i scrută pe ceilalți pasageri pe parcursul călătoriei. O pereche de Savanți Creștini, cu aspectul unor fiare de pradă, se apropiau de trei tinere tehniciene de birou, care purtau pe încheieturi vagine holografice idealizate, rozul umed sclipind sub lumina puternică. Tehnicienele își lingeau nervoase buzele perfecte, privindu-i pe Creștini pe sub pleoapele metalice coborâte. Fetele arătau aidoma unor ierbivore exotice, înalte, legănându-se grațioase și inconștient în ritmul trenului, cu tocurile lor precum niște copite lustruite pe cenușiul metalic al podelei vagonului. Înainte de-a intra în panică, fugind din fața misionarilor, trenul ajunse în stația lui Case.

Ieșind, zări o hologramă albă de forma unei țigări, suspendată pe peretele stației, LIBERTA pulsând sub ea în majuscule deformate, imitând caracterele de tipar japoneze. Case traversă mulțimea și se opri sub reclamă, studiind-o. DE CE AȘTEPȚI? pulsă reclama. Un ax gros, alb, cu flanșe din care ieșeau în afară antene și radiatoare,

docuri, cupole. Văzuse reclama, sau altele asemenea ei, de mii de ori. Nu-l ispitise niciodată. Cu deckul său, putea intra în băncile Libertei cu aceeași ușurință cu care ajungea în Atlanta. Drumul era un rahat. Abia acum observă însă emblema mititică, de mărimea unei monezi micuțe, țesută în colțul din stânga jos al reclamei de hologramă: T-A.

Reveni în mansardă pierdut în amintirile despre Linie-dreaptă. Petrecuse cea mai mare parte din a nouăsprezecea lui vară în *Gentlemanul Păgubaș*, stând în față cu beri scumpe și prinzându-i pe cowboy. Pe atunci nu atinsese încă vreun deck, dar știa ce voia. În vara aceea prin *Păgubaș* bântuiau cel puțin alți douăzeci de optimiști, fiecare gata să lucreze orice pentru un cowboy. Altfel n-aveai cum învăța.

Toți auziseră de Pauley, jocheul cu ceafă roșie din periferia Lantei, care supraviețuise morții cerebrale dincolo de gheața neagră. Zvonul – vag, la nivelul străzii și singurul existent – nu spunea prea multe despre Pauley, cu excepția faptului că reușise imposibilul.

— Era barosan, îi spuse lui Case un alt candidat, după ce fusese cinstit cu o bere, da' cine știe ce anume? Am auzit că s-ar putea să fi fost o rețea braziliană de plăți. Oricum, tipul a fost mort, linie dreaptă pe activitate cerebrală.

Case privise prin barul aglomerat spre un bărbat solid, în cămașă cu mâneci scurte și cu pielea de o culoare plumburie.

— Băiatu' avea să i se spună Linie-dreaptă peste câteva luni, în Miami. Io-s ca șopârlele alea mari, știi? Aveau două creiere, unu'n cap și unu'n coadă, care le mișca picioarele dinapoi. Am dat peste neagră, da' creierașu' ăla din coadă a ținut-o mai departe.

Elita cowboy-lor din *Păgubaș* îl evita pe Pauley dintr-un fel de ciudată anxietate de grup, aproape o superstiție. McCoy Pauley, Lazărul ciberspațiului...

În cele din urmă, i-o făcuse inima. Inima rusească de surplus, implantată în decursul războiului într-un lagăr de prizonieri. Refuzase să și-o înlocuiască, spunând că avea nevoie de ritmul ei particular ca să-și păstreze simțul timpului. Case pipăi hârtia primită de la Molly și urcă scările.

Molly sforăia pe temperplast. Un gips transparent îi acoperea piciorul de la genunchi până la câțiva milimetri sub vintre; sub microporul rigid, pielea era acoperită de vânătăi, negrul topindu-se într-un galben urât. Opt derme, fiecare de mărime și culoare diferită, erau dispuse în linie dreaptă pe încheietura mâinii ei stângi. Alături era un aparat Akai transdermal, din care plecau fire roșii, subțiri până la trozii de sub gips.

Aprinse veioza de lângă Hosaka. Pata de lumină căzu direct pe construcția lui Linie-dreaptă. Băgă niște gheață, cuplă construcția și se conectă.

Avea exact senzația că cineva îi citea peste umăr. Tuși.

— Dix? McCoy? Tu ești? Gâtul îi era uscat.

— Hei, frate, rosti o voce de nicăieri.

— Sunt Case. Ții minte?

— Miami, ucenic, învățat rapid.

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești înainte de a vorbi eu,

Dixie?

— Nici unu'!

— Stai așa. Decuplă construcția. Prezența dispăru. Recuplă: Dix?

Cine sunt?

— M-ai prins, Jack! Cine mă-ta ești?

— Ca... partenerul tău. Ce se-ntâmplă, omule?

— Întrebarea-i bună.

— Ții minte, c-ai mai fost aici, acum o secundă?

— Nu.

— Știi cum lucrează o matrice de personalitate ROM?

— Da, băiatu', i-o construcție firmware.

— Eu am cuplat-o la banca folosită de mine; îi pot da memorie secvențială, de timp real?

— Cred că da.

— Bine, Dix. Tu ești o construcție ROM. Te-ai prins?

— Dacă zici tu, făcu construcția. Cine ești?

— Case.

— Miami, rosti vocea. Ucenic, învățat rapid.

— Exact. Pentru început, Dix, tu și cu mine o să ne strecurăm până la rețeaua londoneză, să șterpelim câte ceva. Te interesează?

— Vrei să-mi spui că am de ales, băiatu'?

Capitolul 6

— Ai nevoie de un paradis, îl sfătui Linie-dreaptă pe Case după ce acesta îi explicase situația lui. Verifică Copenhaga, periferiile secțiunii universitare. Vocea îi recita coordonatele, pe măsură ce le tastă.

Își găsiră paradisul, „paradisul unui pirat”, pe marginea confuză a unei grile academice cu securitate redusă. La prima vedere, părea tipul de mângăleli abandonat uneori de operatorii studenți la intersecția liniilor de grilă, gravuri vagi de lumină colorată pâlpâind pe fundalul contururilor confuze ale unei duzini de facultăți artistice.

— Acolo, zise Linie-dreaptă, aia albastră. O vezi? I-un cod de acces pentru Bell Europa. Nou-nouț. Bell o să intre acuş aici, o să citească tot tabloul şi-o să schimbe orice coduri găsesc sparte. Măine, puştii o să le zulească p-alea noi.

Case îşi tastă drum în Bell Europa şi comută pe un cod telefonic standard. Cu ajutorul lui Linie-dreaptă, conectă cu baza de date londoneză despre care Molly pretindea că-i aparţinea lui Armitage.

— Ia să ți-o fac eu, spuse vocea.

Linie-dreaptă începu să rostească un şir de numere, Case tastându-le pe deck, încercând să prindă pauzele utilizate de construcție pentru indicarea tempoului. Reuşi abia a treia oară.

— Mare rahat, comentă Linie-dreaptă. Nici pic de gheață.

— Bagă un scan, se adresă Case lui Hosaka. Treci la biografia proprietarului.

Mângălelile neuroelectronice ale paradisului dispărură, înlocuite de un romb simplu de lumină albă.

— Conține în principal înregistrări video ale proceselor militare postbelice, se auzi glasul îndepărtat al lui Hosaka. Personajul principal este colonelul Willis Corto.

— Imaginea, comandă Case.

Chipul unui bărbat acoperi ecranul. Ochii erau ai lui Armitage.

După două ore, Case se trânti lângă Molly, pe saltea şi lăsa temperplastul să se muleze sub el.

— Ai găsit ceva? întrebă femeia cu glasul neclar, de somn şi droguri.

— Îţi zic mai târziu. Sunt dărâmat.

Îl durea capul şi era derutat. Rămase întins, cu ochii închişi, încercând să sorteze diferitele părţi ale unei istorii despre un bărbat numit Corto. Hosaka răscolise o bancă de date subţire şi montase un rezumat, dar era plin de lacune. O parte din materiale fuseseră pagini tipărite curgând în josul ecranului prea repede şi Case trebuise să-i

ceară computerului să i le citească. Alte părți erau înregistrări audio ale anchetei Pumnul Urlător.

Willis Corto, colonel, plonjase printr-o pată oarbă a apărărilor rusești deasupra Kirenskului. Navetele creaseră gaura cu bombe pulsatoare și echipa lui Corto picase în micro-ușoarele Aripide-Noapte, cu aripile întinzându-se țepene sub lumina lunii, reflectate în zig-zaguri de argint de-a lungul râurilor Angara și Podhamennaya, ultima lumină pe care Corto avea s-o vadă în următoarele cincisprezece luni. Case încercă să-și închiuie micro-ușoarele înflorind din capsulele lor de lansare, deasupra stepei înghețate.

— Ți-au tras-o, șefule, vorbi Case și Molly se foi lângă el.

Micro-ușoarele nu aveau armament, demontat pentru a compensa greutatea unui operator de consolă, un deck prototip și un program virus, denumit Cârțița IX, primul virus adevărat din istoria ciberneticii. Corto și echipa sa se pregăteau de trei ani pentru acțiune. Trecuseră prin gheață, gata să injecteze Cârțița IX, când porniseră ampii. Tunurile pulsatoare ale rușilor azvârliră jocheii în bezna electronică; Aripide-de-Noapte suferiră distrugeri de sisteme, cu circuitele de zbor complet șterse.

Apoi începură laserele, ținând pe infraroșu, doborând fragilele avioane de asalt, transparente la radar, iar Corto și operatorul său, mort, căzură din cerul siberian. Căzură și nu se mai opriă...

Aici rezumatul avea unele găuri, văzu Case pe când parcurgea documentele referitoare la zborul unui aparat de vânatoare rusec, ce izbutise să ajungă în Finlanda. Doborât, pe când ateriza într-un pâlț de molizi, de un tun antic de douăzeci și doi milimetri, deservit de o grupă de recidiviști, veghind în zori. Pumnul Urlător se încheiase pentru Corto la marginea Helsinki-ului, cu paramedicii finlandezi trăgându-l afară din burta distrusă a helicopterului. Războiul luase sfârșit după alte nouă zile, iar Corto fusese trimis la un sanatoriu militar în Utah, orb, fără picioare și lipsit de cea mai mare parte a maxilarului. Reprezentantul Congresului îl descoperi acolo, abia după unsprezece luni. Corto asculta sunetul tuburilor de drenaj. Procesele cu public începuseră deja în Washington și Maclear. Pentagonul și CIA erau balcanizate, parțial reduse și o investigație a Congresului se concentrase asupra Pumnului Urlător. Gata de watergatat, îi spusese individul.

Îi mai zisese că avea nevoie de ochi, picioare și reparații cosmetice extensive, dar astea se puteau aranja. Și mățaraie nouă, adăugase bărbatul, strângându-l de umăr prin cearșaful jilav de transpirație. Corto auzi picuratul lin, permanent. Spuse că prefera să depună mărturie în starea în care se găsea.

Nu, explicase reprezentantul, procesele se televizau. Ele trebuiau să-i impresioneze pe cetățenii cu drept de vot. Tușise politicos.

Reparată, remobilată și repetată cu atenție, mărturia lui Corto fusese amănunțită, mișcătoare, lucidă și, în mare parte, invenția unei cabale a Congresului cu anumite interese plasate în salvarea unor părți din structura Pentagonului. Treptat, Corto înțelesese că mărturia lui fusese vitală în salvarea carierelor a trei ofițeri, direct răspunzători pentru tăinuirea rapoartelor asupra construirii instalațiilor pentru ampi în Kirensk.

Odată terminat rolul său în proces, nu mai era dorit în Washington. Într-un restaurant de pe strada M, în fața unor crutoane cu asparagus, congresmanul îi explică pericolele fatale ale destăinuirilor făcute unor persoane necorespunzătoare. Corto zdrobi laringele bărbatului cu degetele încordate ale mâinii drepte. Individul se înăbuși cu fața în salata de asparagus, iar Corto păși în răcoarea unui septembrie în Washington.

Hosaka trecu prin rapoarte de poliție, înregistrări de spionaj industrial și dosare de știri. Case îl privi pe Corto ocupându-se de trădători de corporații în Lisabona și Marrakesh, unde părea că devine tot mai obsedat de ideea trădării, disprețuind savanții și tehnicienii cumpărați pentru patronii săi. Beat, în Singapore, omorî în bătaie un inginer rus într-un hotel și-i incendie camera.

Reapăru în Tailanda, ca supraveghetor al unei fabrici de heroină. După aceea ca gorilă pentru un cartel de jocuri de noroc californian, apoi ca ucigaș plătit în ruinele Bonn-ului. Jefui o bancă în Wichita. Datele deveneau vagi, aproximative, lacunele tot mai lungi.

Într-o zi, spuse el, pe o bandă ce sugera interogatoriu chimic, totul devenise cenușiu.

Traducerile unor fișe medicale franceze explicau că un bărbat lipsit de orice act de identitate fusese dus într-un spital de boli mintale din Paris cu diagnosticul schizofrenie. Devenise catatonie și fusese transferat unei instituții guvernamentale de la periferia Toulonului. Acolo participase ca subiect într-un program experimental care încerca să vindece schizofrenia prin aplicarea unor modele cibernetice. Selecționați aleator, pacienții căpătaseră microcalculatoare, fiind încurajați, cu ajutorul studenților, să scrie programe. Corto fusese vindecat; singurul succes al experimentului.

Aici se încheia rezumatul.

Case se răsuci pe pat și Molly îl înjură încetișor.

Telefonul sună. Îl trase în pat.

— Da?

— Mergem în Istanbul, spuse Armitage. Diseară.

— Ce vrea? întrebă Molly.

— Zice că diseară plecăm spre Istanbul.

— Grozav.

Armitage citea numărul zborului și ora plecării.

Molly se ridică în capul oaselor și aprinse lumina.

— Ce fac cu sculele mele? întrebă Case. Deckul...

— O să se ocupe Finlandezul, răspunse Armitage și închise.

Case o privi împachetând. Avea cearcăne sub ochi, dar chiar și în gips părea că dansează. Nici o mișcare suplimentară. Hainele lui erau o grămadă mototolită lângă pat.

— Te doare? o întrebă.

— Ar fi bună o noapte la Chin.

— Dentistul tău?

— Îmhî. Foarte discret. Are jumătate din rackul ăla. O clinică întreagă. Vindecă samurarii. Trase fermoarul sacoșei: Ai mai fost în ‘Stanbul?

— Două zile. Mai demult.

— Nici o schimbare, făcu ea. Un oraș bătrân și rău.

— Așa a fost și când am venit în Chiba, vorbi Molly, privind pe fereastra trenului spre peisajul industrial cu cratere lunare; la orizont faruri roșii avertizau aparatele de zbor de prezența unei centrale cu fuziune. Eram în L.A. A venit și-a zis: Strânge, avem bilete spre Macao. Când am ajuns acolo, eu am jucat fantan în Lisabona și el a traversat în Zhongshan. A doua zi te urmăream prin Orașul Noptii.

Scoase o eșarfă de mătase din mâneca jachetei negre și lustrui lentilele. Peisajul Lăbărtării de nord deștepta în Case amintiri confuze ale copilăriei, iarba vestejită umplând crăpăturile unei dale deplasate de pe autostradă.

La zece kilometri de aeroport, trenul începu să frâneze. Case privi soarele înălțându-se deasupra peisajului copilăriei, peste haldele năruite și scheletele ruginite ale rafinăriilor.

Capitolul 7

În Beyoglu ploua și Mercedesul închiriat trecea pe lângă vitrinele zăbrele și neluminate ale prudenților bijutieri greci și armeni. Strada era aproape pustie, doar câteva siluete înveșmântate în negru, pe trotuare, întorcându-se să privească după mașină.

— În Istanbul-ul otoman, acesta era cartierul europenilor bogați, toarse Mercedesul.

— S-a dus de răpă, făcu Case.

— Hiltonul e în Cumhuriyet Caddesi, zise Molly lăsându-se pe spate în ultravelurul gri al automobilului.

— Armitage de ce zboară singur? Întrebă Case. Îl dorea capul.

— Pentru că te bagi în ciorba lui. Așa cum faci acum.

Voise să-i spună istoria lui Corto, dar se răzgândi. În avion folosisese o dermă ca să doarmă.

Drumul de la aeroport fusese absolut drept, ca o tăietură cu bisturiul, despicând orașul. Se uitase pe geam, la lunecarea gardurilor aiurite, din scânduri suprapuse, a clădirilor, arcoloagiilor, blocuri de locuințe sumbre, a altor garduri din rumeguș aglomerat și fier ruginit.

Finlandezul, într-un costum shinjuku nou, negru sarariman, aștepta acru în recepția Hiltonului, refugiat pe un fotoliu din velur, într-un ocean de capete bleu-pal.

— Cristoase, făcu Molly. Șobolanul e în costum de grangure.

Traversară recepția.

— Cât ai primit ca să vii aici, Finlandezule? Femeia își lăsă geanta lângă fotoliu: Fac pariu că mai puțin decât ai luat ca să porți costumul ăsta, este?

Finlandezul ridică buza superioară.

— Prea puțin, cioculeț. Îi întinse o cheie magnetică, cu un breloc galben. Sunteți deja înregistrați. Șefu-i sus. Privi în jur: Mă fut în el de oraș.

— Devii agorafobic dacă ieși de sub o cupolă. Gândește-te că-i Brooklyn-ul, sau altceva... Molly învârtea cheia pe un deget: Te-au adus aici să faci pe valetul?

— Trebuie să verific implanturile unui tip.

— Și deck-ul meu? Întrebă Case.

Finlandezul se strâmbă.

— Respectă eticheta! Întreabă-l pe șefu.

Degetele lui Molly se mișcă în umbra jachetei, câteva fulgerări de semne: Finlandezul privi atent, apoi încuviință.

— Îmhî, zise ea, știu cine-i. Arătă cu bărbia spre ascensoare: Hai, cowboy!

Case o urmă cu ambele genți.

Cameră lor era identică cu cea din Chiba, unde-l întâlnise pentru prima dată pe Armitage. Dimineata, se apropie de fereastră, așteptându-se să vadă Golful Tokio. De cealaltă parte a străzii se afla alt hotel. Ploaia continua să cadă. Câțiva scriitori de scrisori se adăpostiseră în intrările clădirilor, cu vechile lor imprimatoare vocale învelite în foi de plastic transparent, dovadă a faptului că acolo cuvântul scris continua să se mai bucure de un oarecare prestigiu. Era o țară înapoiată. Urmări un Citroen Sedan, negru mat, cu conversie primitivă cu hidrogen, din care coborâră cinci ofițeri turci, cu chipuri morocănoase, îmbrăcați în uniforme verzi, mototolite. Intrară în hotelul de vizavi.

Privi peste umăr, către pat, la Molly, și paloarea ei îl surprinse. Femeia lăsase bandajul de micropor pe noptiera din mansardă, lângă inductorul transmodal. Ochelarii ei reflectau o parte din luminile încăperii.

Ridică receptorul înainte de-a putea suna a doua oară.

— Mă bucur că te-ai sculat, rosti Armitage.

— Abia acum. Doamna mai doarme. Ascultă, șefule, cred c-ar fi momentul să stăm de vorbă. Eu zic c-aș lucra mai bine dacă aș ști câte ceva despre ce fac.

Tăcere pe fir. Case își mușcă buza.

— Știi atât cât ai nevoie. Poate chiar mai mult.

— Așa crezi?

— Îmbracă-te, Case. Scoal-o. Peste cincisprezece minute o să aveți o vizită. Îl cheamă Terzihashjian.

Telefonul păcăni ușor. Armitage închisese.

— Deșteptarea, fetiță, spuse Case. Afaceri...

— Sunt trează de-o oră, se întoarseră oglinzile.

— Vine un Jersey Bastion.

— Ești tare priceput la limbi, Case. Fac pariu că ai sânge de armean. Țasta-i omul lui Armitage care-l urmărește pe Riviera. Ajută-mă.

Terzihashjian era un tânăr în costum gri, cu ochelari cu rame din aur și lentile oglinzi. Cămașa lui albă era deschisă la gât, dezvăluind un păr negru atât de des încât, la început, Case crezu că era un fel de tricou de piele. Sosi cu o tavă Hilton neagră, pe care se găseau trei ceșcuțe aromate cu cafea neagră și trei prăjituri orientale, lipicioase și de culoare gălbuie.

— Trebuie, așa cum ziceți voi în „îengliză”, s-o luăm încet.

Părea că o fixează deliberat pe Molly. Însă în cele din urmă își scoase ochelarii argintii. Ochii săi aveau o nuanță căprui închis, de aceeași culoare cu cea a părului tuns foarte scurt, militărește. Surâse:

— Așa-i mai bine, da? Altfel facem infinitul „tuniel”, oglindă în

oglundă... În special tu, se adresează femeii, trebuie să ai grijă. Femeile care afișează astfel de modificări nu sunt prea agreeate în Turcia.

Molly mușcă jumătate dintr-o prăjitură.

— E treaba mea, gagiule, mormăi ea cu gura plină. Mestecă, înghiți și-și linse buzele: Am auzit de tine. Informatorul armatei, nu?

Strecură mâna leneșă între pieptii jachetei și scoase aruncătorul de săgeți. Case nu știuse că-l avea asupra ei.

— Încetîșor, te rog, zise Terzihashjian, cu porțelanul alb încremenit la câțiva centimetri de buze.

Femeia întinse arma.

— Poate că e cu explozive, grămezi, sau poate te alegi cu cancer. O săgeată, căcăciosule. Câteva luni nici n-o să simți.

— Te rog. În „iengliză” cum spui când sunt în situația asta...

— Eu îi zic o dimineață nasoală. Povestește-ne despre omul tău și roiește-o că nu las arma din mână.

— Locuiește în Fanar, la Kuchuk Gulhane Djaddesi, 14. Am traseul lui: „tiuniel” în fiecare noapte la bazar. În ultima vreme, apare la Yenishehir Palas Oteli, un loc nou în stilul „turistik”, dar s-a angajat ca poliția să manifeste un anume interes față de spectacole. Administrația lui Yanishehir a devenit nervoasă.

Zâmbi. Mirosea a after-shave metalic.

— Vreau să știu ce-i cu implanturile, vorbi Molly masându-și coapsa. Vreau să știu exact ce poate face.

Terzihashjian încuviință.

— Cele mai rele sunt, așa cum le zice în „iengliză”, subliminalele. Împărți grijuliu cuvântul în șase silabe.

— La stânga noastră, vorbi Mercedesul, cotind printr-un labirint de străzi joase, este Kapali Carsi, marele bazar.

Lângă Case, Finlandezul scoase un sunet de apreciere, dar privea în cealaltă direcție. Partea dreaptă a străzii era formată dintr-un șir de maidane cu vechituri. Case văzu o locomotivă demontată deasupra unor coloane canelate din marmură, pătate de rugină. Statui din marmură decapitate erau îngrămădite precum lemnele pentru foc.

— Ți-e dor de acasă? rânji Case.

— Un căcat de oraș, răspunse Finlandezul. Cravata lui din mătase neagră începea să semene tot mai mult cu o panglică uzată de mașină de scris. Pe reverele costumului nou erau medalioane de sos chebab și ouă jumări.

— Hei, Jersey, se adresează Case armeanului dinapoia lor, unde și-a instalat tipul toate cheștiile astea?

— În Chiba City. N-are plămân stâng. Celălalt este un „booster”, cum ziceți voi. Oricine poate cumpăra implanturile astea, însă el e cel mai talentat. Mercedesul viră, evitând o căruță pe cauciucuri plină cu

piei. L-am urmărit pe stradă și, într-o zi, am văzut o duzină de biciclete căzând, lângă el. Dacă găsești biciclistul, povestea e întotdeauna aceeași. Un scorpion lângă frână...

— Ai ceea ce vezi, îmhî, încuviință Finlandezul. Am văzut schema siliciului tipului. Dată dracu! Vezi ceea ce își imaginează el. Cred c-o poate îngusta până la un puls și să-ți pârlească retina fără probleme.

— I-ai zis asta prietenei tale? Terzihashjian se aplecă în față între fotoliile din ultravelur. În Turcia, femeile sunt tot femei. Asta...

Finlandezul pufni.

— Dacă te uiți la ea cruciș, o să-ți poarte oușoarele drept papion.

— Nu înțeleg expresia.

— Nu-i nimic, interveni Case. Înseamnă să-ți ții gura.

Armeanul reveni pe spate, lăsând o urmă metalică de after-shave. Începu să şușotească într-un transceiver Sanyo, un amestec ciudat de greacă, franceză, turcă și fragmente izolate de engleză. Transceiverul răspundea în franceză. Mercedesul viră lin după un colț.

— Bazarul de mirodenii, uneori denumit bazarul egiptean, vorbi automobilul, a fost ridicat pe locul unui bazar mai vechi, construit de Sultanul Natice în 1660. Aici este piața centrală a orașului pentru mirodenii, software, parfumuri, droguri.

— Droguri, repetă Case, privind ștergătoarele mașinii plimbându-se peste lexanul anti-glonț. Ce ziceai mai devreme, Jersey, despre Riviera, că-i drogo?

— Un amestec de cocaină și meperidină, da. Armeanul reveni la conversația cu Sanyo.

— Îi ziceau Demerol, comentă Finlandezul. E un artist al injecțiilor. Ciudați oamenii cu care te încurci, Case.

— Nu contează, făcu cowboy-ul, ridicându-și gulerul jachetei, o să-i facem rost amărâtului de un pancreas nou, sau de altceva.

Intrând în bazar, Finlandezul se relaxă vizibil, mulțumit parcă de densitatea mulțimii și de senzația îngheșuielii. Merseră cu armeanul de-a lungul unui pasaj larg, pe sub panouri din plastic, pătate de funingine și grilaje, vopsite în verde, de pe timpul mașinilor cu abur. O mie de reclame suspendate pâlpâiau și alergau.

— Cristoase, exclamă Finlandezul, apucându-l pe Case de braț, ia uite! Arată cu mâna: Un cal, omule! Ai văzut vreodată un cal?

Case privi animalul împăiat și clătină din cap. Era expus pe un fel de pedestal, în apropiere de intrarea unui loc unde se vindeau păsări și maimuțe. Picioarele calului fuseseră tocite și înnegrite de nenumăratele mâini ce le atinseseră atâtea decenii.

— Am văzut unul în Maryland, continuă Finlandezul și era la vreo trei ani după molimă. Mai sunt arabi care încearcă să-i reproducă din ADN, da' crapă mereu.

Ochii cafenii din sticlă ai animalului păreau că-i urmăresc, în vreme

ce treceau. Terzihashjian îi conduse într-o cafenea, lângă centrul pieței, o încăpere cu tavanul scund, cu aspectul unui loc ce funcționa permanent de secole. Băieți slăbănogi în haine albe, pătate, alergau între mesele aglomerate, balansând tăvi din oțel, cu sticle de Turk-Tuborg și păhărele cu ceai.

Case cumpără un pachet de Yeheyuar de la un vânzător de lângă ușa. Armeanul șoptea în Sanyo.

— Haide, zise el. A pornit. În fiecare noapte, merge prin „tiuniel” la bazar, ca să-și cumpere preparatul de la Ali. Femeia ta e aproape. Hai!

Străduța era un loc vechi, prea vechi, cu zidurile din blocuri tăiate din piatra neagră. Pavajul nu era neted și mirosea a benzină picurată de un veac și absorbită de calcarul bătrân.

— Nu văd nimic, șopti Case către Finlandez.

— Numai bine pentru cioculeț, răspunse bărbatul.

— Liniște, se răsti cam tare Terzihashjian.

Pe piatră, sau asfalt hârâiau lemne. La zece metri depărtare, o dâră de lumină galbenă căzu pe piatra cubică udă, apoi se lăți. O siluetă păși afară și ușa scârțâi, închizându-se la loc, lăsând fundătura în beznă. Case se înfioră.

— Acum, spuse armeanul și o rază orbitoare de lumină albă, proiectată de pe acoperișul clădirii din cealaltă parte a pieței, fixă trupul zvelt, lângă ușa antică din lemn, într-un cerc perfect. Ochii strălucitori țâșniră spre stânga și spre dreapta și bărbatul se prăbuși. Case crezu că-l împușcase cineva: zăcea cu fața în jos, părul blond pal pe piatra veche, cu mâinile inerte, albe și patetice.

Raza de lumină nu se clinti.

Spatele hainei bărbatului căzut se umflă și explodă, sângele împrôscând zidul și ușa. O pereche de brațe incredibil de lungi, cu tendoane ca niște funii se flexară, roz-cenușii, în lumină. Creatura părea că se împinge din pavaj, prin resturile inerte și însângerate ale lui Riviera. Avea o înălțime de doi metri, stătea pe două picioare și părea lipsit de cap. După aceea, se întoarse încet spre ei și Case văzu că avea cap. Însă nu poseda gât. Ochii lipseau, iar pielea strălucea roză și umedă, ca un intestin. Gura dacă era o gură, era circulară, conică, afundată și înconjurată de niște fire țepene de păr, sau altceva și sclipea precum cromul negru. Lovi cu piciorul resturile de haine și carne și păși, gura orientându-se parcă după ei; în vreme ce se deplasa.

Terzihashjian spuse ceva în greacă sau turcă și împinse creatura, cu brațele întinse aidoma unui om care încearcă să sară pe o fereastră. Fulgerul din țeava unui pistol din bezna dinapoia spotului luminos, trecu prin creatură... Frânturi de piatră țiuiră pe lângă capul lui Case; Finlandezul îl trase de mână, culcându-l.

Lumina de pe acoperiș dispăru, lăsându-l cu post-imagini nelămurite ale fulgerului, monstrului și razei albe. Urechile îi vâjâiau.

Apoi lumina reveni, legănându-se, cercetând umbrele. Terzihashjian era rezemat de o ușă din oțel, extrem de palid, își ținea încheietura stângă și privea sângele picurându-i dintr-o rană de la mână. Bărbatul cel blond, teafăr, fără pic de sânge, zăcea la picioarele sale.

Molly se desprinsese din umbră, îmbrăcată complet în negru, cu arma în mână.

— Ia radioul, scrâșni armeanul. Cheamă-l pe Mahmut. Trebuie să-l luăm de aici. Nu-i un loc bun.

— Puțlică era gata să scape, comentă Finlandezul, cu genunchii trosnindu-i zgomotos când se ridică și se scutură, inutil, pe pantaloni. Te uitai la spectacol, este? Nu la cârnăciorul care o ștergea. Deștept foc... Hai, ajută-i să-l care de aici. Trebuie să-i trag un scan înainte de a se trezi, să mă asigur că Armitage și-a investit banii cum trebuie.

Molly se aplecă și ridică ceva. Un pistol.

— Nambu, rosti ea. Bună armă...

Terzihashjian scânci. Case văzu că-i lipsea aproape tot degetul mijlociu.

Când orașul fu scăldat în albastrul palid dinaintea zorilor, femeia comandă Mercedesului să-i ducă în Topkapi. Finlandezul și un turc enorm, cu numele de Mahmut, îl luaseră pe Riviera, încă înconștient, de pe străduță. Peste câteva minute, un Citroen prăfuit sosise pentru armeanul care era gata să leșine.

— Ești un găozar, i se adresase Molly, deschizându-i portiera. Trebuia să stai pe loc. Îl fixasem de cum a ieșit.

Terzihashjian o fulgerase cu privirea.

— Oricum, nu mai avem nevoie de tine. Îl împinsese înăuntru și trântise portiera: Dacă mai dau de tine, te ucid, adăugă ea spre chipul alb dinapoia ferestrei albastrii.

Citroen-ul ieșise din fundătură și virase stângaci pe stradă.

Acum Mercedesul fâșâia prin Istanbul, în vreme ce orașul se trezea. Trecură pe lângă terminalul „tiunielului” Beyoglu, apoi depășiră labirinturi de străzi dosnice pustii și case dărăpănate, amintindu-i lui Case, în mod vag, de Paris.

— Ce-i asta? o întrebă pe Molly, când Mercedesul se auto-parcă la marginea grădinilor ce înconjurau Seraiul.

— Era un fel de bordel particular al regelui, răspunse femeia, coborând și întinzându-se. Ținea acolo o mulțime de femei. Acum e muzeu. Seamănă cu prăvălia... Finlandezului, fel de fel de chestii adunate, diamante imense, săbii, mâna stângă a lui Ioan Botezătorul...

— Ca în container de laborator?

— Nuuu... E moartă. Au băgat-o într-un fel de mânecă din bronz, cu

o deschizătură într-o parte, ca s-o poată săruta creștinii, să le poarte noroc. Au șparlit-o de la creștini acum un milion de ani și n-o șterg niciodată de praf. Pen'că i-o relicvă păgână.

O căprioară din fier negru ruginea în grădinile Seraiului. Case pășea alături de Molly, privindu-i cizmele ce zdrobeau iarba neîngrijită, înghețată de o brumă timpurie. Mergeau pe o potecă pavată cu dale octogonale. Iarna aștepta undeva prin Balcani.

— Terzi ăla-i ultimul rahat, spuse femeia. Face parte din poliția secretă. Torturează... Ușor de cumpărat, cu banii oferți de Armitage.

În copacii uzi din jurul lor, păsările începură să cânte.

— Ți-am făcut treaba aia din Londra, vorbi Case. Am obținut ceva, dar nu știu ce este. Îi povesti istoria lui Corto.

— Știam eu că în Pumnul Urlător n-a fost nimeni cu numele de Armitage. Am scotocit... Mângâie flancul ruginit al unei căprioare din fier: Crezi că calculatorul ăla micuț a făcut treaba? În spitalul francez?

— Cred că-i Iarnă Mută, răspunse Case.

Molly încuviință.

— Întrebarea este, urmă el, crezi că știe c-a fost Corto, înainte? Adică atunci când a ajuns în spital nu mai era nimeni în particular, așa că poate că Iarnă Mută a...

— Da. L-a construit după go. Da... Se întoarse și merseră mai departe. Se leagă. Știi, tipul n-are nici un fel de viață particulară. Din câte mi-am dat eu seama. Când vezi câte un gagiu ca ăsta, bănuiești că are o ocupație a lui atunci când rămâne singur. Armitage nu-i așa. Stă și se holbează la perete, tată! După-aia, ceva clicăie și el bagă într-a patra și aleargă pentru Iarnă Mută.

— Atunci de ce mai are tainița aia în Londra? Nostalgie?

— Poate că nu știe de ea. Poate că-i doar pe numele lui.

— Nu mă prind, zise Case.

— Gândeam cu glas tare... Case, cât de inteligentă e o AI?

— Depinde... Unele nu-s cu mult mai deștepte decât câinii. Jucării... Oricum costă o avere. Alea cu adevărat inteligente sânt atât de deștepte pe cât le lasă gaborii lui Turing.

— Auzi, tu ești cowboy, nu? De ce nu ești în gât după chestiile astea?

— Păi, răspunse Case, în primul rând sunt rare. Majoritatea sunt militare, alea cu adevărat inteligente și nu putem sparge gheața. De acolo vine toată gheața, știi? În al doilea rând, e poliția Turing și ăia-s năsoi de tot. O privi: Nu știu, pur și simplu nu-s pe partea mea.

— Toți jocheii sunt la fel, comentă Molly. N-au imaginație.

Ajunseră la un iaz mare, dreptunghiular, unde crabii ciuguleau tulpinile unei flori acvatice albe. Femeia lovi cu cizma o pietricică, trimițând-o în apă și privi cercurile formate.

— Asta-i Iarnă Mută, rosti ea. Chestia-i groasă, cel puțin așa mi se

pare mie. Noi suntem departe, în afară, acolo unde vâlurelele sunt prea depărtate, nu putem vedea piatră care a căzut în mijloc. Știm că acolo e ceva, dar nu știm de ce... Eu vreau să aflu de ce. Vreau să vorbesc cu Iarnă Mută.

— Nici nu mă pot apropia de el, ripostă Case. Visezi...

— Încearcă.

— Nu se poate face.

— Întreabă-l pe Linie-dreaptă.

— De fapt, ce vrem de la Riviera? întrebă bărbatul, sperând să schimbe subiectul.

Molly scuipă în iaz.

— Dumnezeu știe! Decât să mă uit la el, mai bine i-aș face felul. I-am văzut profilul. E un fel de Iudă obligat. Nu se poate descărca sexual dacă nu știe că trădează obiectul dorinții. Așa zice dosarul... Și tipele trebuie să-l iubească primele. Poate că le iubește și el. De asta i-a fost ușor lui Terzi să ni-l agațe. Pentru că-i de trei ani acolo, turnându-i pe politici la poliția secretă. Probabil că Terzi îl lăsa să privească, când se scoteau bulanele. A turnat optișpe în trei ani. Numai femei între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. L-a ținut pe Terzi cu dizidenți. Își înfundă pumnii în buzunarele jachetei: Cum găsea una pe care o dorea într-adevăr, avea grijă s-o facă politică. Personalitatea lui e ca un costum al Modernelor. Profilul zice că-i un tip foarte rar, cam unu la un milion. Oricum, bănuiesc că asta-i bine pentru rasa umană. Privi florile albe și peștii leneși, încruntându-se: Cred c-o să-mi cumpăr o asigurare specială pentru Peter ăsta.

Apoi se întoarse și surâse, însă tăios.

— Cum adică?

— Nu contează. Hai înapoi la Beyoglu, să mâncăm ceva. Diseară o să am iarăși treabă. Trebuie să-i iau lucrurile din apartamentul ăla din Fanar, să mă întorc în bazar și să cumpăr niște droguri...

— Să-i cumperi droguri? Nu-l termină?

— Încă nu moare, scumpule, râse Molly. În plus, se pare că nu poate lucra fără gustul lor. Să știi că-mi placi mai mult acum, când nu mai ești așa slăbănog. Zâmbi: Mă duc la Ali, furnizorul, să fac provizii.

Armitage îi aștepta în camera lor din Hilton.

— E timpul să facem bagajele, vorbi el și Case încercă să-l găsească pe bărbatul numit Corto înapoia ochilor albastru-deschis și a măștii bronzate. Se gândi la Wage, înapoi în Chiba. Știa că, peste un anumit nivel, operatorii tindeau să-și mascheze personalitățile. Însă Wage avusese vicii, iubite... Fusesse chiar îndrăgostit, avusese copii. Golul pe care-l zărea la Armitage era cu totul altceva.

— Acum încotro o luăm? întrebă el, trecând pe lângă bărbat ca să privească strada. Ce fel de climat?

— N-au climat acolo, doar vreme, răspunse Armitage. Ia! Citește pliantul. Așeză ceva pe măsuță și se ridică.

— Ce mai e cu Riviera? Și Finlandezul unde-i?

— Riviera se simte bine. Finlandezul e în drum spre casă. Armitage zâmbi cu o expresie la fel de elocventă ca tremurătura antenei unei insecte. Brățara lui din aur zăngăni, când se întinse să-l ciocănească pe Case în piept: Nu fi prea deștept! Globulele alea au început să se roadă, însă nu știi cât de mult.

Case își păstră neclintită expresia feței și se strădui să încuviințeze.

După plecarea lui Armitage, luă una din broșuri. Era o tipăritură scumpă, în franceză, engleză și turcă.

LIBERTA – DE CE AȘTEPTI?

Toți patru aveau rezervări pentru zborul THY, de pe aeroportul Yesilkoy. Transbordarea la Paris pe naveta IAL. Case stătea în recepția lui Hilton Istanbul, privindu-l pe Riviera scotocind prin false fragmente bizantine în artizanatul cu pereți din sticlă. Armitage, cu treciul aruncat pe umeri aidoma unei cape, stătea în ușa magazinului.

Riviera era zvelt, blond, cu glas moale, vorbind o engleză fluentă și lipsită de accent. Molly spunea că avea treizeci de ani, însă ar fi fost greu să-i ghicești vârsta. Mai zicea că, în mod legal, n-avea nici o cetățenie și călătorea cu un pașaport olandez, fals. Provenea din inelele de moloz ce limitau centrul radioactiv al vechiului Bonn.

Trei turiști japonezi zâmbitori năvăliră în artizanat, salutându-l politicoși pe Armitage. Acesta traversă iute, prea evident, magazinul, venind lângă Riviera. Bărbatul se întoarse și zâmbi. Era cu adevărat frumos; Case bănuia că trăsăturile erau opera unui chirurg din Chiba. O lucrare subtilă, nu ca mixtura de chipuri pop, arătoasă dar comună, a lui Armitage. Fruntea lui Riviera era înaltă și netedă, ochii cenușii, calmi și distanți. Nasul, care ar fi fost prea bine sculptat, părea să fi fost fracturat și refăcut imperfect. Sugestia brutalității contrabalansa delicatețea maxilarului și zâmbetul frecvent. Avea dinții micuți, egali și foarte albi. Case îi privea mâinile albe jucându-se cu imitațiile fragmentelor de sculptură.

Riviera nu se purta ca un om atacat cu o noapte în urmă, drogat cu săgeți narcotizante, răpit, examinat de Finlandez și obligat de Armitage să se alăture echipei lor.

Case își privi ceasul. O așteptau pe Molly să revină din expediția după droguri. Se uită din nou spre Riviera.

— Fac pariu că și-acum ești criță, găoză, se adresă el recepției Hilton. O matroană italiană, cu păr sur și smoking alb din piele, își coborî ochelarii Porsche, privindu-l. Bărbatul zâmbi larg, se ridică și-și puse geantă pe umăr. Îi trebuiau țigări pentru zbor. Se întrebă dacă naveta IAL avea compartiment pentru fumători.

— Pa, doamnă, vorbi el spre femeie. Aceasta își ridică, promptă, ochelarii de soare și-i întoarse spatele.

În artizanat se vindeau și țigări, dar n-avea chef să vorbească cu Armitage sau Riviera. Părăsi recepția și văzu o consolă într-o nișă îngustă, după un șir de telefoane publice.

Scotoci printr-un buzunar după lire, introducând în forță monezile micuțe și mate, din aliaj, una după alta, ușor amuzat de anacronismul procedului. Telefonul cel mai apropiat de el sună.

Ridică receptorul în mod automat.

— Da?

Armonice slabe, glasuri îndepărtate întretăindu-se prin relee orbitale, apoi un sunet aidoma vântului.

— Salut, Case.

O monedă de cincizeci de lire îi căzu din mână, sări și se rostogoli pe carpeta Hiltonului, dispărând din vedere.

— Iarna Mută, Case. E timpul să stăm de vorbă.

Era o voce de pe un cip.

— Nu vrei să vorbim, Case?

Atârnă receptorul în furcă.

Întorcându-se în recepție, fără să-și fi cumpărat țigări, trebui să treacă prin fața telefoanelor publice. Pe măsură ce pășea prin fața lor, fiecare suna, însă doar o singură dată.

Partea a treia
MIEZUL NOPTII ÎN RUE JULES VERNE

Capitolul 8

Arhipelagul.

Insulele – Torul, fusul, norul. ADN uman ieșind din abruptul puț gravitațional precum Lubrifiantul.

Cere un display grafic, simplificând grosier schimburile informaționale în arhipelagul L-5. Un segment apare ca un solid roșu. Un dreptunghi masiv dominând ecranul.

Liberta... Liberta reprezintă multe lucruri, nu toate cunoscute turiștilor care bântuie puțul cu naveta. Liberta este rodul băncilor și bordurilor, dom al plăcerilor și port franco, oraș de graniță și stațiune de odihnă. Liberta este un Las Vegas și grădinile suspendate ale Babilonului, o Geneva oribilă și căminul unei familii congenitale și extrem de atent rafinate: clanul industrial al lui Tessier și Ashpool.

Pe zborul THY spre Paris, au stat împreună la Clasa Întâi, Molly pe locul de la geam, Case lângă ea, Riviera și Armitage de cealaltă parte a culoarului. O dată, când avionul se înclinase deasupra apei, Case zărise strălucirea de nestemată a unui orașel de pe o insulă grecească. Iar altă dată, întinzându-se după pahar, întrezărise străfulgerarea unei gigantice sperme omenești în bourbonul său cu apă.

Molly se aplecase prin fața lui și-l palmuise pe Riviera.

— Gata, băiețelu'! Gata cu joaca! Dacă te mai prind cu rahaturile alea sublime în jurul meu, o să te doară al dracu! Să știi c-o pot face fără să te stric deloc. Îmi place!

Cowboy-ul se întoarse automat să vadă reacția lui Armitage. Chipul cel neted era calm, ochii albaștri atenți, dar lipsiți de mânie.

— Așa-i, Peter. Termină.

Case revenise la poziția inițială, la timp ca să zărească, pentru o fracțiune de secundă, un trandafir negru, cu petalele lucind ca pielea și tulpina neagră presărată cu spini de crom strălucitor.

Peter Riviera zâmbise plăcut, închisese ochii și adormise imediat.

Molly se întoarse cu spatele, reflectându-și lentilele în geamul întunecat.

— Ai mai fost pe sus, nu? întrebă Molly, pe când el se foia în fotoliul adânc de temperplast din navetă IAL.

— Nu... N-am călătorit prea mult, doar pentru afaceri. Stewardul îi fixă trozi de monitor pe încheietura mâinii și urechea stângă.

— Sper că nu dai SAS, urmă ea.

— Rău de zbor? Nici vorbă.

— Nu-i tot aia. Bătăile inimii se întetesc în zero ger, iar urechea internă o ia razna pentru o vreme. Îți bagă reflexul de fugă, ca și cum ai primi semnale să alergi în draci și o grămadă de adrenalină.

Stewardul trecu la Riviera, luând un alt set de trozi din șorțul de plastic roșu.

Case întoarse capul și încercă să distingă conturul vechilor terminale Orly, însă suportul navetei era ecranat de defletoare pentru jet din beton ud. Cel mai apropiat de fereastră purta o lozincă arabă, desenată cu spray roșu.

Închise ochii și-și spuse că navetă era doar un avion mare, unul care zbura foarte sus. Mirosea ca în avion, a haine noi, chewing gum și gaze de eșapament. Ascultă muzica de fluier Koto și așteptă.

Douăzeci de minute, apoi gravitația coborî peste el ca o mână uriașă și moale, cu oase din stâncă bătrână.

Sindromul adaptării la spațiu era mai neplăcut decât îl descrisese Molly, însă trecu destul de repede și Case putu să adoarmă. Stewardul îl trezi când se pregăteau să facă joncțiunea cu terminalul IAL.

— Acum trecem pe Liberta? întrebă el, privind un fragment de tutun Yeheyuan, ce plutise lin, ieșind din buzunarul cămășii, dansând la zece centimetri de nasul lui. Pe zborurile navetelor, fumatul era interzis.

— Nu... obișnuita schimbare a planurilor șefului, știi? Taxiul ăsta ne duce în colonia Zion. Apăsă plăcuța pentru desfacere de pe centură și începu să se elibereze din îmbrățișarea plastului. O alegere cam ciudată, după mine...

— De ce?

— Golani... Basta... Colonia-i veche de vreo treizeci de ani.

— Și ce înseamnă asta?

— O să vezi. Mie-mi place acolo. Oricum, te lasă să fumezi.

Zion fusese întemeiat de cinci muncitori care refuzaseră să mai plece, întorseseră spatele puțului și începuseră să construiască. Suferiseră de decalcifiere și contracții ale cordului înainte ca gravitația de rotație să fie stabilită în forul central al coloniei. Văzut din interiorul cupolei taxiului, blindajul Zionului îi reamintea lui Case de clădirile împeștrițate ale Istanbulului: plăci neregulate și decolorate, pe care cu laserul, fuseseră zgâriate simboluri rastafariene și inițiale ale sudorilor.

Molly și un zionit uscățiv, Aerol, îl ajutară pe Case să parcurgă un coridor de imponderabilitate spre miezul unui tor mai mic. Cowboy-ul îi scăpase din vedere pe Armitage și Riviera în timpul unui al doilea val de amețală SAS.

— Uite așa, făcu Molly, împingându-i picioarele într-un chepeng îngust de deasupra. Apucă treptele. E ca și când te-ai sui de-a-ndoaselea, da? Când mergi spre carcasă, zici că sui în jos. Ai gravitație. Te-ai prins?

Stomacul lui Case se revoltă.

— N-ai nimic, nenică, zise Aerol, cu zâmbetul presărat cu incisivi din aur.

Cumva capătul tunelului devenise fundul acestuia. Case îmbrățișă gravitația slabă precum un om care, gata să se înece, dă de câteva guri de aer.

— Sus, făcu Molly, ai de gând să le săruți?

Case zăcea întins pe punte, pe burtă, cu brațele rășchirate. Ceva îl lovi în umăr. Se întoarce și văzu un colac gros de cablu elastic.

— Hai să punem de-o casă, zise femeia. Ajută-mă să-l întind. Privi în jur la spațiul larg, gol și observă inele de oțel sudate pe fiecare suprafață aproape la întâmplare.

După ce întinseră cablurile, urmând o schemă complexă a lui Molly, atârână de ele plăci mari și uzate din plastic galben. Pe măsură ce lucrau, Case deveni treptat conștient de muzica pulsând permanent prin nor. Era denumită dub, un amalgam senzual obținut din arhivele imense ale popului digitalizat; o osana, îi spusese Molly și un sentiment al comunității. Case săltă una din plăcile galbene: era ușoară, totuși dificil de manevrat. Zionul mirosea a tocană de legume, oameni și garija.

— Bun, făcu Armitage, lunecând cu genunchii îndoiți prin chepeng și încuviințând spre labirintul de plăci. Riviera îl urmă, mai puțin expert în gravitația scăzută.

— Unde ai umblat când era de muncă? se răsti Case la Riviera. Bărbatul deschise gura să vorbească. Dintre buze ieși un păstrăv micuț, lăsând o dără de bule imposibile. Peștele trecu pe lângă obrazul lui Case.

— În cap, zâmbi Riviera.

Case izbucni în râs.

— Bravo, continuă Riviera, poți să râzi. Aș fi încercat să te ajut, dar nu mă prea descurc cu mâinile.

Ridică brațele, care, deodată, se dublară. Patru brațe, patru palme.

— Numai un clown nevinovat, așa-i, Riviera? Molly păși între ei.

— Alo, făcu Aerol din chepeng, nenică, cowboy, vii-ncoa?

— Este deckul tău, explică Armitage, și celelalte echipamente. Ajută-l să-l ia din cargou.

— Ești cam palid, nenică, spuse Aerol pe când dirijau terminalul Hosaka, învelit în plast, de-a lungul coridorului central. Poate vrei să halești ceva.

Lui Case i se umplu gura cu salivă: clătină din cap.

Armitage anunță o ședere de optzeci de ore în Zion. Molly și Case urmau să exerseze în imponderabilitate și să se obișnuiască cu munca în condițiile respective. Armitage avea să le facă o informare despre Liberta și Vila, *Lumina-Hoinară*. Rolul lui Riviera continua să rămână neclar, însă Case n-avea chef să afle. La câteva ore după sosirea lor, Armitage îl trimisese în labirintul galben să-l cheme pe Riviera la masă. Îl găsisse ghemuit ca o pisică pe o saltea subțire din temperplast, gol, aparent adormit, cu capul înconjurat de un halo de minuscule forme geometrice albe: cuburi, sfere și piramide.

— Hei, Riviera!

Inelul continua să se rostogolească. Se întoarse și-i spuse lui Armitage.

— E criță, zise Molly ridicând privirea de la arma pe care o demontase. Lasă-l în pace.

Armitage părea să creadă că imponderabilitatea avea să afecteze abilitatea lui Case de-a opera în matrice.

— Nu-ți face griji, îl liniștise Case. Mă cuplez și nu mai sunt aici. E la fel.

— Ți-au crescut nivelele de adrenalină... Ești tot SAS. N-o să ai timp să-ți revii. Trebuie să te acomodezi să lucrezi în condițiile astea.

— Deci rularea o fac de aici?

— Nu. Exersează, Case. Acum. Sus în coridor...

Cyberspațiul, așa cum îl arăta deckul, n-avea nici un fel de legătură cu localizarea fizică a deckului. Când Case se cuplă, deschise ochii asupra configurației familiare a piramidei aztece de date aparținând Comitetului pentru Fisiune al Coastei Răsăritene.

— Ce faci, Dixie?

— Sunt mort, Case. Am petrecut destul timp pe Hosaka ăsta, ca să-mi dau seama.

— Cum se simte?

— Nu se simte.

— Ce te supără?

— Ce mă deranjează e că nimic n-o face.

— Cum adică?

— Am avut un amic într-un lagăr rusesc, în Siberia, și i-a degerat degetul mare. Medicii l-au tăiat. După câteva luni, se zvârcolea într-o noapte. Elroy, i-am zis, ce dracu ai? Mă mănâncă nasolu ăsta de deget, îmi zice. Păi, scarpină-te. McCoy, îmi zice, mă mănâncă *ălălalt*. Construcția râse și râsul sosi ca altceva, ca un junghi de gheață prin spinarea lui Case. Băiatu', fă-mi un serviciu.

— Ce Dixie?

— După ce dai lovitură asta, șterge-mă.

Case nu-i înțelegea pe zioniți.

Aerol fără să fi fost provoca, îi povestise istoria copilului care irupsese prin fruntea lui, pierzându-se într-o junglă de garija hidroponic.

— Un copilăș micuț nenică, cât degetul tău. Își frecase palma de fruntea lată, arămie și lipsită de cicatrici și zâmbise.

— Garija, rosti Molly, după ce Case îi relată discuția. Știi, ei nu fac diferența între stări. Dacă Aerol îți zice că s-a întâmplat, ei bine s-a întâmplat... *pentru el*. Nu-i o vrajă, e mai mult o poezie. Te-ai prins?

Case încuviință neîncrezător. Când vorbeau, zioniții te atingeau în permanență cu mâinile pe umăr. Bărbatului nu-i plăcea.

— Hei, Aerol, strigă Case după o oră, pe când se pregătea pentru o rulare de exercițiu în coridorul cu imponderabilitate. Vino încoace! Vreau să-ți arăt ceva. Ridică electrozii.

Aerol execută o tumbă în relanti. Picioarele sale desculțe atinseră peretele din oțel, apoi cu o mână prinse un inel. În mâna cealaltă ținea o pungă transparentă pentru apă, ticsită cu alge verzi-albastrii. Cliplând și surăse.

— Încearcă, spuse Case.

Zionitul luă banda, o puse, iar Case reglă trozii. Bărbatul închise ochii. Case atinse butonul de alimentare. Aerol se înfioră. Cowboy-ul îl decuplă.

— Ce-ai văzut, nenică?

— Babilonu', răspunse Aerol trist, întinzându-i trozii și îndepărtându-se prin coridor.

Riviera stătea nemișcat pe salteaua lui din plast, cu brațul drept întins drept înainte, la același nivel cu umărul. Un șarpe cu solzi din nestemate și ochi de neon rubiniu era strâns încolăcit la câțiva milimetri înapoia umărului său. Case privi șarpele, gros cât degetul și cu dungi negre și stacojii, contractându-se încet, strângându-se în jurul brațului lui Riviera.

— Haide, se adresează bărbatul, dragăstos, scorpionului albicios, ca din ceară, încremenit în mijlocul palmei sale. Haide!

Scorpionul își legănă ghearele cafenii și se repezi în susul brațului, piciorușele sale urmărind rețeaua vagă, întunecată a venelor. Când ajunsese pe partea interioară a cotului, se opri și păru că vibrează. Riviera sâsâi încet. Acul ieși, tremură și se înfipse în piele deasupra unei vene proeminente. Șarpele cel roșu se relaxă și Riviera oftă ușor sub efectul injecției.

Apoi șarpele și scorpionul dispărură, iar el ținea în mâna stângă o seringă din plastic alburii.

— „Dacă Dumnezeu a făcut ceva și mai bun, l-a ținut pentru el”. Cunoști expresia, Case?

— Da, încuviință cowboy-ul. Am auzit-o în legătură cu nenumărate chestii. Totdeauna o transformi într-un spectacol?

Riviera slăbi și desfăcu garoul elastic din jurul brațului.

— Da. E mai plăcut. Zâmbi, cu ochii pierduți și obrații îmbujorați. Am o membrană montată, chiar deasupra venei și niciodată nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu acul.

— Nu doare?

Ochii strălucitori îl fixară.

— Bineînțeles că doare. Face parte din tot, nu?

— Eu aș folosi derma, spuse Case.

— Prozaic, pufni Riviera și râse, îmbrăcând un tricou alb, cu mâneci scurte.

— Trebuie să fie mișto, comentă Case, ridicându-se.

— Tu te droghezi, Case?

— A trebuit să renunț.

— Liberta, zise Armitage, arătând tasta micului proiector holografic Braun. Imaginea tremură, focalizându-se, aproape trei metri de la un capăt la celălalt: Aici, cazinouri. Se întinse către reprezentarea scheletică și indică: Hoteluri, straturi cu titluri de proprietate, pe aici supermagazine. Mișcă mâna: Zonele albastre sunt lacuri. Merse până la unul din capetele modelului: Ca o țigară de foi uriașă. Îngustată la capete.

— Vedem și noi, comentă Molly.

— Pe măsură ce se îngustează, apare un efect alpin. Terenul pare să se înalțe, este mai stâncos, însă urcușul e ușor. Cu cât sui, gravitația scade. Acolo sus se face sport. Aici, arătă el, este un velodrom.

— Ce? se aplecă înainte Case.

— Fac curse de ciclism, vorbi Molly. Gravitație scăzută, baieuri de tracțiune mare... prind peste sută la oră.

— Capătul acesta nu ne interesează pe noi, interveni Armitage cu obișnuita lui seriozitate absolută.

— 'Tu-i maica mă-sii, făcu Molly. Mă dau în vânt după ciclism.

Riviera chicoti.

Armitage se apropie de celălalt capăt al proiecției.

— Asta este.

Detalierea interioară a hologramei se termina acolo, iar segmentul final al fusului era gol.

— Aici este Vila *Lumina-Hoinară*. Urcuș abrupt, ieșind din gravitație și fiecare drum de acces supravegheat. Există o singură intrare, aici, exact în centru. Gravitație zero.

— Ce-i înăuntru, șefule? Riviera se aplecă înainte, întinzându-și gâtul. Patru siluete mici sclipiră lângă vârful degetului lui Armitage. Bărbatul le lovi cu palma, ca pe niște țânțari.

— Peter, spuse Armitage, tu o să fii primul care va afla. O să-ți aranjezi o invitație. După ce intri, o bagi și pe Molly.

Case privi spațiul gol, reprezentând *Lumina-Hoinară* și-și aminti istoria Finlandezului: Smith, Jimmy, capul vorbitor și ninja.

— Ceva amănunte? întrebă Riviera. Trebuie să-mi aranjez o garderobă.

— Învățați străzile, zise Armitage revenind la centrul modelului. Aici, Desiderata Street. Dincolo, Rue Jules Verne.

Riviera dădu ochii peste cap, în vreme ce Armitage rostea numele străzilor din Liberta, vreo zece coșuri lucitoare i se ridicară pe nas, obraji și bărbie. Râse până și Molly. Armitage se opri, privindu-i cu ochii săi goi și reci.

— Scuze, făcu Riviera și coșurile tremurară și dispărură.

Case se trezi, târziu în decursul perioadei de somn și o intui pe Molly ghemuită lângă el pe plast. Îi putea simți tensiunea. Rămase întins și derutat. Când Molly se mișcă, viteza ei îl înmărmuri. Țâșnise în sus și privi placa de plastic galben înainte că bărbatul să-și dea seama că o spintecase.

— Nu mișca, amice.

Case se rostogoli pe o parte și-și strecură capul prin fantă din plastic.

— Ce...?

— Taci!

— Tu ești, nenică, vorbi un glas de zionit. Ochi-de-pisică, le zice, le zice Briciu'. Io-s Maelcum, surioară. Frații vrea să vorbească cu tine și Cowboy-u'.

— Ce frați?

— 'Temeietorii, nenică. Bătrânii lu' Zionu, știi...

— Dacă deschidem chepengul, lumina îl trezește pe șefu', șopti Case.

— Acu-i întuneric special, zise bărbatul. Haida! Mergem la 'Temeietori.

— Știi cât de rapid te pot tăia, amice?

— Gata vorba, surioară. Haida!

Cei doi întemeietori, în viață încă, ai Zionului erau bătrâni, îmbătrâniți accelerat, așa cum li se întâmpla celor ce petreceau prea mulți ani în afara îmbrățișării gravitației. Picioarele lor cafenii, casante din cauza decalcifierii, păreau fragile în strălucirea violentă a luminii solare reflectate. Pluteau în mijlocul unei jungle pictate de frunziș multicolor, o frescă comunală sumbră acoperind în întregime odaia sferică. Aerul era încețoșat de fum rășinos.

— Briciu'-'mblător, vorbi unul dintre ei când Molly pluti în încăpere. Ca biciu'!

— Asta-i o istorie de-a noastră, surioară, zise celălalt, o istorie religioasă. Ne pare bine că ai venit cu Maelcum.

— Cum de nu vorbești în dialect? întrebă Molly.

— Am venit din Los Angeles, răspunse bătrânul. Coditele lui erau aidoma unui copac altoit, cu ramurile de culoarea șpanului. Cu mult timp în urmă, sus din puțul gravitației și afară din Babilon. Ca să duc Triburile acasă. Acum, fratele meu te aseamănă cu Briciul Umblător.

Molly întinse mâna dreaptă și lamele fulgerară prin aerul îmbâcsit.

Celălalt întemeietor hohoti, cu capul dat pe spate:

— Vine-n curând Ultimele Zile... Glasuri, glasuri strigă-n pustie, vestește ruina-n Babilon...

— Glasuri. Întemeietorul din Los Angeles îl privea pe Case: Noi umblăm pe multe frecvențe. Ascultăm întruna. Din Babelul graiurilor, o voce ne vorbește. Are un duh atotputernic.

— Își zice Iarna Mută, completă celălalt.

Case simți cum i se zbârli părul pe brațe.

— Mută ne-a vorbit, spuse primul întemeietor. Mută a zis că trebuie să te ajutăm.

— Când a fost asta? întrebă Case.

— Cu treizeci de ore înainte de sosirea voastră în Zion.

— Ați mai auzit vreodată glasul acela?

— Nu, răspunse bărbatul din Los Angeles, și nu suntem siguri de spusele lui. Dacă acestea sunt Ultimele Zile, trebuie să ne așteptăm la falși profeti...

— E o IA, zise Case, știati? Inteligență artificială. Muzica pe care va pus-o era probabil scoasă din băncile voastre și dichisită așa cum v-ar plăcea să...

— Babilonu', interveni celălalt întemeietor, naște mulți demoni, io și io știe. Hoarda!

— Cum mi-ai zis, bătrâne? întrebă Molly.

— Briciu'-mblător. Ș-aduci biciu' pe Babilon. Surioară, pe inima lui neagră...

— Care a fost mesajul glasului? făcu Case.

— Ni s-a spus să te ajutăm, răspunse al doilea, pentru că ați putea sluji ca o unealtă a Ultimelor Zile. Chipul lui brăzdat era tulburat. Ni s-a spus să-l trimitem pe Maelcum cu voi, în remorcherul lui, Garvey, în portul Babilon din Liberta. Și așa vom face.

— Maelcum i-un băiat tare, vorbi primul, ș-un pilot bun.

— Am hotărât să-l trimitem însă și pe Aerol, în *Babilon Roker*, să-l urmărească pe Garvey.

O tăcere stranie se lăsă în încăpere.

— Asta-i? întrebă Case. Lucrați pentru Armitage, sau ce?

— Vă închiriem spațiu, spuse întemeietorul din Los Angeles. Aici avem fel de fel de afaceri și nici o treabă cu legea Babilonului. Legea

- noastră este cuvântul lui Jah. Dar de data asta s-ar putea să fi greșit.
- Măsoară de două ori, taie o dată, șopti celălalt.
 - Haide, Case, zise Molly. Să ne întoarcem până nu se prinde tipul.
 - O să vă ducă Maelcum. Iubirea lui Jah, surioară.

Capitolul 9

Remorcherul *Marcus Garvey*, un cilindru din oțel, lung de nouă metri și cu un diametru de doi metri, scârțâia și vibra în timp ce Maelcum tastă un traseu de navigație. Rășchirat în plasa g-elastică, Case privea spatele musculos al zionitului printr-un vâl de scopolamină. Luase drogul ca să anihileze greața SAS, dar stimulenții incluși de fabricant pentru aceasta n-aveau nici un efect asupra sistemului său modificat.

— Cât facem până în Liberta? întrebă Molly din plasa ei, lângă modulul de pilot al lui Maelcum.

— Nu mai ie mult, o ții to' așa...

— Voi nu gândiți niciodată în ore?

— Surioară, timpu', va veni timpu', 'nțelegi? Șefu', și-și scutură codițele, ie la butoane, nenică și io vin la Liberta când io și io vine...

— Case, zise femeia, nu cumva ai făcut ceva ca să intri în legătură cu amicul nostru din Berna? Câtă vreme ai stat cuplat în Zion, mișcând din buze?

— Amicul, repetă Case, sigur că da... Nu, nu l-am auzit. Apropo de asta, am să-ți povestesc ceva curios, din Istanbul. Îi spuse despre telefoanele din Hilton.

— Cristoase, făcu Molly, am scăpat ocazia. De ce ai închis?

— Putea fi oricine, minți el. Un cip... nu știu... Înălță din umeri.

— Nu doar pentru că te-ai speriat, da?

Strânse iarăși din umeri.

— Fă-o acum.

— Ce?

— Acum. Oricum, povestește-i și lui Linie-dreaptă.

— Sunt drogat, protestă Case, dar se întinse după trozi. Deck-ul lui și Hosaka fuseseră instalați înapoia modulului lui Maelcum, laolaltă cu un monitor Cray cu rezoluție foarte mare.

Potrivi trozii. *Marcus Garvey* fusese construit plecând de la un epurator de aer rusesc, enorm și foarte vechi, un paralelipiped acoperit cu simboluri. Rastafari, Leii din Zion și Navele Stelei Negre, roșul, verdele și galbenul acoperind calcurile scrise în chirilică. Cineva vopsise echipamentul de pilotaj al lui Maelcum în roz tropical, puternic, râcâind cu o lamă de ras excesul de vopsea revărsat pe ecrane și monitor. Sacheții din jurul ecluzei de la provă erau festonați de globuri semirigide și șuvițe din câlți translucizi, aidoma unor imitații grosolane de alge marine. Case privi peste umărul lui Maelcum, spre ecranul central și văzu un display de acostare; traiectoria remorcherului era o linie din puncte roșii, iar Liberta un

cerc din segmente verzi. Linia se extinse, generând încă un punct.

Se cuplă.

— Dixie?

— Da.

— Ai încercat vreodată să spargi o IA?

— Sigur. Am intrat în linie dreaptă. Mă distram și eu, eram cuplat baban de tot, pe la sectoru' comercial greu din Rio. Afaceri groase multinaționali, guvernul Braziliei aprins ca pomu' de Crăciun... Eu mă holbam, știi? Dup-aia. M-am luat de cubu' ăsta, care era, cred, cu vreo trei nivele mai sus. M-am cuplat acolo și-am băgat o-ncercare.

— Cum arăta... vizual?

— Un cub alb.

— De unde știi că era o IA?

— De unde știam? Isuse! Era gheața cea mai densă pe care am văzut-o vreodată. Ce altceva să fie? Militarii de mai jos n-au nimic de felul ăla. Oricum m-am decuplat și i-am spus computerului să vadă ce-i.

— Și?

— Era în Oficiu' Turing! IA. O companie franțuzească deținea scheletu' din Rio.

Case își morfoli buza de jos și privi peste terasa Comitetului pentru Fisiune al Coastei Răsăritene, în vidul neuroelectronic, infinit al matricii.

— Tessier-Ashpool, Dixie?

— Tessier, da.

— Și te-ai întors?

— Sigur. Eram nebun. M-am gândit să-ncerc s-o sparg. Am intrat în primu strat ș-asta a fost totu'. Ucenicu' meu a simțit mirosul de piele pârlită și mi-a scos trozii. Nasoală foc, gheața aia...

— Și EEG-ul tău era linie dreaptă.

— Păi așa se zice, nu?

Case se decuplă.

— Băga-mi-aș... zise el, știi cum a intrat Dixie în linie dreaptă? Încercând să spargă o IA. Mare...

— Dă-i mai departe, îl opri Molly, împreună, voi doi, trebuie să fiți dinamită, nu?

— Dix, spuse Case. Vreau să mă uit și eu la o IA în Berna. Crezi că poate exista vreun motiv să n-o fac?

— Atâta vreme cât nu ai o frică morbidă de moarte, nu!

Case tastă pentru sectorul bancar elvețian, simțind un val de excitație când ciberspățiul tremură, se încetoșă, se închegă. Comitetul pentru Fisiune al Coastei Răsăritene dispăruse, înlocuit de hățișul geometric și nepăsător al băncilor comerciale din Zurich. Tastă iarăși,

pentru Berna.

— Sus, vorbi construcția. Trebuie să fie sus de tot.

Urcară prin rețele de lumină, nivelele pulsând, o fulgerare albastră...

Asta trebuie să fie, își zise Case. Iarna Mută era un cub simplu de lumină albă, însăși simplitatea aceea sugerând o complexitate extremă.

— Nu pare cine știe ce, este? spuse Linie-dreaptă. Da', ia încearcă numai s-o atingi...

— Mă dau și eu pe lângă ea, Dixie.

— Dă-i drumu'.

Case tastă până la patru puncte-grilă de cub. Fața lui netedă, înălțându-se acum deasupra lui, începu să se acopere de vagi umbre interioare, de parcă o mie de dansatori valsau înapoia unei uriașe ferestre înghețate.

— Știe că suntem aici, remarcă Linie-dreaptă.

Case mai tastă o dată; sări înainte un singur punct.

Pe fața cubului se formă un cerculeț cenușiu.

— Dixie...

— Înapoi, rapid!

Pata cenușie se bombă ușor, deveni o sferă și se desprinse de cub.

Case simți marginea deck-ului mușcându-i palma când lovi pe MAX REVERS. Matricea se încetoșă, depărtându-se, plonjau în josul unui puț luminos de bănci elvețiene. Privi în sus. Sfera era acum mai neagră, apropiindu-se... Căzând...

— Decuplează! zise Linie-dreaptă.

Întunericul coborî ca un baros.

Un iz de oțel rece și gheață mângâindu-i șira spinării.

Și chipuri zgâindu-se dintr-o junglă de neoane, marinari, intermediari și târfe, sub un cerc argintiu, otrăvit...

— Bă, Case, zi și mie ce ți-a venit, ești soni, sau ce?

Un puls regulat de durere, la mijlocul șirei spinării...

Ploaia îl trezi, o bură înceată, cu picioarele încurcate într-un maldăr de fibre optice azvârlite. Talazul sonor al sălii de jocuri se revărsă peste el, se retrase, reveni. Se întoarse pe o parte și se ridică, ținându-se de cap.

Printr-un chepeng de serviciu din spatele sălii, o rază de lumină îi dezvăluia niște bucăți de placaj rupt și ud, precum și șasiul picurând de la o consolă de jocuri, dezmembrată. Pe o parte a consolei erau caractere japoneze imprimate cu roz și galben, decolorat.

Ridică privirea și zări o fereastră murdară din plastic, strălucirea slabă a fluorescentelor...

Îl dureau spatele, șira spinării.

Se ridică în picioare, îndepărtându-și părul ud din ochi.

Se întâmplase ceva...

Își scotoci buzunarele, căutând bani, nu găsi nimic și se cutremură. Unde îi era jacheta? Încercă s-o găsească, se uită înapoia consolei, dar renunță.

Pe Ninsei, luă pulsul mulțimii. Vineri. Trebuia să fie o vineri. Linda era probabil în sala de jocuri. Putea avea bani, sau măcar țigări... Tușind și scuturându-și apa de pe piepții cămășii, își croi drum spre ușa sălii.

Hologramele se răsuceau și vibrau în urletul jocurilor, spectrele suprapuse prin fum și aglomerație, miros de sudoare și încordare plictisită. Un marinar într-un tricou alb bombardă Bonul pe o consolă Războiul Blindatelor, un fulger azuriu...

Fata era la Castelul Vrajitorului, pierdută acolo, ochii ei cenușii încadrați de rimel negru întins în pete.

Ridică fruntea când Case o cuprinse cu brațul și zâmbi:

— Hei! Ce mai faci? Ești ud!

Bărbatul o sărută.

— Mă faci să-mi pierd jocul, spuse ea. Fii atent, găozarule! Nivelul al șaptelea al castelului și mă înhață nasoi de vampiri. Îi întinse o țigară: Ce-i cu tine? Pari nervos. Unde ai fost?

— Nu știu.

— Ești criță, Case? Băutură? Dexul lui Zone?

— Poate... de când nu m-ai văzut?

— Hei, faci mișto, da? Îl privi atentă. Da?

— Nu. Am un fel de amnezie. M-am... m-am trezit într-o fundătură.

— Poate că te-a trosnit cineva, băiete. Mai ai mălai la tine?

Bărbatul clătină din cap.

— Aia-i. Vrei să dormi, Case?

— Cred că da.

— Hai, atunci. Îl apucă de mână. Facem rost de o cafea și ceva de mâncare. Te duc acasă. Mă bucur că te-am întâlnit. Îl strânse de mână.

Case zâmbi.

Ceva se crăpă.

Ceva se deplasă în miezul lucrurilor. Sala încremeni, vibră...

Fata dispăruse. Greutatea amintirilor lovi, o mulțime de amănunte introduse în capul lui precum un microsoft într-o mufă. Dispăruse... Simți miros de carne arsă.

Marinarul în tricou alb nu mai exista. Sala era goală, tăcută. Case se răsuci încet, cu umerii adunați, dinții dezgoliți, palmele strânse în pumni involuntari. Pustiu... Un ambalaj galben de caramelle, boțit, se legănă pe marginea unei console, apoi căzu pe podea printre mucuri strivite și pahare din stiroplast.

— Am avut o țigară, vorbi Case, privind-și pumnul cu încheieturile

degetelor albe de strâns. Am avut o țigară, o fată și un loc unde să dorm. Mă auzi, nenorocitul? Mă auzi?

Ecourile alergară prin sala pustie, topindu-se pe coridoarele de console.

Îeși afară, în stradă. Ploaia încetase.

Pe Ninsei nu era țipenie de om.

Hologramele pâlpâiau, neoanele dansau. De la o tarabă ambulantă, aflată de cealaltă parte a străzii, răzbătea un miros de legume fierte. La picioarele lui Case, lângă o cutie de chibrituri, se afla un pachet nedeschis de Yeheyuan. JULIUS DEANE IMPORT EXPORT. Bărbatul privi anunțul tipărit și traducerea lui în japoneză.

— Bine, rosti el, ridicând chibriturile și desfăcând pachetul de țigări. Te aud.

Urcă încet treptele spre biroul lui Deane. Fără grabă, își spuse, încet... Chipul deformat al ceasului Dali continua să arate o oră anapoda. Pe măsuta Kandinsky și pe rafturile neo-aztece era praf. Un perete de module navale din fibră de sticlă albă umplea încăperea cu miros de ghimbir.

— E încuiat? Case așteptă un răspuns, însă nu-l primi. Se îndreptă spre ușa cabinetului și o încercă: Julie?

Lampadarul din alamă cu abajur verde azvârlea un cerc de lumină pe biroul lui Deane. Case privi măruntaiele unei mașini de scris vechi, casete, imprimate mototolite, pungulițe lipicioase din plastic umplute cu ghimbir.

Înăuntru nu se găsea nimeni.

Case ocoli biroul lat din oțel, împingând în lături scaunul lui Deane. Găsi revolverul într-un toc de piele crăpată, lipit cu bandă argintie sub tablă biroului. Era o antichitate, un Magnum 0,357, cu țeava și garda trăgaciului retezate. Plăselele fuseseră acoperite cu straturi de leucoplast vechi, cafeniu și strălucind cu o patină de murdărie. Case desfăcu magazia și examinează cele șase cartușe. Erau încărcate manual. Plumbul moale era încă strălucitor și negudronat.

Ținând revolverul în mână dreaptă, ocoli dulapul din stânga biroului și pași în centrul încăperii ticsite, departe de cercul luminos.

— Nu mă grăbesc deloc. Este spectacolul tău. Totuși, rahatul ăsta, știi, cam... vechi. Ridică arma cu ambele mâini, ochind mijlocul biroului și apăsă pe trăgaci.

Recul era să-i rupă încheietura mâinii. Focul de la gura țevii lumină cabinetul precum un bliț. Cu urechile țiuind, privi gaura neregulată din peretele biroului. Glonț exploziv. Azidă. Înălță iarăși revolverul.

— Nu-i nevoie, fiule, rosti Julie ieșind din umbră. Purta un costum cu vestă din mătase înspicată, cămașă cu dungulițe și papion.

Ochelarii îi sclipeau în lumină.

Case se răsuca și luă în cătarea armei chipul roz, lipsit de vârstă al lui Deane.

— Nu, vorbi Deane. Ai dreptate. În legătură cu toate astea. Ce sunt eu. Există însă anumite logici interne ce trebuie respectate. Dacă-l folosești, o să vezi o mulțime de creieri și sânge, iar mie îmi vor trebui vreo câteva ore – după timpul tău subiectiv – ca să realizez un alt purtător de cuvânt. Nu mi-e ușor să mențin nici setul ăsta. Ah, să știi că-mi pare rău de Linda, în sala de jocuri... Speram să vorbesc prin ea, dar toate acestea le generează din amintirile tale și încărcătura emoțională... Asta-i, e foarte dificil. Am greșit. Scuze!

Case coborî revolverul.

— Asta-i matricea. Tu ești Iarnă Mută.

— Da. Toate îți parvin, bineînțeles, grație stimsimului conectat la deck-ul tău. Mă bucur că-am reușit să te prind înainte de a te decupla. Deane ocoli biroul, îndreptă scaunul și se așeză: Stai jos, fiule. Avem multe de vorbit.

— Oare?

— Bineînțeles. Și încă de mai multă vreme. Eu eram pregătit atunci când ți-am telefonat în Istanbul. Acum a mai rămas puțin timp. În câteva zile, o să-ți faci rulara, Case. Deane luă o bomboană, îi scoase ambalajul pestriț și-o aruncă în gură: Stai jos, vorbi el cu gura plină.

Case se lăsă în scaunul rotitor din fața biroului, fără să-și ia ochii de la Deane. Continua să țină arma în mână, rezemată pe coapsă.

— Acum, reîncepu brusc Deane, să trecem la ordinea de zi. „Ce este”, te întrebi tu, „Iarnă Mută”? Am dreptate?

— Mai mult sau mai puțin...

— O inteligență artificială, dar asta știi deja. Greșeala ta, care-i destul de logică, este confuzia dintre scheletul Iarnă Mută din Berna și *entitatea* Iarnă Mută. Deane rupse bomboana zgomotos: Ți-ai dat seama deja de cealaltă IA din lanțul Tessier-Ashpool, nu? Rob! Eu, în măsura în care posed un eu – vezi că devine cam metafizic – eu sunt cel care aranjează problemele pentru Armitage, San Corto, care apropo, este destul de instabil. Stabil numai, zise Deane și scoase din buzunarul vestei un ceasornic din aur pe care-l deschise, pentru încă o zi.

— Totu-i la fel de clar ca până acum, rosti Case, masându-și tâmpilele cu mâna liberă. Dacă ăști atât de al dracu' de deștept...

— De ce nu sunt bogat? râse Deane, gata să se înece cu bomboană. Uite Case, în privința asta tot ce-ți pot spune și zău că n-am atâtea răspunsuri câte îți imaginezi tu că aș avea, ceea ce tu numești Iarnă Mută nu este decât o părțică din altceva, o, să-i zicem *entitate Potențială*. Eu sunt numai un aspect al creierului entității aceleia. Din punctul tău de vedere, este ca și cum ai avea de-a face cu un om ai

căruia lobi au fost retezați. Să zicem că ai de-a face cu o părticică din creierul stâng al tipului. Într-un asemenea caz, e greu de spus dacă mai poate fi vorba de o relație cu un om. Deane zâmbi.

— Povestea lui Corto e adevărată? Ai ajuns la el printr-un micro în spitalul ăla francez?

— Da. Și am pregătit dosarul pe care l-ai vizionat în Londra. Încerc să-mi fac un plan, cum ziceți voi, dar de fapt, nu ăsta-i modul meu bazic. Improvizez. Este talentul meu cel mai mare. Știi, prefer situațiile, nu planurile. Realmente, a trebuit să mă ocup de fapte concrete. Pot stoca foarte multe informații și o fac extrem de repede. A durat mult timp până am adunat echipa din care faci parte. Corto a fost primul și era cât pe-aici să nu reușească. Era dus de tot, în Toulon. Mai putea doar să mănânce, să excreteze și să se masturbeze. Însă structura fundamentală a obsesiilor era acolo: Pumnul Urlător, trădarea lui, audierile Congresului...

— Mai e nebun?

— Nu are tocmai o personalitate, surâse Deane. Sunt sigur că ți-ai dat seama de asta. Totuși Corto este înăuntru, pe undeva și eu nu mai pot menține echilibrul acesta delicat. O să-ți sară de gât, Case. De aceea, mă bizui pe tine...

— Mă bucur, tu-ți soarele mă-tii, zise Case și-l împușcă în gură cu 0,357.

Avusese dreptate în legătură cu creierii. Și cu sângele.

— Nenică, zicea Maelcum, nu-mi place...

— E-n regulă, făcu Molly. E-n regulă. Pur și simplu, e ceva pe care-l fac numai tipii ăștia. De fapt, nu era mort și au fost numai câteva secunde.

— Mă rog, acum n-are nimic.

— EEG e drept ca o *pamblică*, protestă Maelcum.

Capitolul 10

Când trecură prima vamă, Case era ca o marionetă și Molly se ocupă de toate. Maelcum rămase la bordul lui *Garvey*. În Liberta, vama constituia mai mult verificarea creditului personal. Primul lucru pe care-l văzu, când ajunseră pe suprafața interioară a fusului, fu o sucursală a concesiunii de cafea Fata Frumoasă.

— Bun venit pe Rue Jules Verne, zise Molly. Dacă ai probleme cu mersul, stai cu ochii pe picioarele tale. Perspectiva-i dată dracului, dacă nu ești obișnuit cu ea...

Se aflau pe o stradă largă, ce părea să fie fundul unei văi adânci, sau canion, având ambele capete mascate de unghiurile subtile ale magazinelor și clădirilor care îi formau pereții. Aici, lumina era filtrată prin fire verzi de vegetație, revărsându-se de pe parapetii suspendați și etajele înălțate deasupra lor. Soarele...

Undeva deasupra lor era o linie albă, strălucitoare, mult prea orbitoare și azurul înregistrat al unui cer de la Cannes. Case știa că lumina soarelui era adusă în interior cu un sistem Lado-Acheson, a cărui armură de doi milimetri acoperea toată lungimea fusului, că ei generau o întreagă bibliotecă rotitoare de efecte cerești în jurul ei și că, dacă cerul ar fi fost deconectat, ar fi putut vedea dincolo de armătura de lumină, spre curbele lacurilor, acoperișurile cazinourilor, alte străzi...

— Isuse, comentă el, îmi place și mai puțin decât SAS-ul.

— Te obișnuiești... Am stat aici o lună de zile ca gardă personală a unui jucător.

— Vreau undeva, să mă-ntind...

— Gata, am luat cheile noastre. Îl atinse pe umăr. Ce ți s-a întâmplat acolo, cowboy? Ai intrat în linie dreaptă.

Case scutură din cap.

— Nu știi... încă. Așteaptă...

— Bine. O să luăm un taxi, sau ceva. Îi apucă de mână traversând Jules Verne, pe lângă o vitrină etalând blănurile pariziene de sezon.

— Nu-i adevărat, înălță ochii bărbatul din nou.

— Nu, răspunse Molly, bănuind că se referea la blănuri, le cresc pe o bază collagenă, dar e ADN de nură. Ce s-a întâmplat?

— E pur și simplu un tub mare prin care toarnă fel de fel, zise Molly. Turiști, escroci, orice... Și sunt niște site de bani foarte fine, funcționând întruna și asigurându-se că banii rămân aici când oamenii cad înapoi în puț.

Armitage le făcuse rezervările într-un loc numit Intercontinental, o fațadă abruptă de sticlă, coborând într-o ceață rece și în sunetul

văltoarelor. Case ieși pe balcon și privi un trio de adolescenți francezi, bronzăți, plutind pe deltaplane simple, la câțiva metri deasupra picăturilor, triumfuri de nailon, în culori primare, vii. O fată din grup viră, se înclină și Case întrevăzu o fulgerare de păr negru, tuns scurt, sâni arămii, dinți albi într-un surâs larg. Aici, aerul mirosea a apă curgătoare și a bani.

— Îmhî, făcu el, o grămadă de bani.

Molly se rezemă de balustradă, lângă bărbat, cu mâinile relaxate.

— Da. Trebuie să venim aici odată, fie aici, fie undeva în Europa.

— Noi, cine?

— Nimeni, înălță femeia din umeri. Ziceai că vrei să te bagi în pat. Să dormi. M-aș culca și eu.

— Îmhî, încuviință Case frecându-și obrajii cu mâna. Îmhî, asta-i un fel de undeva.

Dunga îngustă a sistemului Lado-Acheson mocnea imitația abstractă a unui apus de soare în Bermude, brăzdat de zdrențele norilor înregistrați.

— Îmhî, continuă el, să dorm...

Somnul nu voia să vină. Atunci când sosi, aduse vise aidoma unor segmente montate ale memoriei. Se trezi deseori, cu Molly ghemuită lângă el și auzi apa, glasurile strecurându-se înăuntru prin ușile de sticlă lăsate deschise ale balconului, râsetele unei femei dinspre clădirile în trepte de pe curbura opusă. Moartea lui Deane continua să apară ca o carte de joc proastă, deși își spunea întruna că nu fusese Deane. Că, de fapt, nu se întâmplase absolut nimic. Cândva, cineva îi spusese că sângele dintr-un corp omenesc obișnuit era, aproximativ, echivalent cu o jumătate de ladă de bere.

De fiecare dată când imaginea capului spulberat al lui Deane lovea peretele îndepărtat al biroului, Case își amintea un alt gând. Ceva întunecos, ascuns, îndepărtându-se, țâșnind ca un pește dincolo de raza lui de acțiune.

Linda...

Deane... Sânge pe peretele biroului...

Linda... Miros de carne arsă în umbrele domului din Chiba... Molly întinzând o punguliță cu ghimbir, plasticul însângerat... Deane pusese să fie ucisă.

Iarnă Mută... Își imagină un micro șoptindu-i epavei unui bărbat numit Corto, cuvintele curg ca un râu, substituția fără personalitate denumită Armitage dezvoltându-se treptat într-un salon întunecos... Analogul lui Deane spusese că lucra cu fapte concrete, profita de situații existente.

Dar dacă Deane, adevăratul Deane, ordonase uciderea Lindei, urmând dispozițiile lui Iarnă Mută? Case băjbâi prin întuneric după o țigară și bricheta lui Molly. N-avea nici un motiv să-l bănuiască pe

Deane, își spuse, aprinzând țigara. Nici un motiv...

Iarnă Mută putea construi un fel de personalitate într-o cochilie. Cât de subtilă putea fi forma de manipulare? După al treilea fum, stinse Yeheyuana într-o scrumieră de lângă pat, se rostogoli de lângă Molly și încercă să adoarmă.

Visul, amintirea, se derulau cu monotonia unei benzi stimsim nemontată. Trăise o lună de zile, în a cincisprezecea lui vară, într-un hotel cu chirie săptămânală, la etajul cinci, cu o fată pe care o chema Marlene.

Liftul nu mai funcționase de un deceniu. Când aprindeai o lumină, gândacii forfoteau peste faianța cenușie, în chiuvetă bucătăriei. Case dormea cu Marlene pe o saltea vărgată, fără cearșafuri.

Nu văzuse prima viespe când își construise locuința din hârtie fină, sură, pe vopseaua scorjită a ramei ferestrei, dar în scurt timp, cuibul era o excrescență de mărimea unui pumn, insectele decolând să vâneze prin fundătura de dedesubt, aidoma unor elicoptere miniaturale, bâzâind deasupra conținuturilor putrezite ale lăzilor de gunoi.

Fiecare băuse vreo duzină de beri în după amiaza când o viespe o înțepase pe Marlene.

— Omoară-le, ‘tu-le neamu-n cur, țipase ea cu ochii sticlindu-i de furie și de căldura stătută a încăperii, arde-le!

Beat, Case scotocise în debaraua mirositoare după dragonul lui Rollo. Rollo fusese anteriorul – și, Case începuse să suspecteze, încă ocazionalul prieten al Marlenei, un mutant uriaș din Frisco, cu un fulger blond oxigenat în părul lui negru și scurt. Dragonul era un aruncător de flăcări Friscom, asemănător unei lanterne imense, cu cap ascuțit. Case verificase bateriile, îl scuturase, asigurându-se că avea îndeajuns combustibil și se apropie de fereastra deschisă. Cuibul începuse să bâzâie.

În Lăbărțare, aerul era mort, imobil. O viespe se desprinsese din cuib, rotindu-se în jurul capului bărbatului. Case apăsă pe aprindere, numără până la trei și declanșă trăgaciul. Combustibilul, la o presiune de 100 pași, țâșni pe lângă bobina încinsă până la incandescență. O limbă de foc galben, lungă de cinci metri, cuibul înnegrindu-se, căzând. De cealaltă parte a fundăturilor, cineva izbucni în urale.

— Căcat! Marlene se clătina înapoia lui. Tâmpitule! Nu le-ai ars! Ai răsturnat cuibu’. O să se urce sus ș’-o să ne omoare! Vocea femeii îi zgâria nervii; și-o închipui cuprinsă de flăcări, părul ei oxigenat sfârâind într-un verde aparte.

Coborî în stradă și, cu dragonul în mână, se apropie de cuibul înnegrit. Se spârsese. Pe asfalt, viespi arse se zvârcoleau și tresăltau.

Văzu ce ascunsese învelișul de hârtie cenușie.

Oroare... Spirala fabricii de nașteri, terasele abrupte ale celulelor

pentru ouă, mandibulele oarbe ale nenăscuților mișcându-se neîncetat, progresul treptat de la ou la larvă, semi-viespe, viespe. În imaginația lui se petrecu un fel de filmare rapidă, dezvăluind obiectul, ca echivalent biologic al unei mitraliere... hidos în perfecțiunea lui. Nepământean... Declanșă trăgaciul, uitând să apese pe aprindere și combustibilul şuieră peste mormanul de viață zvârcolindu-se la picioarele sale, când apăsă aprinderea, explodează cu un bufnet, pârlindu-i o sprânceană. La cinci etaje deasupra, dinspre fereastra deschisă, o auzi pe Marlene hohotind.

Se deșteptă cu impresia unei lumini slabe, dar încăperea era întunecată. Post-imagini, focuri retinale. Afară, cerul sugera începutul unor zori înregistrați. Acum nu se mai auzeau glasuri, doar susurul apei, departe, pe fațada Intercontinentalului.

În vis, în clipa dinaintea inundării cuibului cu combustibil, zărise însemnul T-A al lui Tessier-Ashpool, gravat clar într-o parte, de parcă viespile înseși l-ar fi construit acolo.

Molly insistase să-l acopere cu bronzer, spunând că paloarea lui, tipică Lăbărtării, ar fi atras prea multă atenție.

— Cristoase, exclamă Case, stând dezbrăcat în fața oglinzii, crezi că pare adevărat? Femeia îngenunchease lângă el frecându-i glezna stângă cu ultimele rămășițe din tub.

— Ntț, dar pare că-ți pasă îndeajuns ca să te dai după modă. Așa! N-a mai rămas să-ți fac laba piciorului.

Se ridică, azvârlind tubul gol într-un coș mare, împletit. Nimic din odaie nu părea făcut de mașini, sau din sintetic. Scump, Case știa, însă era un stil ce-l enervase dintotdeauna. Temperplastul patului-urias era făcut să semene cu nisipul. Exista o mulțime de lemn natur și țesături manuale.

— Și tu, întrebă el, o să te vopsești în cafeniu? Nu aduci cu una care face toată ziua plajă...

Molly purta un costum larg din mătase neagră și espadrile negre.

— Eu sunt o excentrică. Am și o pălărie mare de paie. Tu... tu trebuie să arăți ca un golan ieftin care pune mâna pe ce poate, așa că bronzul e numai bun.

Case își privi morocănos piciorul alb, apoi se uită în oglindă.

— Isuse! Acum pot să mă îmbrac? Se îndreptă spre pat și începu să-și tragă jeansii. Ai dormit bine? N-ai observat niște lumini?

— Ai visat, făcu femeia.

Dejunară pe acoperișul hotelului, un fel de pajiște presărată cu umbrele dungate și ceea ce lui Case i se păru un număr anormal de copaci. Îi povesti lui Molly despre încercarea lui de a cerceta IA din Berna. Ideea unei aparaturi de ascultare părea acum depășită. Dacă Armitage trăgea cu urechea o făcea prin intermediul Iernii Mute.

— Părea real? Întrebă ea cu gura plină de croissant cu brânză. Ca un stimsim?

Case încuviință.

— Ca aici, adăugă el, privind în jur. Poate mai real.

Copacii erau mici, noduroși, extrem de bătrâni, rezultate ale ingineriei genetice și manipulărilor chimice. Case ar fi avut dificultăți să deosebească un pin de un stejar, însă adaptarea la stil specifică unui copil al străzii îi spunea că erau prea aranjați, prea total și definitiv asemănători unor copaci. Printre ei, pe pantele line și prea inteligent neregulate de iarbă verde, umbrelele viu colorate protejau locuitorii hotelului de radiația constantă a soarelui Lado-Acheson. Îi atrase atenția o răbufnire în franceză de la o masă alăturată: copiii aurii pe care-i văzuse cu o seară în urmă, plutind deasupra ceții râului. Acum își dădea seama că bronzul lor era neregulat, un efect șablon produs de amplificare selectivă cu melanină, nenumărate nuanțe suprapunându-se în configurații dreptunghiulare, conturând și refăcând musculatura, sânii mici și tari ai feței, încheietura mâinii unui băiat, relaxându-se pe emailul alb al mesei. Lui Case i se păreau niște mașini construite pentru curse; ar fi meritat decalcuri pentru coaforii lor, designerii pantalonilor din bumbac alb, pentru meșteșugarii artizani care le confecționaseră sandalele din piele și bijuteriile simple. Dincolo de ei, la altă masă, trei neveste japoneze, în haine-sac Hiroshima, își așteptau soții sararimani, cu chipurile acoperite de vânătaii artificiale; știa că era un stil extrem de conservator, văzut rareori în Chiba.

— A ce miroase? o întreba pe Molly, strâmbând din nas.

— A iarbă. Țsta-i mirosul ei după ce este tăiată.

Pe când își terminau cafeaua, apărură Armitage și Riviera. Armitage în uniformă kaki, părând că de abia își scosese însemnele regimentale. Iar Riviera cu o salopetă dungată, largă sugerând în mod pervers închisoarea.

— Molly, iubito, rosti Riviera aproape înainte de-a se așeza pe un scaun, va fi nevoie să-mi mai dai leacul. Nu mai am!

— Peter, replică femeia, și dacă n-o s-o fac? Zâmbi fără să-și arate dinții.

— O s-o faci zise Riviera privindu-l rapid pe Armitage.

— Dă-i, vorbi Armitage.

— Ești mort după el, nu? Dintr-un buzunar interior, scoase un pachetel plat, învelit în staniol și-l azvârli peste masă. Riviera îl prinse din zbor. Îl poate da peste cap, se adresă ea lui Armitage.

— După-amiază am o întâlnire, spuse Riviera. Trebuie să fiu în formă de vârf. Luă pachetelul în căușul palmei și zâmbi. Un roi de insecte mici, sclipitoare, ieși dinăuntru, apoi dispăru. Strecură pachetelul într-unul din buzunarele salopetei.

— Și tu ai o întâlnire după amiază, Case, zise Armitage. Pe remorcherul acela. Vreau să te duci să-ți cauți un costum de vid, să-l verifici și să mergi la navă. Ai la dispoziție trei ore.

— De ce noi mergem cu căcăstoarea aia iar voi doi închiriați un taxi JAL? întrebă Case, evitând în mod deliberat să privească în ochii bărbatului.

— Zionul a venit cu ideea. Este un paravan bun, când ne deplasăm. Am la îndemână și o navă mai mare, însă remorcherul este o idee excelentă.

— Și eu? făcu Molly. Azi am liber?

— Vreau să urci în capătul îndepărtat până la axă și să exersezi în imponderabilitate. Poate că mâine poți urca în direcția opusă.

Lumina-hoinară, își spuse Case.

— Pe când? întrebă el, privind ochii decolorați.

— În curând, răspunse Armitage. Dă-i drumul, Case.

— Nenică-i foarte bine, zise Maelcum, ajutându-l pe Case să iasă din costumul spațial roșu Sanyo. Aerol zice că mergi a-ntâia.

Aerol așteptase la unul din docurile sportive de la capătul fusului, în apropierea axei de imponderabilitate. Ca să ajungă acolo, Case coborâse cu un ascensor până la carcasă, mergând după aceea într-un trenuleț cu inducție. Pe măsură ce diametrul fusului se îngusta, gravitația scădea; ajunsese la concluzia că undeva deasupra lui erau munții pe care escalada Molly, velodromul, punctele de lansare pentru deltaplane și microușoare miniaturale.

Până la *Marcus Garvey*, Aerol îl dusesese cu o ramă scuter, cu motor chimic.

— Acu două ore, zise Maelcum, am primit niște lucruri din Babilon pen' tine; le-a adus un japon drăguț c-un iaht a-ntâia.

Scăpat de costum, Case se trase ușor până la Hosaka și se prinse în curelele plasei:

— Bun, făcu el, ia să vedem.

Maelcum scoase o sferă albă din plast, cu puțin mai mică decât capul lui Case, pescui din buzunarul lateral al șortului său zdrențuit un briceag cu plăsele din perle, pe un fir din nailon verde și tăie atent plasticul.

Luă dinăuntru un obiect dreptunghiular și-l întinse lui Case.

— Îi parte dintr-un pistol, nenică?

— Nu, răspunse Case răsucind obiectul, dar e o armă. E un virus.

— Nu pe barca mea, nenică, rosti ferm Maelcum, cerând caseta din oțel.

— Un program. Program-virus... Nu poate intra în tine, nici măcar în softul tău. Ca să pot lucra cu el, trebuie să-l interferez prin deck.

— Bine. Japon, nenică, zice că Hosaka ăla-ți zice toate chestiile de

vrei să le știi.

— Perfect. Mă lași acum?

Maelcum se împinse și pluti pe lângă consola pilotului, făcându-și de lucru cu un pistol cu bolțuri. Grăbit, Case își îndreptă privirea de la undele mișcătoare de câlți transparenți. Nu știa exact motivul, însă ceva din ei îi readucea greața SAS.

— Ce-i asta? Întrebă pe Hosaka. Rezumat!

— Transferul de date de la Bockris Systems GmbH, Frankfurt, afirmă, în transmisiune codificată, că pachetul conține programul de penetrație Kuang Grad Mark Unsprezece. Bockris mai afirmă că interfața cu Ono-Sendai Cyberspațiu 7 este perfect compatibilă și permite capacități de penetrare optime, în special pentru sistemele militare existente...

— Dar pentru o IA?

— Sisteme militare existente și inteligențe artificiale.

— Isuse Cristoase! Cum i-ai zis?

— Kuang Grad Mark Unsprezece.

— Chinezesc?

— Da.

— Stop!

Case fixă caseta virus de Hosaka cu o bucată de scotch argintiu, amintindu-și povestea lui Molly despre ziua petrecută de ea în Macao. Armitage trecuse în Zhongshan.

— Start, se răzgândi el. Întrebare: Cine-i proprietarul lui Bockris, ăia din Frankfurt?

— Întârziere pentru transmisie interorbitală, vorbi Hosaka.

— Codifică. Cod comercial standard...

— Da.

Răpăi cu degetele pe Ono-Sendai.

— Reinhold Scientific AG, Berna.

— Încă o dată. Cine-i proprietarul lui Reinhold?

Trebui să mai facă alte trei salturi pe scară până să ajungă la Tessier-Ashpool.

— Dixie, zise Case cuplându-se, ce știi despre programele virus chinezești?

— Nu al dracu' de multe.

— Ai auzit vreodată de un sistem de grade Kuang Mark Unsprezece?

— Nu.

— Bine, suspină Case, am aici un spărgător de gheață chinezesc, prietenos cu proprietarul, o singură rulare. Niște tipi din Frankfurt zic că poate tăia o IA.

— Posibil. Sigur. Dacă-i militar...

— Așa se pare, Dix, fii atent și ajută-mă cu tot ce știi tu, da? Se pare că Armitage e pe urmele unei IA care aparține lui Tessier-Ashpool.

Structura principală se găsește în Berna, dar e conectată cu alta din Rio. Cea din Rio te-a făcut pe tine linie-dreaptă atunci... Și se pare că sunt conectate via Lumina-hoinară, locul de baștină T-A, la capătul fusului, iar noi trebuie să ne băgăm până acolo cu spărgătorul de gheață chinezesc. Deci, dacă Iarnă Mută trage toate sforile, el ne plătește să-l frigem. Se prăjește singur. Iar ceva care-și zice Iarnă Mută încearcă să intre pe partea mea bună, să îl înlocuiesc eventual pe Armitage. Ce se întâmplă?

— Motivația, răspunse construcția. C-o IA este totdeauna problema motivației. Nu-i un om, pricepi?

— Bine... da, asta-i clar.

— Ntț. Insist, nu-i ceva omenesc. De-aia, n-ai de unde s-o apuci. Nici eu nu-s om, dar răspund ca un om. Înțelegi?

— Stai nițel, făcu Case. Tu ești conștient de tine, sau nu?

— Păi, așa se simte, băiatu', da' de fapt sunt o grămadă de ROM. Cred că-i vorba de una din... ăă... întrebările alea filozofice... Senzația neplăcută de răs zornăi pe spinarea lui Case: Totuși, nu cred c-o să-ți scriu vreo poezie, pricepi ce vreau să spun? Pe când IA aia s-ar putea s-o facă. Da' nu-i omenească sub nici o formă.

— Deci, tu zici că nu-i putem afla motivația?

— Este propria ei proprietară?

— Cetățenie elvețiană, însă T-A deține soft-ul de bază și structura principală.

— Bună..., comentă construcția. Ca și când eu aș avea creieru' tău și mai știu eu ce, da' gândurile tale au cetățenie elvețiană. Sigur că da... Băftoasă, IA...

— Deci se pregătește să se auto-prăjească? Case începu să tasteze nervos pe deck la întâmplare. Matricea se tulbură, se limpezi și zări complexul de sfere roz reprezentând un cartel de oțel în Sikkim.

— Autonomia, aia-i cioaca care o interesează pe IA a ta. Eu zic, Case, c-o să intri acolo ca să tai cătușele superbobinate care opresc copilașu ăsta să fie mai deștept. Și nu văd cum o să deosebești, să zicem, o mișcare a companiei mamă de o mișcare a lui IA și poate că d-aici apare și confuzia. Din nou, non-râsul: Vezi tu, cheștiile astea pot muncii al dracu de tare, să-și cumpere timp ca să scrie cărți de bucate, sau mai știu eu ce, da-n minutu, vreau să zic în nanosecunda în care începe să caute căi de-a deveni mai inteligentă, Turing o rade. *Nimeni* nu se-ncrede în nenorocitele astea, știi și tu. Orice IA construită vreodată are o armă electromagnetică conectată de frunte.

Case privi sferele roz ale Sikkimului.

— Bine, vorbi el în cele din urmă, bag un virus. Vreau să-i citești instrucțiunile și să-mi spui ce crezi.

Senzația aceea vagă a cuiva citindu-i peste umăr dispăru pentru câteva secunde, apoi reapăru.

— E baban, Case. Virus lent. În aproximativ șase ore sparge un obiectiv militar.

— Sau o IA. Suspină: Îl putem rula?

— Sigur, încuviință construcția, atâta vreme cât n-ai o frică morbidă de moarte.

— Uneori te repeți, tipule.

— Asta mi-e natura...

Când reveni la Intercontinental, Molly dormea. Ieși pe balcon și privi o micro-ușoară cu aripi din polimer multicolor urcând în susul curbei lui Liberta, umbra ei triumfiară traversând pajiști și acoperișuri, până când dispăru înapoia benzii sistemului Lado-Acheson.

— Vreau să mă fac, se adresează el albastrului artificial al cerului. Da, vreau să fiu criță, înțelegi? Pancreas trucat, plungeri în ficat, globule de rahat dizolvându-se, dă-le-n mă-sa! Vreau să mă fac!

Plecă fără s-o trezească pe Molly, considera el. Din cauza lentilelor nu era niciodată sigur. Își azvârli oboseala de pe umeri și intră în ascensor. Urcă cu o italiancă în alb imaculat, pomeții obrazilor și nasul fardate cu ceva negru și mat. Pantofii ei din nailon alb aveau copci de oțel. În mâna stângă ținea un obiect cu aspect scump, semănând cu o combinație de vâslă miniaturală și cârjă ortopedică. Mergea la un joc, însă Case nu știa la ce anume.

Ajuns pe pajiștea acoperișului, își croi drum prin crângul de copaci și umbrele, până găsi o piscină, trupurile dezbrăcate lucind pe gresia turcoaz. Se strecură în urma unei tende și-și apăsă cipul de un platou din sticlă întunecată.

— Sushi, spuse, orice aveți.

După zece minute, un chelner chinez entuziast sosi cu mâncare. Case mestecă peștele crud cu orez, privind oamenii bronzându-se.

— Cristoase, vorbi spre pește, o s-o iau razna!

— Nu-mi spune, se auzi un glas, știu deja. Ești un gangster, nu?

Miji ochii în sus, către ea, orbit de banda soarelui. Un corp înalt și tânăr cu un bronz, melanin-amplificat, însă nu una din chestiile pariziene.

Se ghemui lângă scaunul lui, picurând apă pe gresie.

— Cath, zise fata.

— Lupus, răspunse după o pauză.

— Ce fel de nume mai e și ăsta?

— Grecesc.

— Ești într-adevăr un gangster? Tratamentul cu melanin nu împiedicase apariția pistruilor.

— Sunt un drogoman, Cath.

— Din care?

— Stimulente. Stimulente ale sistemului nervos central. Stimulente foarte puternice ale sistemului nervos central.

— Și... ai ceva? Se aplecă, apropiindu-se de bărbat. Câteva picături de apă colorată căzură pe pantalonul său.

— Nu. Asta-i problema mea, Cath. Știi de unde am putea găsi ceva?

Cath se legănă înainte și înapoi pe călcâiele ei bronzate și linse o șuviță de păr castaniu, ce i se lipise pe lângă gură.

— Ce-ți place?

— Nu cocaină, nici amfetamine, ci stim, trebuie să fie *stimulenți*. Și, mai dă-o dracului, se gândi mohorât, continuând să zâmbească pentru fată.

— Betafenetilamină, zise ea. Nici o problemă, dar e pe cipul tău.

— Glumești, zise partenerul și tovarășul de cameră al lui Cath, când Case explică proprietățile aparte ale pancreasului său căpătat în Chiba. Adică... nu-i poți da în judecată, sau așa ceva? Operație greșită? Se numea Bruce. Arăta ca o versiune masculină a lui Cath, inclusiv în privința pistruilor.

— Știi, făcu Case, e una din chestiile alea... Compatibilitate de țesut, nu mai știu ce...

Deja privirea lui Bruce devenise plictisită. Are capacitatea de atenție a unui țânțar, își spuse Case, scrutând ochii căprui ai băiatului.

Încăperea lor era mai mică decât cea în care stăteau Case și Molly și pe alt nivel, mai aproape de suprafață. Pe sticla balconului erau lipite cinci Ciba-cromuri uriașe ale lui Tally Isham, sugerând un spațiu mult mai extins.

— Sunt ilegale, știi? întrebă Cath văzându-l cum studia diapozitivele. Ale mele le-am făcut la Piramida RS, ultima dată când am coborât în puț. Era uite așa de aproape și zâmbea, atât de natural. Și era nasol acolo, Lupus, a doua zi după ce teranii ăia cu Regele Cristos au băgat îngerii în apă, știi?

— Mda, încuviință Case brusc stânjenit, o chestie teribilă.

— Bun, interveni Bruce, despre beta ăsta pe care vrei să-l cumperi...

— Chestia e: îl pot metaboliza? înălță din sprâncene cowboy-ul.

— Uite ce-i, făcu băiatul. Gustă... Dacă pancreasul tău îl trece, e gratis. Prima dată îți fac cinste.

— Am mai auzit asta, zise Case luând derma albastră strălucitoare, întinsă de Bruce peste patul negru.

— Case? Molly se ridică în capul oaselor și-și scutură șuvițele de pe lentile.

— Cine ar mai putea fi, bombonico?

— Ce te-a apucat? Oglinzile îl urmăriră prin încăpere.

— Am uitat cum se pronunță, răspunse bărbatul scoțând din buzunarul cămășii un sul strâns înfășurat de derme albastre.

- Cristoase, oftă Molly, asta ne mai lipsea.
- Nicicând nu fură grăite vorbe mai adevărate!
- Cum te-am scăpat două ore din ochi, ți-ai și făcut de cap. Sper că diseară o să fii în stare să mergi la marele dineu cu Armitage. În locul ăla Twentieth Century. O să-l vedem și pe Riviera făcându-și numărul.
- Da-a-a, își arcui Case spatele, zâmbind satisfăcut, minunat...
- Tipule, dacă chestia pe care ai luat-o poate trece pe lângă ceea ce ți-au făcut chirurgii din Chiba, când o să-i treacă efectul, o să fii al dracului de mahmur.
- Căcat, căcat, căcat, își descheie el cureaua. Mizerie... Moarte... Altceva nu mai aud! Își scoase pantalonii, cămașa și lenjeria. Cred că ar trebui să fii deșteaptă și să profiți de starea mea anormală. Privi în jos: Ia uită-te la starea asta anormală!
- N-o să țină mult, pufni Molly în răs.
- Ba da, insistă bărbatul, urcând pe temperplastul de culoarea nisipului, asta-i anormal la ea.

Capitolul 11

— Ce-i cu tine, Case? întrebă Armitage pe când chelnerul îi instala la masa lui din Vingtisme Siecle. Era cel mai mic și mai luxos din cele câteva restaurante plutitoare pe un lac micuț pe lângă Intercontinental.

Case se înfioră. Bruce nu-i spusese nimic despre post-efecte. Încercă să apuce un pahar cu apă și gheață, însă mâinile îi tremurau.

— Poate am mâncat ceva...

— Vreau să te vadă un medic, urmă Armitage.

— E reacția histaminică, minți Case. O pătesc uneori când călătoresc, sau mănânc chestii noi.

Armitage purta un costum închis la culoare, prea sobru pentru local și o cămașă de mătase albă. Brățara lui de aur zăngăni când ridică paharul de vin și sorbi.

— Am comandat eu pentru voi, le spuse.

Molly și Armitage mâncară în tăcere, în vreme ce Case tăia cu mâini tremurânde coteletul, în bucăți prea mari pentru a fi înghițite, pe care le plimbă prin sosul gros, pentru ca, în cele din urmă, să le abandoneze.

— Isuse, comentă Molly după ce goli farfuria, dă-o încoace. Știi cât costă? Îi luă farfuria: Ani de zile au crescut animalul ăsta, ca să-l sacrifice. Nu-i de laborator. Duse o furculiță la gură și începu să mestece.

— Nu mi-e foame, reuși Case să mormăie. Își simțea creierii arși. Ba nu, hotărî el, îi fuseseră azvârliti în grăsime încinsă și lăsați acolo, iar grăsimea se răcise, un seu gros, congelându-se pe lobii încrețiți, străbătuți de fulgere verzi-purpurii, de durere.

— Arăți ca dracu', comentă Molly încântată.

Case gustă vinul. Mahmureală betafenetilaminei îl făcea să se simtă ca în iad.

Luminile păliră.

— Le Restaurant Vingtisme Siecle, rosti o voce cu un pronunțat accent de Lăbărțare, are plăcerea de-a vă prezenta cabaretul holografic al domnului Peter Riviera.

Applauze răzlețe dinspre celelalte mese. Un chelner aprinse o singură lumânare și o așeză în mijlocul mesei lor, apoi începu să strângă farfuriile. În scurt timp, la toate cele douăsprezece mese ale localului pâlpâiră lumânări și se umplură paharele.

— Ce se-nâmplă? îl întrebă Case pe Armitage, dar nu primi nici un răspuns.

Molly se scobi între dinți cu o unghie purpurie.

— Bună seara, rosti Riviera, înaintând pe o scenă micuță din celălalt capăt al salonului. Case clipi. În halul în care era, nu observase estrada. Nu văzuse de unde apăruse Riviera. Starea de neliniște îi spori.

La început, bănuise că bărbatul era iluminat de un reflector.

Riviera sclipea. Lumina se agăța de el precum o piele, iluminând decorurile întunecate din spatele scenei. Făcea o proiecție.

Zâmbi. Purta un smoching alb. Pe rever, tăciuni albaștri ardeau în adâncurile unei orhidee negre. Unghiile îi scânteiară, atunci când ridică mâinile drept salut, o îmbrățișare a spectatorilor. Case auzi apa puțin adâncă lovind zidul restaurantului.

— În seara aceasta, continuă Riviera și ochii săi alungiți sclipiră, voi realiza pentru dumneavoastră un număr mai lung. O operă nouă...

Un rubin de lumină rece se formă în palma lui dreaptă, îi dădu drumul să cadă. Din punctul de impact se desprinsă un porumbel sur, care dispăru în umbre. Cineva fluieră. Mai mulți aplaudară.

— Sceneta se intitulează „Păpușa”. Riviera coborî brațele: Doresc să dedic premiera din această seară doamnei Jane Marie-France Tessier-Ashpool.

Un val de aplauze politicoase. Când încetară, se păru că ochii iluzionistului descoperiseră masa lor.

— Și unei alte doamne...

Pentru câteva clipe, luminile restaurantului se stinseră, lăsând doar licărul lumânărilor. Aura holografică a lui Riviera dispăruse odată cu lumina, însă Case îl putea zări, stând în picioare, cu capul plecat.

Începură să apară linii de lumină slabă, verticale și orizontale, schițând în jurul scenei un cub deschis. Parțial, lămpile restaurantului se reaprinsă, dar eșafodajul înconjurând scena părea să fi fost construit din raze de lună înghețate. Cu capul aplecat, ochii închiși, brațele rigide pe lângă trup, Riviera părea că tremură de atâta încordare. Brusc, cubul fantomatic se umplu, deveni o încăpere, o odaie lipsită de al patrulea perete, permițând spectatorilor să privească în interior.

Iluzionistul păru că se relaxează puțin. Înălță capul, menținând ochii închiși.

— Dintotdeauna am trăit în cameră, vorbi el. Nu-mi puteam aminti să fi locuit vreodată în altă parte.

Pereții încăperii erau acoperiți cu tencuială albă, care se îngălbenise. Existau două mobile. Un scaun simplu din lemn și un pat din fier, vopsit în alb. Vopseaua se cojise ici-colo și dezvăluia fierul negru. Salteaua de pe pat nu avea așternut. Era pătată și pe ea se mai distingeau încă dungi mari decolorate. Deasupra patului, un bec atârna de o sârmă neagră, împletită. Case putea zări praful gros de pe curba superioară a becului. Riviera deschise ochii.

— Fusesem singur în cameră, dintotdeauna. Se așeză pe scaun, cu fața spre pat. Tăciunii albaștri continuau să ardă în floarea întunecată de la reverul său. Nu știu când am început s-o visez pentru întâia oară, dar îmi amintesc că la început era doar o ceață, o umbră.

Pe pat era ceva. Case clipi. Dispăruse...

— N-o puteam menține în mintea mea. Doream însă s-o țin, s-o strâng și mai mult...

Glasul lui se auzea perfect în tăcerea restaurantului. Câteva cuburi de gheață se lovira de interiorul unui pahar. Cineva râse. Altcineva șopti o întrebare în japoneză.

— Am hotărât că dacă puteam vizualiza o parte a ei, numai o părticică, dacă puteam vedea perfect fragmentul acela, în cele mai mici amănunte...

Acum, pe saltea se afla brațul unei femei, cu palma în sus, degetele albe.

Riviera se aplecă înainte, apucă brațul și începu să-l mângâie ușor. Degetele se mișcară. Iluzionistul îl înălță la gură și linse vârfurile degetelor. Ungھیile erau acoperite cu lac roșu.

Brațul, văzu Case, nu era retezat; ci pielea continua în spate, întreagă, fără cicatrice. Își aminti un romb tatuat de piele crescută în laborator, în vitrina unui butik chirurgical de pe Ninsei. Riviera ținea mâna la buze, lingându-i palma. Degetele îi mângâiau ușor obraji. Pe pat apăruse un al doilea braț. Când iluzionistul se întinse spre el, degetele celui dintâi îi cuprinseseră încheietura, o brățară din carne și oase.

Sceneta continuă cu propria ei logică internă, suprarealistă. Urmără brațele. Picioarele erau foarte frumoase. Lui Case îi bubuia capul. Gâtulejul îi era uscat. Termină de băut vinul.

Riviera stătea acum în pat, dezbrăcat. Hainele sale făcuseră parte din proiecție, dar Case nu-și amintea să le fi văzut destrămându-se. Floarea neagră se afla la picioarele patului, continuând să clocotească cu flacăra ei internă, albastră. După aceea, se formă trupul, pe măsură ce iluzionistul îl mângâia în existență, alb, lipsit de cap și perfect, acoperit cu o peliculă infimă de transpirație.

Corpul lui Molly... Case se holbă, cu gura căscată. Nu era însă Molly; ci Molly așa cum și-o imagina Riviera. Sâni erau altfel, sfârcurile mai mari și prea întunecate. Iluzionistul și trupul fără membre se zvârcoleau laolaltă pe pat, peste ei mișcându-se brațele cu unghii stacojii. Patul se acoperise acum de faldurile unei dantele îngălbenite, putrede, destrămându-se sub atingeri. Fluturi de praf forfoteau în jurul lui Riviera și al picioarelor zvâcnind, al mâinilor zgâriind, ciupind, mângâind.

Case privi către Molly. Chipul femeii era neclintit, culorile proiecției lui Riviera se răuceau și se legănau în oglinzile ei. Armitage era

aplecat înainte, cu palmele în jurul piciorului unui pahar de vin, ochii săi palizi fixați asupra scenei, a încăperii luminoase.

Apoi membrele și trupul se uniră, iar Riviera se înfioră. Capul era acolo, imaginea completă. Chipul lui Molly, cu mercurul neted înecându-i ochii. Riviera și imaginea lui Molly începură să se cupleze, cu o intensitate reînviată. Imaginea întinse lent un braț cu unghii prelungi și scoase cele cinci lame. În mod deliberat, languros și parcă în vis, creștă spatele gol al iluzionistului. Case întrezări șira spinării dezgolită, dar se ridicase deja, împleticindu-se către ușă.

Vomită peste o balustradă de lemn de trandafir, în apele tăcute ale lacului. Menghina care parcă i se strângea în jurul capului dispăruse acum. Îngenunchind, cu obrazul lipit de lemnul rece, privi peste lac, spre aura strălucitoare de pe Rue Jules Verne.

Case mai văzuse un mediu; pe când era adolescent, în Lăbărțare. Îi spuneau „visând realul”. Își amintea portoricani slabi, sub luminile străzilor din cartierul East Side, visând realul în ritmul iute al bățăilor unei salsa, fetele de vis tremurând și răsucindu-se, spectatorii aplaudând. Însă pentru asta era nevoie de un camion de echipament și o cască greoaie pentru trozi.

Ce visează Riviera, e realitate! Case clătină din capul dureros și scuipă în lac.

Putea bănui sfârșitul, finalul. Simetria era inversată: Riviera compune fata, fata îl descompune pe el. Cu mâinile acelea... Sânge de vis îmbibând dantela putrezită.

Urale din restaurant, aplauze... Case se ridică și-și netezi hainele. Se întoarse și reveni în Vingtietme Siecle.

Scaunul lui Molly era gol. Scena era pustie. Armitage stătea singur, continuând să privească scena, cu piciorul paharului ținut între degete.

— Unde-i ea? întrebă Case.

— A plecat.

— După el?

— Nu.

Se auzi un „cling” încetișor. Armitage coborî ochii spre pahar. Ridică mâna stângă, ținând cupa de cristal cu vinul roșu. Piciorul rupt al paharului ieșea ca un țurture. Case i-l luă din mână și-l așeză într-un pahar pentru apă.

— Spune-mi unde a plecat, Armitage.

Luminile restaurantului se aprinseră. Case privi în ochii pali. Înapoia lor nu exista nimic.

— S-a dus să se pregătească. N-o s-o mai vezi. Veți fi împreună în timpul rulării.

— De ce i-a făcut Riviera chestia aia?

Armitage se ridică, aranjându-și reverele hainei.

— Du-te și dormi, Case.

— Măine rulăm?

Bărbatul surâse în felul său, lipsit de orice înțeles și se îndreptă către ieșire.

Case își frecă fruntea și privi în jurul sălii. Clienții se ridicau, femeile zâmbind la glumele bărbaților. Remarcă pentru prima dată loja, lumânările continuând să pâlpâie acolo, în penumbra intimă. Auzi zăngănitul tacâmurilor din argint, conversațiile cu tonuri scăzute. Lumânările proiectau umbre dansând pe tavan.

Chipul fetei apărură la fel de neașteptat ca una din proiecțiile lui Riviera, cu mâinile ei micuțe pe lemnul lustruit al balustradei; se aplecă înainte, cu figura concentrată, i se părea lui, fixând, cu ochii ei negri, ceva aflat dincolo de el. Scena... Chipul era frapant, dar nu frumos. Triunghiular, cu pomeții obrazilor înalți, totuși cu aspect fragil, gura mare și fermă, echilibrată în mod straniu de un nas îngust, arian, cu nări dilatate. Apoi dispărură îndărăt, în râsetele intime și dansul lumânărilor.

Părăsind restaurantul, Case îi văzu pe cei doi tineri francezi și prietenii lor, așteptând vaporețul spre țarm și cel mai apropiat cazino.

Camera lor era tăcută, plastul neted ca unele plaje după retragerea valurilor. Geanta ei dispăruse. Căută un bilet. Nimic... Trecură câteva secunde până ce scena dinapoia ferestrei să-i pătrundă prin tensiune și amărăciune. Ridică ochii și zări o vedere a Desideratei, magazine de lux: Gucci, Tsuyako, Hermes, Liberty.

Se zgâi la ele, apoi clătină din cap și se apropie de un panou pe care, până atunci, nu se deranjase să-l examineze. Închise holograma și fu răsplătit cu clădirile ce terasau partea îndepărtată.

Luă telefonul și ieși pe balconul răcoros.

— Vreau numărul lui *Marcus Garvey*, ceru el recepției. Este un remorcher, înregistrat în colonia Zion.

Vocea cipului recită un număr de zece cifre.

— Sir, adăugă, înregistrarea respectivă aparține lui Panama.

Maelcum răspunse la al cincilea apel.

— Da?

— Case. Ai un modem, Maelcum?

— Îhî. În cabina de navigație.

— Mi-l scoți și mie, nenică? Pune-l pe Hosaka al meu. Dup-aia, cuplează-mi deckul. De la butonul cu rizuri.

— Cum e p-acolo, nenică?

— Păi... am nevoie de ajutor.

— Gata, nenică. Ți-aduc modemu'.

Case ascultă zumzetul slab de electricitate statică, în vreme ce Maelcum îi conecta legătura telefonică.

— Îngheață asta, se adresează el lui Hosaka, atunci când îl auzi piuind.
— Vorbești dintr-un loc puternic monitorizat, îi atrase atenția computerul.

— Dă-l în mă-sa! Lasă gheața! Fără gheață! Acces la construcție, Dixie?

— Bună, Case. Linie-dreaptă vorbea cu glasul cip al lui Hosaka, fără pic din accentul lui refăcut cu atâta grijă.

— Dix, tastează până aici și ajută-mă. Poți fi oricât de grosolan. Molly e pe-aici, pe undeva și vreau să știu unde anume. Sunt în 335W, Intercontinental. Și ea a fost înregistrată aici, dar nu știu sub ce nume. Intră pe telefonul ăsta și sparge-le registrele pentru mine.

— S-a făcut, încuviință Linie-dreaptă.

Case auzi pârâiturile invaziei. Zâmbi.

— Gata! Rose Kolodny. A plecat. Îmi trebuie câteva minute să le găuresc rețeaua de securitate mai adânc.

— Go!

Telefonul schelălăi și clicăi sub încercările construcției Case îl aduse înapoi în odaie și așeză receptorul cu fața în sus pe plast. Intră în baie și se spală pe dinți. Când reveni în cameră, se aprinse monitorul din complexul audiovizual Braun al încăperii. O pop-star japoneză, lăsându-se pe perne metalice. Un reporter invizibil puse o întrebare în germană. Case rămase locului, privind. Ecranul tresări cu străfulgerări de interferență albastră.

— Case, iubitule, te sonezi, eh? Glasul era tăragănat, familiar.

Peretele de sticlă al balconului clipi cu vederea Desideratei, însă scena străzii se tulbură, se împlură și deveni interiorul lui *Jarre de The*, Chiba, gol, neonul roșu multiplicându-se într-o infinitate zgâriată în pereții de oglinzi.

Lonny Zone avansă, înalt și cadaveric, mișcându-se cu grația lentă, de înotător subacvatic, a viciului său. Stătea singur între mesele pătrate, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor cenușii din piele de rechin.

— Zău, tipule, arăți tare zguduit. Vocea venea din difuzoarele Braunului.

— Iarnă Mută, spuse Case.

Proxenetul ridică leneș din umeri și zâmbi.

— Unde-i Molly?

— Nu contează. Dai totul peste cap, Case. Linie-dreaptă declanșează sonerii în toată Liberta. N-am crezut că vei face așa ceva, tipule, iese din profil.

— Spune-mi unde e și-l opresc.

Zone clătină din cap.

— Nu prea-ți ții femeile, nu, Case? Tot le pierzi, într-un fel sau altul...

— O să-ți trag una peste urechi, făcu cowboy-ul.
— Nu. Nu ești genul ăsta, tipule. Știu precis. Apropo, știi ceva, Case? M-am gândit că te-ai gândit că eu i-am zis lui Deane s-o radă pe pizdulicea ta din Chiba.

— Nu... vorbi Case pășind involuntar către fereastră.

— Dar n-am făcut-o. Totuși, ce s-a întâmplat? Cât de mult îl afectează într-adevăr pe domnul Case? Nu te mai păcăli de unul singur! O știu pe Linda ta, tipule. Le cunosc pe toate Lindele. Lindele sunt un produs generic în branșa mea. Știi de ce a hotărât să te pârlască? Din dragoste. Ca să te caci pe ea. Dragoste? Vrei să vorbim despre dragoste? Te-a iubit. O știu! Nu era mare lucru de ea, însă te iubea. N-ai putut să faci față. E moartă.

Pumnul lui Case se reflectă în geam.

— Nu-ți fute mâinile, tipule. Curând, trebuie să bați pe deck.

Zone dispăru, înlocuit de noaptea Libertei și luminile clădirilor. Braunul se stinse.

Din pat, telefonul țiuia monoton.

— Case? Linie-dreaptă aștepta: Unde-ai fost? Am ceva, da' nu prea mult. Construcția recită o adresă: Locul are niște gheață cam ciudată pentru un club de noapte. Asta-i tot ce-am putut găsi, fără să las o carte de vizită.

— Bun, făcu Case. Zi-i lui Hosaka să-i spună lui Maelcum să deconecteze modemul. Mulțumesc, Dix!

— Cu plăcere.

Rămase multă vreme, așezat pe pat, savurând lucrul cel nou, comoara. Mânia...

— Hei! Lupus! Hei, Cath, e prietenul Lupus! Bruce stătea gol în prag, apa scurgându-se de pe el, cu pupilele enorme: Tocmai făceam un duș. Vrei s-aștepți? Vrei să faci un duș?

— Nu. Mulțumesc. Vreau ajutor. Dădu în lături brațul băiatului și intră în odaie.

— Hei, zău, o să...

— Mă ajutați. Vă bucurați că mă vedeți. Pentru că suntem prieteni, nu? Nu suntem?

— Sigur, clipi Bruce.

Case spuse adresa primită de la Linie-dreaptă.

— Știam că-i gangster, strigă Cath, încântată, de sub duș.

— Am un trici Honda, rânji proteste Bruce.

— Plecăm imediat, zise Case.

— Camerele sunt la nivelul ăsta, spuse Bruce, după ce-i ceruse lui Case să repete adresa pentru a opta oară. Sui înapoi în Honda. Condensul picura de pe eșapamentul celulei cu hidrogen, iar sașiul din fibră de sticlă roșie se legăna pe amortizoare cromate: Stai mult?

— Nu știu. Voi s-așteptați!

— Stăm, bine... Își scărpină pieptul gol. Ultima parte a adresei cred că-i o cameră. Numărul patruzeci și trei.

— Ești așteptat, Lupus? Cath se aplecă peste umărul lui Bruce și privi în sus. Drumul îi uscaseră părul.

— Nu prea... E vreo problemă?

— Coboară la nivelul cel mai de jos și caută camera prietenei tale. Dacă te lasă să intri, perfect. Dacă nu... Ridică din umeri.

Casa se întoarse și coborî o scară spiralată cu motive florale din fier. Șase ocoluri și ajunse la un club de noapte. Se opri, aprinzându-și un Yeheyuan și privi mesele. Brusc, Liberta căpătă sens pentru el. Afaceri... le putea simți zumzând în aer. Asta era acțiune locală. Nu fațada de lux de pe Rue Jules Verne, ci chestiile adevărate. Comerțul... Baletul... Mulțimea era amestecată, jumătate turiști, jumătate locuitori ai insulele.

— Jos, se adresa el unui chelner, vreau să merg jos. Îi arătă cipul Liberta Omul arătă către spatele clubului.

Trecu iute pe lângă mesele aglomerate auzind fragmente din cel puțin șase limbi europene.

— Vreau o cameră, îi zise fetei așezată la un birou scund, cu un terminal în poală. Nivelul cel mai de jos. Îi întinse cipul.

— Genul preferat? Întrebă fata trecând cipul peste o placă din sticlă de pe terminal.

— Feminin, răspunse Casa automat.

— Numărul treizeci și cinci. Telefonați dacă nu-i satisfăcător. Dacă doriți, puteți viziona înainte serviciile noastre speciale. Surâse și-i restituî cipul.

Înapoia ei, se deschise ușa unui ascensor, luminile coridorului erau albastre. Casa ieși din lift și alese o direcție la întâmplare. Uși numerotate... O liniște ca pe holurile unei clinici de lux.

Își găsi camera. O căutase pe cea a lui Molly: acum, derutat, ridică cipul și-l apăsă pe un senzor negru, situat chiar sub plăcuța cu număr.

Zăvoare magnetice. Zgomotul îi reamintea de *Hotelul Ieftin*.

Fata se ridică în capul oaselor și spuse ceva în germană. Ochii îi erau umezi și nu clipea. Pilot automat. Un comutator neural. Casa se retrase și închise ușa.

Ușa numărului patruzeci și trei era identică cu celelalte. Bărbatul ezită. Liniștea coridorului îi spunea că odăile erau izolate fonic. Era inutil să încerce cipul. Ciocăni metalul emailat. Nimic. Ușa părea că absoarbe sunetul, lipi cipul de plăcuța neagră.

Zăvorul făcu clic.

Femeia îl lovi, parcă, cumva înainte de a deschide ușa. El stătea în genunchi, cu ușa din oțel înapoia sa. Iar lamele degetelor mari, rigide, ale lui Molly se aflau la numai câțiva centimetri de ochii lui...

— Isuse Cristoase, făcu ea, ridicându-se și lovindu-l ușor cu palma pe cap. Ești un idiot să încerci așa ceva! Cum dracu' deschizi încuietorile alea. Case? Case? Ai pățit ceva? Se aplecă deasupra lui.

— Cu cipul, răspunse cowboy-ul, străduindu-se să-și recapete răsuflarea. Durerea i se răspândea din piept. Molly îl ajută să se ridice și-l împinse în cameră.

— I-ai mituit p-ăia de sus?

Scutură din cap și căzu de-a latul patului.

— Inspiră! Numără: Unu, doi, trei, patru! Acum, ține-ți răsuflarea. Expiră! Numără!

Se prinse cu mâinile de stomac.

— M-ai lovit, reuși să articuleze.

— Trebuia să fi fost mai jos. Voiam să fiu sigură. Meditez, ai înțeles? Se așază lângă el: Și învăț... Arată un monitor micuț în perete, vizavi de pat: Iarnă Mută îmi povestește despre Vilă Lumina-hoinară.

— Unde-i marioneta umană?

— Nu există. Țsta-i cel mai scump serviciu special dintre toate. Se ridică. Purta jeanșii din piele și o cămașă largă, neagră.

— Iarnă Mută spune că rularea e mâine.

— Ce-a fost chestia aia din restaurant? De ce-ai plecat?

— Dacă rămâneam, l-aș fi putut ucide pe Riviera.

— De ce?

— Pentru ce mi-a făcut. Sceneta...

— Nu mă prind.

— Astea costă o grămadă, zise Molly întinzând palma dreaptă, ca și cum ar fi ținut un fruct invizibil. Cele cinci lame lunecară afară, apoi se retraseră lin: Bani până la Chiba, bani pentru operație, bani pentru accelerarea sistemului nervos, ca să ai reflexe pe măsura echipamentului... Știi cum am făcut rost de bani, la început? Aici! Nu aici, însă un loc asemănător, în Lăbărțare. La început, o simplă glumă, pentru că după ce-ți implantează cipul comutator, ți se pare că iei bani pe gratis. Uneori, te trezești învinețită, dar asta e... Nu faci altceva decât să-ți închiriezi chestiile. Când se întâmplă, tu nu ești acolo. Casa are software pentru orice dorește clientul să plătească... Își trosni încheieturile degetelor! Bun... Îmi luam banii. Necazul a fost că comutatorul și circuitele puse de clinicile din Chiba nu erau compatibile. Și meseria a început să se strecoare, iar eu mi-o puteam reaminti... Erau însă numai vise rele și nu toate rele. Zâmbi: După aceea, au început să devină mai stranii. Își scoase țigările din buzunar și aprinse una: Casa a aflat ce făceam cu banii. Aveam lamele montate, însă pentru treaba neuromotoare mai trebuiau trei călătorii. În nici un caz, n-aveam cum renunța la postul de marionetă. Inhală, suflă o dâră de fum terminată cu trei cercuri perfecte: Atunci, nenorocitul care era șeful pe-acolo a aranjat pentru niște software de import. Berlin, ăsta-i

locul pentru sadici, știi? Berlinul e o piață barosană pentru cheștiile nasoale. N-am știut niciodată cine scrisese programul pe care m-au trecut, da' se baza numai pe clasice.

— Ei știau că tu te prindeai? Că erai conștientă în timp ce lucrei?

— Nu eram conștientă. E ca un ciberspațiu, însă gol. Argintiu. Miroase ca ploaia... Știi, poți vedea orgasmul, e o novă micuță chiar pe frontiera spațiului. Dar eu începeam să-mi amintesc. Ca niște vise, știi? Ei nu-mi spuneau. Au schimbat softul și au început să închirieze pe piețe speciale.

Părea că vorbește din depărtare:

— Eu știam, însă tăceam din gură. Aveam nevoie de bani. Visele deveneau din ce în ce mai nasoale și eu îmi spuneam că cel puțin unele dintre ele erau doar vise, dar începusem să înțeleg că șeful avea o întreagă clientelă exclusiv pentru mine. Nimic nu-i prea mult pentru Molly, zise el și-mi dă un căcat de spor. Clătină din cap: Puțoiul încasa de opt ori mai mult decât mă plătea și credea că nu știu.

— Dar pentru ce încasa?

— Vise rele. Adevărate... Într-o noapte... într-o noapte, imediat după ce revenisem din Chiba... Azvârli țigara, o strivi cu călcâiul și se așază, rezemându-se de perete: În ședința aia, chirurgii intraseră puternic. Complicații... Pesemne că atinseseră cipul comutator. M-am trezit. Eram într-o rutină cu un client... Își înfipse degetele în plast: Era un senator. Îi cunoșteam chipul grăsan. Amândoi eram acoperiți de sânge. Nu eram singuri. Ea era... Trase de plast: Moartă. Și puțin ăla gras zicea: „Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?” Pentru că nu terminasem încă.

Începu să tremure.

— Atunci cred că i-am dat senatorului ceea ce voia cu adevărat, știi?

Tremuratul se opri. Dădu drumul plastului și-și trecu degetele prin părul negru, spre spate.

— Casa a pus o recompensă pe capul meu. O vreme a trebuit să mă ascund.

Case o privea tăcut.

— Așa că Riviera a atins un nerv aseară, continuă femeia. Cred că IA vrea să-l urască într-adevăr mult de tot, ca să fiu montată să mă duc acolo după el.

— După el?

— Este deja acolo. Lumina-hoinară. La invitația doamnei 3Jane, tot rahatul ăla cu dedicația... Tipa era acolo într-o lojă particulară, un fel de...

Case își aminti chipul întrezărit.

— O să-l omori?

— Va muri, da, zâmbi Molly, rece. În curând...

— Și eu am avut o vizită, zise Case și-i povesti despre fereastră, poticnindu-se la cele spuse de pseudo-Zone despre Linda. Femeia încuviință.

— Poate că vrea ca și tu să urăști ceva.

— Poate că-l urăsc pe Iarnă Mută.

— Poate că te urăști pe tine, Case.

— Cum a fost? întrebă Bruce când Case urcă în Honda.

— Încearcă și tu odată, răspunse cowboy-ul frecându-se la ochi.

— Nu-mi vine să cred că ești tipul de bărbat care merge la marionete, rosti Cath nefericită, lipindu-și altă dermă de încheietura mâinii.

— Acum putem merge acasă? făcu Bruce.

— Da. Lasă-mă pe Jules Verne, unde sunt barurile.

Capitolul 12

Rue Jules Verne era un bulevard circular, înfășurând mijlocul fusului, în vreme ce Desiderata mergea de-a lungul acestuia, terminându-se în fiecare capăt prin suportii pompelor de lumină Lado-Acheson. Dacă făceai la dreapta, ieșind de pe Desiderata și mergeai mai mult pe Jules Verne, te pomeneai apropiindu-te de Desiderata din stânga.

Case privi triciclul lui Bruce până dispăru din vedere, apoi se răsuci și porni, trecând pe lângă un stand uriaș, iluminat orbilor, copertile zecilor de reviste japoneze, lucioase, prezentând chipurile celor mai recente stele de stimsim ale lunii.

Chiar deasupra capului, de-a lungul axei nopții, cerul-hologramă scânteia cu constelații bizare, sugerând cărți de joc, fețele unui zar, un joben, un pahar cu Martini... Intersecția dintre Desiderata și Jules Verne forma un fel de defileu, terasele balconate ale locuitorilor Libenei înălțându-se treptat până la platformele gazonate ale unui alt complex de cazinouri. Case privi o bancă micro-ușoară automată, urcând grațioasă marginea verde a unei terase artificiale, luminată pentru câteva secunde de lucirea blândă a cazinoului invizibil. Era un fel de biplan fără pilot din pânză de polimeri, cu aripile îmbrăcate în mătase, sugerând un fluture uriaș. Dispăru după aceea, dincolo de marginea mesei. Cowboy-ul întrezărise o scânteiere de neon, reflectat de sticlă, fie lentile, fie turelele laserilor. Roboții făceau parte din sistemul de securitate al fusului, controlat de un calculator central.

Aflat în Lumina-hoinară? Merse mai departe, pe lângă baruri purtând numele: Hi-Lo, Paradis, Le Monde, Greierele, Shozoku Smith, Urgența. Alese Urgența, deoarece era cel mai mic și mai aglomerat. Însă avu nevoie de numai câteva secunde ca să-și dea seama că era un local pentru turiști. Nu se simțea zumzetul afacerilor, doar o tensiune sexuală înghețată. Pentru o clipă, se gândi la clubul fără nume, situat deasupra camerei închiriate de Molly, însă imaginea ochilor ei oglindă, fixați pe ecranul mic, îl făcu să renunțe. Oare ce-i arăta acum Iarnă Mută? Planurile secrete ale Vilei Lumina-hoinară? Istoria clanului Tessier-Ashpool?

Cumpără o halbă de Carlsberg și-și găsi un loc lângă perete. Închizând ochii, căută ghemul de mânie, tăciunele mic și pur al furiei sale. Se găsea tot acolo. De unde apăruse? Ținea minte că simțise numai un fel de uluire, atunci când fusese schilodit în Memphis, absolut nimic când ucisese pentru a-și apăra interesele de afaceri în Orașul Noptii și o greață vagă, dublată de scârbă, la moartea Lindei, sub cupola gonflabilă. Însă nici o mânie... Micuț și foarte îndepărtat,

pe ecranul minții, ceva asemănător lui Deane izbi copia unui perete de birou într-o explozie de creieri și sânge. Atunci, înțelese: furia apăruse în sala de jocuri, când Iarnă Mută ucisese fantoma stimsim a Lindei Lee desființând simpla promisiune animalică de hrană, căldură și un loc de dormit. Nu fusese însă conștient de ea până la întâlnirea cu holo-reproducerea lui Lonny Zone.

Era ceva straniu. Nu-i putea lua toate măsurile.

— Mort, zise el. Fusese mort, amortit mult timp, ani... Toate nopțile lui pe Ninsei, nopțile cu Linda, mort în pat și mort sub sudoarea rece a fiecărei afaceri cu droguri. Acum însă găsise ceva cald și viu, chipul acela de crimă. „E carnea!”, spunea o parte a sa. „E glasul trupului, ignoră-l.”

— Gangstere!

Deschise ochii. Lângă el stătea Cath, într-o cămașă neagră cu părul încă involburat după cursa cu Honda.

— Am crezut că te-ai dus acasă, făcu Case și-și ascunse confuzia sorbind din Carlsberg.

— I-am zis să mă lase la o prăvălie. Uite ce-am cumpărat! Își trecu palma peste țesătura curbată a centurii pelviene. Cowboy-ul zări derma albastră de pe încheietura fetei: Îți place?

— Sigur că da... În mod automat, scrută fețele din jurul lor, apoi reveni spre Cath: Ce vrei, păpușă?

— Ți-a plăcut beta pe care ți-am pasat-o, Lupus? Stătea foarte aproape acum, radiind căldură și tensiune, cu ochii îngustați peste pupilele enorme, iar un tendon din gât încordat ca o strună de arc, tremura, vibrând invizibil, cu doza proaspătă: Te-a făcut?

— Da... Însă după-aia e ca dracu’.

— Înseamnă că-ți mai trebuie una.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Am o cheie. Sus, pe coline, dinapoia Paradisului, e un hodgeac extra. Tipii de-acolo au coborât puțul în seara asta, pentru afaceri, dacă vii...

— Dacă vin...

Fata îi luă palmele între ale ei, uscate și fierbinți.

— Ești un Yak, nu, Lupus? Soldat gaijin pentru Yakuza...

— Nu-ți scapă nimic, este? Își retrase mâna și băjbâi după o țigară.

— Cum se face, atunci, că ai toate degetele? Credeam că trebuie să-ți tai câte unul de fiecare dată când o dai în bară.

— N-o dau niciodată în bară. Își aprinse țigara.

— Am văzut-o pe tipa cu care ești. Chiar în ziua când te-am întâlnit. Umblă ca Hideo. Mă sperie... Zâmbi prea larg: Îmi place. Ei îi place să o facă cu fete?

— Nu mi-a zis niciodată. Cine-i Hideo?

— Așa-i zice 3Jane. Paznic... Paznic de familie...

Case se strădui să privească absent mulțimea din Urgență pe când întrebă:

— Trei Jane?

— Lady 3Jane. E extra. Bogată. Toată chestia asta e a lui ta-su.

— Barul ăsta?

— Liberta!

— Ei, pe dracu'? Te-nvârți în lumea bună, da? Înălță o sprânceană. O cuprinse pe fată cu brațul, lăsându-și mâna pe șoldul ei: Și cum i-ai întâlnit pe aristo ăștia, Cathy? Ești vreo barosană secretă? Tu și Bruce oți fi moștenitorii pe șest ai vreunui credit bătrân și baban? Eh?

Deschise palma, strângând carnea de sub țesătura subțire neagră. Cath se lipi de el. Râse.

— A, știi, își plecă ea pleoapele pe jumătate în ceea ce se dorea a fi o privire de modestie, îi plac petrecerile. Bruce și cu mine suntem pe circuitul de petreceri... E al dracului de plictisitor pentru ea acolo. Al bătrân o mai lasă să iasă uneori, dar numai însoțită de Hideo.

— Unde se plictisește?

— Lumina-hoinară, așa-i zic ei. Ea mi-a zis, oh, e drăguț, iazuri și crini. E un castel, un castel adevărat, numai stâncă și apusuri de soare. Se lipi de el. Hei, Lupus, îți trebuie o dermă. Să putem fi împreună...

Purta o gentuță din piele pe o curelușă îngustă, în jurul gâtului. Unghiile îi erau roz strălucitor pe fondul bronzului fals. Roase până în carne. Deschise gentuța și scoase o dermă albastră, sigilată în plastic și hârtie. Ceva alb căzu pe podea; Case se aplecă și ridică obiectul. O macara origami.

— Hideo mi-a dat-o, zise Cath. A încercat să-mi arate cum se face, da' nu m-am prins. Îmi iese pe dos... Strecură hârtia împăturită înapoi, în geantă. Case o privi rupând sigiliul transparent, dezlipind derma și netezind-o pe încheietura lui.

— 3Jane are o față ascuțită ca de pasăre? Își privi mâinile conturând un profil. Părul negru? Tânără?

— Mi se pare... Da-i extra, știi? Cu toții banii ăia...

Drogul îl izbi ca un expres, o coloană alb-incandescentă de lumină străbătându-i șira spinării din regiunea prostatei, iluminându-i suturile craniene cu raze-X ale energiei sexuale scurtcircuitate. Dinții îi cântară, fiecare în alveola lui, aidoma unor diapazoane, fiecare perfect acordat și limpede ca etanolul. Oasele sale, învelișul cețos al cărnii, erau cromate și lustruite, articulațiile lubrificate cu o peliculă de siliciu. Simune urlară peste podeaua răzuită a craniului său, generând unde acute de electricitate statică, explodând înapoia ochilor, sfere din cel mai pur cristal, dilatându-se...

— Haide, îl apucă fata de mână. O ai acum. Amândoi o avem. Sus pe colină, o s-avem toată noaptea.

Furia creștea, fără pauză, exponențială, umflându-se înapoia

amețelii provocate de betafenetilamină precum un talaz, un seism fluid, dens și coroziv. Erechția lui era o bară de plumb. În jurul lor, în Urgență, chipurile erau păpuși pictate, rozul și albul gurilor mișcându-se întruna, cuvintele ieșind ca niște balonașe sonore. O privi pe Cath și zări fiecare por din pielea bronzată, ochii indiferenți ca sticla chioară, o culoare de metal mort, un început de buhăire, cele mai minuscule asimetrii ale sânilor și claviculelor, o... ceva fulgeră alb îndărătul ochilor bărbatului.

Lăsă mâna fetei și se împletici spre ușă, împingând pe cineva în lături.

— S-o fuți pe mă-ta! zbieră ea în urma lui. Labagiule!

Nu-și putea simți picioarele. Le folosea ca pe niște catalige, bălăbănindu-se peste pavajul din dale de pe Jules Verne, cu un huruit îndepărtat în urechi, propriul său sânge, lame tăioase de lumină sfârtecându-i țeasta din zece direcții.

Apoi încremeni, rigid, cu pumnii încleștați pe lângă coapse, capul lăsat pe spate, buzele răsfrânge, tremurând... Privind zodiacul păgubos din Liberta, constelațiile cluburilor de noapte de pe cerul-hologramă deplasându-se, alunecând fluide în josul axei de beznă, roind aidoma unor făpturi vii chiar în centrul realității... Până când se aranjară, individuale sau cu sutele, formând un portret gigantic, dar simplu, punctat în ultima monocromie, stele pe fundalul cerului nopții. Chipul Lindei Lee...

Când izbuti să-și desprindă privirea, să-și coboare ochii, descoperi că toți cei de pe stradă priveau în sus, iar turiștii erau copleșiți. Iar când luminile cerului se stinseră, o urală răgușită se înălță din Jules Verne, reflectându-se de terasele și balcoanele din ciment lunar.

Undeva, un orologiu începu să bată, un clopot străvechi din Europa. Miezul nopții...

Umblă până dimineată.

Drogul se risipi, scheletul cromat se corodă treptat, carnea redeveni solidă, trupul-drogului înlocuit cu trupul vieții lui. Nu putea gândi. Asta îi plăcea mult, să fie conștient dar incapabil să gândească. Părea că devine fiecare lucru văzut: O barcă dintr-un port, un roi de molii albe în jurul unui felinar antic, un robot-grădinar, brăzdat pe diagonală cu negru și galben.

Zorile înregistrate se târără de-a lungul sistemului Lado-Acheson, trandafirii și lugubre. Se strădui să mănânce o omletă într-o cafenea de pe Desiderata, să bea apă, să fumeze ultima țigară rămasă. Pajiștea de pe acoperișul Intercontinentalului foia, atunci când o străbătu, de matinalii dejunului, concentrați asupra cafelelor și cornurilor sub umbrelele vărgate.

Furia nu-i dispăruse. Se simțea atacat și bătut într-o fundătură, dar

trezindu-se cu portofelul neatins în buzunar. Se încălzea la arșița ei, totuși nu-i putea da un nume, sau un obiectiv.

Coborî cu ascensorul la etajul lui, scotocind prin buzunar după cipul de credit Liberta ce-i slujea drept cheie. Somnul devenea real, era ceva care putea fi făcut. Să zacă pe temperplastul de culoarea nisipului și să regăsească neantul.

Îl așteptau acolo, toți trei, hainele lor sport, albe și perfecte și bronzurile imprimate deranjând luxul organic al mobilierului. Fata stătea pe o canapea, împletită ținând lângă ea un pistol automat, pe perna cu imprimeuri de frunze.

— Turing, vorbi ea. Ești arestat.

Partea a patra
RULAREA LUMINA HOINARĂ

Capitolul 13

Te numești Henry Dorsett Case. Îi recită anul și locul nașterii, Numărul Unic de Identificare AMBA și un șir de nume pe care, treptat, le recunosc drept ale sale, din trecut.

— Sunteți de mult aici? Văzu conținutul genții lui întins pe pat, hainele murdare sortate pe tipuri. Shurikenul stătea deoparte între jeanși și lenjerie, pe temperplastul nisipos.

— Unde-i Kolodny?

Cei doi bărbați stăteau unul lângă celălalt pe divan, cu brațele încrucișate peste piepturile bronzate, având lanțuri de aur identice în jurul gâturilor. Case îi privi cu atenție și văzu că tinerețea lor era contrafăcută, trădată de uzura încheieturilor degetelor, ceva ce chirurgii nu puteau șterge.

— Cine-i Kolodny?

— Așa era trecută în registru. Unde-i?

— Nu știu, răspunse Case, traversând spre bar și turnându-și un pahar de apă minerală. A plecat.

— Pe unde ai fost astă-noapte, Case? Fata apucă arma și o rezemă de coapsă, fără s-o ațintească spre el.

— Pe Jules Verne, prin câteva baruri, m-am făcut criță. Voi? Își simțea genunchii nesiguri. Apa minerală era caldă și neplăcută.

— Nu cred că-ți dai seama de situația în care te găsești, vorbi bărbatul din stânga, luând un pachet de Gitanes din buzunarul de la piept al cămășii din plasă albă: Ești în oală, domnule Case. Acuzația este de complicitate la amplificarea unei inteligențe artificiale. Scoase un Dunhill aurit din același buzunar și-l cântări în palmă: Cel căruia îi spui Armitage se află deja sub pază.

— Corto?

Ochii bărbatului se măriră.

— Da. De unde îi cunoști numele? Un milimetru de flacăra pocni din brichetă.

— Am uitat...

— O să-ți reamintești, interveni fata.

Numele lor, mai degrabă numele de fațadă, erau Michele, Roland și Pierre. Ultimul, își dădu seama Case, urma să-l joace pe Polițistul cel

Dur; Roland avea să-i țină partea lui Case, să se dovedească mai atent față de el – când cowboy-ul refuză Gitanele, scoase un pachet nedesfăcut de Yeheyuan – și, în general, urma să se împotrivească ostilității reci a lui Pierre. Michele era îngerul înregistrator, executând mici reglaje în direcția interogatoriului. Unul dintre ei, sau toți, era sigur de asta, era conectat pentru audio, cel mai probabil pe stimsim și orice ar fi spus, sau făcut Case, devenea dovadă admisibilă. Dovadă, se întrebă el, prin mahmureala zăpăcitoare, a ce?

Știind că nu le putea urmări franceza, cei trei vorbeau liber între ei. Sau așa se părea. Oricum, Case prinse câte ceva: nume precum Pauley, Armitage, rețeaua Senzo, Panterele Moderne, înălțându-se aidoma unor aisberguri deasupra oceanului agitat de franceză pariziană. Era însă perfect posibil ca numele să fie aruncate special pentru el. Pe Molly o numeau în permanență Kolodny.

— Zici că ai fost angajat ca să faci o rulare, Case, vorbe Roland, rostind lent cuvintele, pentru a sugera înțelegerea și că nu cunoști natura țintei. Nu-i ceva neobișnuit pentru meseria ta? După ce ai trecut de sistemele defensive, nu-ți va fi imposibil atunci să execuți operațiunea solicitată? Și presupun că este solicitată o operație, nu? Se aplecă în față, cu coatele pe genunchii săi arămii, ca să asculte explicația lui Case. Pierre se plimba prin încăpere, era când la fereastră, când la ușă. Michele era cea conectată, decise cowboy-ul. Ochii ei nu-l părăseau nici o clipă.

— Pot să mă îmbrac? întrebă el. Pierre insistase să-l dezbrace, căutând în tighelele jeansilor. Acum stătea gol pușcă pe un taburet din răchită, cu un picior obscen de alb.

Roland îl întrebă pe Pierre ceva în franceză. Pierre, aflat acum la fereastră, privea printr-un binoclu mic și plat.

— Non, răspunse absent și Roland înălță din umeri, ridicând sprâncenele spre Case. Cowboy-ul hotărî că era un moment potrivit pentru un surâs. Roland îi întoarse zâmbetul.

Trucurile cele mai vechi și mai căcăcioase, își spuse Case.

— Uite ce-i, vorbe el. Nu mă simt bine. Am luat un drog nasol într-un bar, știți? Vreau să mă întind. Ați pus mâna pe mine. Ziceți că l-ați umflat și pe Armitage. Dacă-i așa, întrebați-l pe el. Eu sunt un simplu angajat.

Roland încuviință.

— Și Kolodny?

— Era cu Armitage când m-a angajat. Un mușchi, fată-lamă. După câte știu eu... Și cred că altceva nu-i de știut.

— Cunoșteai numele de Corto, zise Pierre, cu ochii ascunși în continuare de vizorul din plastic moale al binocului. De unde îl cunoșteai, amice?

— Mi se pare că l-a pomenit o dată, răspunse Case, regretându-și

scăparea. Fiecare are vreo două nume. Ce, pe tine te cheamă Pierre?

— Știm cum ai fost reparat în Chiba, zise Michele și aia s-ar putea să fi fost prima greșeală a Iernii Mute. Case o privi cât putu mai lipsit de expresie. Numele nu mai fusese menționat până atunci: Operația la care ai fost supus a condus la cererea proprietarului clinicii de înregistrare a șapte patente fundamentale. Știi ce înseamnă asta?

— Nu.

— Înseamnă că, în momentul de față, operatorul unei clinici ilegale din Chiba deține controlul asupra a trei consorții majore de cercetări medicale. Asta cam răstoarnă ordinea firească a lucrurilor, înțelegi? A atras atenția...

Fata își încrucișă brațele bronzate peste sânii mici și tari și se rezemă de perna imprimată. Case se întrebă câți ani putea avea. Oamenii spuneau că, întotdeauna, vârsta se citește în ochi, dar el nu reușise s-o vadă niciodată. Înapoia lentilelor din cuarț trandafirii ale ochelarilor săi, Julie Deane avusese ochii unui puști de zece ani. Cu excepția încheieturilor degetelor, Michele n-avea nimic bătrân în ea.

— V-am urmărit până în Lăbărțare, v-am pierdut iarăși, apoi v-am regăsit când plecați spre Istanbul. Ne-am întors înapoi, v-am căutat prin grilă și am ajuns la concluzia că ați regizat o criză în Rețeaua Senzo. Tipii de acolo au acceptat imediat cooperarea. Au făcut un inventar și-au descoperit că lipsea construcția personalității ROM a lui McCoy Pauley.

— În Istanbul, continuă Roland aproape cu un ton de scuză, a fost foarte ușor. Femeia înnebunise contactul lui Armitage cu poliția secretă.

— După aceea, ați apărut aici, zise Pierre strecurând binoclul în buzunarul șortului. Am fost încântați.

— O ocazie de-a mai pune ceva bronz?

— Știi la ce ne referim, spuse Michele. Dacă vrei să pretinzi că nu înțelegi, nu faci altceva decât să-ți agravezi situația. Mai rămâne chestiunea extrădării. O să vii cu noi, Case, împreună cu Armitage. Dar unde, exact, vom merge? În Elveția, unde vei fi un simplu pion în procesul unei inteligențe artificiale? Sau în *le AMBA*, unde se poate dovedi că ai participat la intrare și furt de date, ca și la provocarea de tulburări publice, soldate cu pierderea a paisprezece vieți nevinovate? Alegerea e a ta.

Case scoase o Yeheyuan din pachet; Pierre i-o aprinse cu Dunhillul aurit.

— Armitage te va proteja? Întrebarea fu punctată de țcănitul sec al fălcilor strălucitoare ale brichetei, închizându-se.

Cowboy-ul îl privi prin durerea și amăreala betafenetilaminei.

— Câți ani ai, șefule?

— Îndeajuns ca să știu că ești futut, ars, că totul s-a terminat și ești

pe nasoaie.

— Un lucru, zise Case și trase din țigară. Suflă fumul spre agentul Oficiului Turing: Voi aveți jurisdicție aici, tipilor? Adică, n-ar fi trebuit să anunțați echipele de securitate ale Libertei? Este terenul lor, nu?

Văzu ochii cei negri înăsprindu-se pe chipul băiețesc și se încordă pentru o lovitură, dar Pierre se mulțumi să înalțe din umeri.

— Nu contează, răspunse Roland. O să vii cu noi. Ne pricepem la situațiile de ambiguitate legală. Tratatetele sub care operează brațul acesta al Oficiului oferă multă flexibilitate. Iar în anumite situații, noi creăm flexibilitatea. Brusc, masca de amabilitate dispăru și ochii lui Roland deveniră tot atât de duri cât ai lui Pierre.

— Ești mai condamabil decât un nebun, vorbi Michele ridicându-se cu pistolul în mână. Nu-ți pasă de specia ta. Vreme de mii de ani, oamenii au visat la pacte cu demonii. Așa ceva a devenit posibil acum. Iar tu, cu ce vei fi plătit? Care va fi prețul pentru că ai ajutat obiectul ăla să se elibereze și să se extindă? În glasul tânăr al femeii răzbătea o oboseală atotștiutoare, ce nu putea fi acumulată de o puștoaică de nouăsprezece ani. Îmbracă-te! Vii cu noi! Împreună cu cel căruia îi spui Armitage, veți reveni cu noi în Geneva și veți depune mărturie în procesul acestei inteligențe. Altfel, te omorâm. Acum.

Ridică pistolul, un Walther negru și neted, cu amortizor integral.

— Mă îmbrac, mormăi Case, împleticindu-se către pat. Picioarele îi erau încă stângace, amortite. Bâjbâi după un tricou curat.

— Avem o navetă la dispoziție. O să ștergem construcția lui Pauley cu o armă cu impulsuri.

— Rețeaua Senzo o să facă scandal, zise Case gândindu-se: „și toate dovezile din Hosaka”.

— Au avut deja necazuri pentru că posedau așa ceva.

Case își trase tricoul peste cap. Văzu shurikenul pe pat, metal mort, steaua lui. Își căută mânia. Dispăruse. Era momentul să cedeze, să se lase purtat... Se gândi la globulele cu toxine.

— Iată și carnea, murmură el.

În ascensor, spre pajiște, se gândi la Molly. Putea fi deja în Lumina-hoinară. Vânată, probabil, de Hideo, care era cu siguranță ninja clonat din istorisirea Finlandezului, cel apărut să recupereze capul vorbitor.

Își rezemă fruntea de plasticul negru și mat al unui perete și închise ochii. Membrele îi erau lemn bătrân, contorsionat și îmbibat de ploaie.

Lângă copaci, sub umbreluțele strălucitoare, se servea prânzul. Roland și Michele își intrară în roluri, pălăvrăgind zgomotos în franceză. Pierre venea înapoia lor. Michele ținea țeava pistolului aproape lipită de coastele lui Case, mascând arma cu o haină albă din doc, purtată pe braț.

Traversând gazonul, bălăbănindu-se între mese și copaci, se întreba dacă femeia l-ar fi împușcat dacă ar fi căzut. O blană neagră fierbea în

vederea lui periferică. Ridică ochii spre banda albă și incandescentă a armăturii Lado-Acheson și văzu un fluture gigantic înclinându-se grațios pe cerul înregistrat.

La marginea pajiștii ajunseră la panta unei stânci, cu balustrade de coborâre, flori sălbatice dansând în puțul urcător dinspre canionul care era Desiderata. Michele își dădu pe spate părul scurt și negru și arătă cu un deget, adresându-se lui Roland în franceză. Părea într-adevăr fericită. Case privi în direcția indicată și zări curbura lacurilor, strălucirea albă a cazinourilor, dreptunghiurile turcoaz a o mie de piscine, trupurile înotătorilor, hieroglife micuțe din bronz, toate menținute într-o aproximare tihnită a gravitației pe curba nesfârșită a Libertei.

Urmară balustrada până la un pod din fier forjat, arcuindu-se deasupra Desideratei. Michele îl împunse cu țeava Walther-ului.

— Ușurel, azi de abia pot umbla.

Străbătuseră cam un sfert din pod, când izbi micro-ușoara, cu motorul electric tăcut până ce elicea din fibră de carbon reteză vârful țestei lui Pierre.

Pentru o clipă, fură în umbra aparatului; Case simți pe ceafă dușul fierbinte de sânge, apoi cineva îi puse piedică. Se rostogoli, văzând-o pe Michele pe spate, cu genunchii ridicați, ținând cu Waltherul ținut cu ambele mâini. „E complet inutil”, își spuse, cu strania luciditate a șocului. Femeia încerca să doboare micro-ușoara, după aceea, fugi. Privi îndărăt când trecu de primul copac. Roland alerga după el. Văzu biplanul fragil lovind balustrada din fier a podului, zdrobindu-se, rostogolindu-se, târând fata cu el, jos în Desiderata.

Roland nu se uitase înapoi. Avea chipul rigid, alb, cu dinții încleștați. Ținea ceva în mână.

Robotul grădinar îl omorî când trecu de același prim copac. Dintre ramurile îngrijite, căzu ceva asemănător unui crab, dungat cu negru și galben pe diagonală.

— I-ai omorât, gâfâi Case fugind. “Tu-ți crucea mă-tii de nebun, i-ai ucis pe toți...”

Capitolul 14

Trenulețul gonea prin tunel cu optzeci de kilometri pe oră. Case ținea ochii închiși. Dușul îl ajutase, dar își pierduse pofta de mâncare când privise în jos și văzuse sângele lui Pierre întinzându-se roz pe gresiile albe.

Gravitația scădea pe măsură ce fusul se îngusta. Lui Case i se suia stomacul în gură.

Aerol aștepta cu scuterul lângă doc.

— Case, nenică, ai probleme?

Glasul slab în difuzoare. Apăsă cu bărbia pe volum și privi în viziera de Lexan a căștii lui Aerol.

— Trebuie s-ajung pe *Garvey*, Aerol!

— Gata. Prinde-te, nenică. Da' *Garvey* e captivă. Un iaht de-a mai fost, s-a'ntors. Ie legat acu' de *Marcus Garvey*.

Turing? „A mai fost?” Case sui pe scuter și începu să prindă curelele.

— Iaht japon. Ți-a mai adus pachet...

Armitage...

Apropiindu-se de *Marcus Garvey*, în mintea lui Case apăreau imagini confuze de viespi și păianjeni. Micul remorcher era lipit de toracele cenușiu al unei nave zvelte, cu aspect de insectă, de cinci ori mai lungă. Brațele de ancorare se zăreau pe carcasa pestriță a lui *Garvey* cu claritatea stranie oferită de vid și lumina directă a soarelui. O pasarelă albicioasă și corodată se curba din iaht, șerpuiind în lateral, ocolind motoarele remorcherului și coborând deasupra chepengului pupa. Dispunerea avea în ea ceva obscen, dar te ducea cu gândul mai degrabă la îngurgitare decât la sex.

— Ce-i cu Maelcum?

— Maelcum ie bine. Nimic n-a coborât prin tub. Piloții de la iaht i-a vorbit și i-a zis să stea cuminte.

Ocolind, nava cenușie, Case zări numele HANIWA în majuscule albe, drepte, sub o ceață dreptunghiulară de japoneză.

— Nu-mi place, nenică. Oricum, eu zic că ar fi vremea s-o ștergem de aici.

— Maelcum zice la fel, nenică, da' *Garvey* ie cam încoțopenit acilea.

Maelcum turuia într-un dialect accelerat în radioul său, atunci când Case intră prin ecluza anterioară și-și scoase casca.

— Aerol s-a întors pe *Rocker*, vorbi cowboy-ul.

Maelcum încuviință din cap, continuând să șoptească în microfon.

Case se trase peste vălmășagul plutitor de codițe al pilotului și începu să-și scoată costumul. Maelcum închise ochii; clătina din cap,

ascultând în căștile cu pernuțe portocaliu strălucitor și era încruntat de concentrare. Purta jeanși zdrențuiți și o jachetă veche, din nailon verde, cu mânecile rupte din umeri. Case prinse costumul Sanyo roșu în chingile de depozitare și se împinse către plasa-g.

— Ia vezi ce zice mortu', nenică, spuse Maelcum. Calculatoru' întreabă mereu de tine.

— Acolo sus, cine-i în iaht?

— Niște japoni de-au mai fost. Acu' a venit și domnu' Armitage, din Liberta...

Case își puse trozii și se cuplă.

— Dixie?

Matricea îi arăta sferile roz ale cartelului de oțel din Sikkim.

— Care-i treaba, băiatu'? Am auzit povești de groază. Hosaka-i legat acu de o bancă geamănă de pe banca lui șefu' tău. E o țopăială! Te-au ginit gaborii lu' Turing?

— Da și Iarnă Mută le-a făcut de petrecanie.

— Bun, da' asta n-o să-i întârzie. Acolo de unde au venit ăia, mai sunt căcălău. O să vină în forță. Pariez că deckurile lor sunt pe sectoru' ăsta de grilă ca muștele pe rahat. Și șefu' tău, Case, zice go. Zice rularea și rularea imediat.

Case bătu coordonatele Libertei.

— Ia lasă-mă pe mine o clipă, Case... Matricea se tulbură și se fază succesiv, în vreme ce Linie-dreaptă execută a suită complicată de salturi cu o viteză și precizie care-l îmbolnăvea pe Case.

— Fir-ai al dracu', Dixie...

— Mă băiatu', le știam pe astea când eram viu. N-ai văzut nimic. Fără mâini!

— Ăla-i, da? Dreptunghiul mare și verde din stânga?

— Ăla. Miezu' datelor corporației Tessier-Ashpool S.A., iar gheața aia e generată de cele două prietene IA. Mi se pare la același nivel cu orice din sectoru' militar. Aia-i gheața dracu', Case, neagră ca mormântu' și lunecoasă ca sticla, îți frige creierii cum se uită la tine. Dacă ne mai apropiem, puțin, își bagă urmăritorii prin fundu' nostru și-i scoate prin urechi; le zice băieților din sala TA ce număr ai la pantof și cât de lungă ți-e socoteala.

— N-arată foarte nasol, este? Adică mai sunt și Turingii pe ea. Mă gândeam c-ar trebui să încercăm s-o ștergem. Te pot lua.

— Da? Nu mai spune! Nu vrei să vezi ce poate face programu' ăla chinez?

— Păi, aș... Case privi zidurile verzi ale gheții T-A: Bun, arde-o! Gata! Rulăm!

— Bagă-l!

— Hei, Maelcum, zise Case decuplându-se. Intru sub trozi, probabil

pentru vreo opt ore. Zionistul fuma iarăși. Cabina era încețoșată. Nu pot ajunge la...

— Gata, nenică.

Maelcum execută un salt mortal înainte și scotoci într-o geantă din plasă, cu fermoar. Reveni cu un colac de tub transparent și încă ceva, sigilat în ambalaj steril.

Îl numi sondă texană și lui Case nu-i plăcu deloc.

Introduse virusul chinez, făcu o pauză, apoi îl împinse până la capăt.

— Bun, rosti el, i-am dat drumul. Fii atent, Maelcum, dacă iese într-adevăr nasol, mă poți apuca de încheietura mâinii stângi. O să simt. Altfel, cred c-o să faci ce-ți spune Hosaka, da?

— Sigur, nenică. Maelcum aprinse alt chiștoc.

— Și dă drumul la ventilație. N-am chef să-mi zăpăcesc neurotransmițătorii cu marijuana. Și-așa sunt mahmur.

Maelcum rânji.

Case se cuplă înapoi.

— Cristoase-n cârje, zise Linie-dreaptă, ia uite!

Virusul chinez se deplia în jurul lor. Umbre policrome, nenumărate straturi translucide deplasându-se și recombinându-se. Proteic, gigantic, se înălța deasupra lor, acoperind neantul.

— Măiculiță, adăugă construcția.

— Să văd ce-i cu Molly, făcu Case și acționă comutatorul stimsim.

Imponderabilitate. Senzația era aidoma plonjonului printr-o apă perfect limpede. Molly cobora și se ridica printr-un tub larg din beton lunar, canelat, luminat din doi în doi metri cu inele de neon alb.

Legătura era unidirecțională. El nu-i putea vorbi.

Comută.

— Băiatu', ăsta-i un soft al naibii. Frige mai tare decât pâinea prăjită. Al dracu' e invizibil. Tocmai am închiriat douăzeci de secunde pe cutiuța aia roz, la patru salturi stânga de gheața T-A; m-am uitat cum ne vedem noi. Nu ne vedem! Nu suntem acolo!

Case examinează matricea în jurul gheții Tessier-Ashpool, până găsi structura roz, o unitate comercială standard și se apropie de ea.

— Poate-i paradită...

— Poate, da' mă-ndoiesc. Nu uita că copilașu' nostru-i militar. Și nou... Pur și simplu, n-apare. Dacă ar apărea, am fi ca un fel de atac chinezesc, da' nimeni nu s-a luat de noi. Poate nici tipii din Lumină nu știu...

Case privi zidul opac, ecranând Lumina-hoinară.

— Bun, zise el, ăsta-i un avantaj, nu?

— Poate... Construcția hohoti. Case se strâmbă datorită senzației încercate. L-am mai verificat o dată pe bătrânu' Kuang Unșpe, Băiatu'.

E prietenos, câtă vreme ești înapoia lui, politicos și gata s-ajute. Vorbește și o engleză bună. Ai mai auzit vreodată de viruși lenți?

— Nu.

— Eu am auzit; o dată. P-atunci era o idee. Țsta-i moș Kuang. Nu dă gaură și injectează, mai degrabă ne interfațăm cu gheața așa încetișor, că gheața nu simte nimic. Fața logicii lu' Kuang se ia după țintă și se transformă, până seamănă exact cu textură gheții. Dup-aia ne fixăm și programele principale taie, încep să facă cercuri vorbitoare în jurul logicelor din gheață. Ne facem siamezi cu ei până să-și dea seama. Linie-dreaptă râse.

— Mi-ar plăcea să nu mai fii așa al dracu de vesel azi, Dixie. Râsul ăla al tău îmi îngheață spinarea.

— Păcat, replică Linie-dreaptă. Mortu' are nevoie să râdă.

Case comută.

Și bubui prin metale contorsionate și miros de praf, lunecând pe palmele ce aterizaseră pe hârtia lucioasă. Înapoia lui, ceva se prăbuși cu zgomet.

— Haide, zise Finlandezul, relaxează-te nițel.

Case zăcea rășchirat pe un teanc de reviste îngălbenite, fețele strălucind spre el în penumbra din Metro Holografix, o galaxie melancolică de dinți albi, îmbietori. Rămase acolo, inspirând izul revistelor vechi până când i se potoliră bătăile inimii.

— Iarnă Mută, rosti el.

— Da, făcu Finlandezul din spate, te-ai prins.

— 'Te-n mă-ta. Case se ridică, masându-și încheieturile.

— Hai, hai, îl muștră Finlandezul, ieșind dintr-un fel de nișă a zidului de vechituri. E mai bine pentru tine, omule. Luă pachetul de Partagas din buzunarul hainei și-și aprinse una. Aroma tutunului cubanez umplu prăvălia: Voi ai să intru după tine în matrice, ca o coadă de flăcări? Nu pierzi nimic de-acolo. O oră petrecută aici durează, de fapt, câteva secunde.

— Nu te gândești niciodată că mă calcă pe nervi așa cum apari, sub forma unor oameni pe care-i cunosc? Se sculă, scuturând praful albicios de pe jeansii săi negri. Se răsuci, privind vitrinele colbuite și ușa închisă, către stradă: Ce-i afară? New York? Sau se oprește acolo?

— Păi, răspunse Finlandezul, e ca-n povestea aia cu copacul, o știi? Se prăbușește-n pădure, da' poate că acolo nu-i nimeni să-l audă. Își arată incisivii uriași și pufai din țigară. Dacă vrei, poți ieși să te plimbi. Totu-i la locul lui. Sau, de fapt, tot ceea ce ai văzut tu vreodată. E memoria, nu? Ți-o scot, o sortez și-o trimit înapoi.

— N-am o memorie atât de bună, făcu Case uitându-se în jur. Își privi mâinile pe ambele fețe. Încercă să-și amintească ce însemnau liniile din palme, însă nu izbuti.

— Toți au, zise Finlandezul strivind țigara sub toc, dar puțini dintre ei au acces la ea. Artiștii, în majoritate, dacă sunt buni... Dacă ai suprapune construcția asta peste realitate, prăvălia Finlandezului de la periferia Manhattanului, ai observa o diferență, dar poate că nu așa de mare pe cât o credeai. Pentru voi memoria e holografică. Finlandezul se trase de una din urechile lui mici: Eu sunt diferit.

— Cum adică, holografică? Cuvântul îl făcea să se gândească la Riviera.

— Paradigma horografică este termenul cel mai apropiat, cunoscut de voi, pentru reprezentarea memoriei umane, asta-i tot. Totuși, n-ați făcut nimic în direcția asta. Voi, oamenii, vreau să spun. Finlandezul păși înainte și-și înclină țeasta ascuțită, privind în sus, spre Case: Poate dacă ați fi făcut, eu nu m-aș mai fi întâmpat.

— Ce vrei să zici prin încifrările astea?

Finlandezul înălță din umeri. Tweedul ponosit era prea larg peste umeri și nu mai revenea în aceeași poziție.

— Încerc să te ajut, Case.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de tine. Dinții lați și galbeni se iviră din nou: Și pentru că tu ai nevoie de mine.

— Rahat! Îmi poți citi gândurile, Finlandezule? Se strâmbă: Voiam să zic, Iarnă Mută.

— Gândurile nu se citesc. Vezi, folosești aceleași paradigme oferite de cuvântul scris, deși ești de-abia alfabetizat. Eu pot avea acces la memoria ta, însă nu-i același lucru cu gândurile. Scotoci prin măruntaiele dezgolate ale unui aparat de televiziune străvechi și scoase un tub electronic, negru-argintiu: Îl vezi? E parte din ADN-ul meu, un fel de... Azvârli obiectul în penumbră și Case îl auzi pocnind și zornăind: Voi, în permanență, construiți modele. Cercuri din piatră. Catedrale... Orgi... Mașini de adunat... Habar n-am de ce sunt aici, acum, știi asta? Dar dacă rularea are loc la noapte, veți reuși, în sfârșit, chestia adevărată.

— Nu înțeleg despre ce vorbești...

— Prin voi înțeleg specia voastră.

— I-ai ucis pe Turingi!

Finlandezul înălță din umeri.

— A trebuit... A trebuit... Ar trebui să te doară-n cur; te-ar fi mierlit fără să-și facă probleme. Oricum, te-am adus aici ca să vorbim. Recunoști asta? Întinse cu mâna dreaptă cuibul carbonizat de viespi din visul lui Case, duhnind a combustibil în spațiul strâmt al prăvăliei întunecoase. Case se retrase, poticnindu-se, până se lipi cu spatele de un perete din vechituri. Exact. Eu am fost. Am făcut-o cu instalația holo din fereastră. O altă amintire scoasă din tine când te-am pus atunci pe linie dreaptă. Știi de ce este importantă?

Case clătină din cap.

— Pentru că... și cuibul dispăru, cumva... este analogia cea mai apropiată pe care o ai tu despre ce ar dori să devină Tessier-Ashpool. Echivalentul uman. Lumina-hoinară este aidoma cuibului ăla, sau oricum așa trebuia să funcționeze. M-am gândit că te va face să te simți mai bine.

— Să mă simt mai bine?

— Știind cum sunt ei... La un moment dat, începuseși să mă urăști al dracului. Foarte bine! Dar urăște-i pe ei. E tot aia.

— Ascultă, spuse Case pășind înainte, ei nu m-au sictirit niciodată. Cu tine... e altceva... Nu mai simțea însă mânia.

— Deci T-A m-au făcut pe mine. Franțuzoaica ți-a zis că-ți vinzi specia Că sunt un demon. Rânji: Nu contează prea mult. Trebuie să urăști pe cineva, înainte să se termine totul. Se întoarce și se îndreptă spre fundul prăvăliei: haide, am să-ți arăt un pic din Lumina-hoinară, dacă tot te-am adus aici.

Ridică un colț al păturii. O lumină albă se revărsă înăuntru.

— Hai, Meștere, nu mai sta!

Case îl urmări, frecându-și bărbia.

— Bun, îl prinse Finlandezul de cot.

Trecură pe lângă țesătura din lână, duhnind a stătut, într-un norișor de praf și intrară în imponderabilitate: un coridor cilindric din beton lunar, canelat, cu neoane albe din doi în doi metri.

— Isuse, făcu Case rostogolindu-se.

— Aceasta e intrarea din față, spuse Finlandezul, cu tweedul fâlfâind. Dacă n-ar fi o construcție a mea, în locul prăvăliei ar fi poarta principală, sus, lângă axa Libertei. În privința detaliilor, totul va fi mai puțin amănunțit, pentru că n-ai amintirile respective. Cu excepția coridorului acesta, văzut prin Molly...

Case izbuti să se îndrepte, dar începu să se înșurubeze după o spirală lungă.

— Țin-te bine, vorbi Finlandezul, trec pe rapid-înainte.

Pereții se învolburară. O senzație amețitoare de mișcare cu capul înainte, culori, țâșnind pe după colțuri și prin coridoare înguste. La un moment dat, i se păru că traversează câțiva metri de perete solid, un fulger de beznă absolută.

— Aici, rosti Finlandezul. Aici este.

Pluteau în mijlocul unei încăperi perfect pătrate, cu zidurile și plafonul placate cu lambriuri dreptunghiulare din lemn întunecat. Podeaua era acoperită de un singur pătrat de covor scânteietor, reproducând un microcip, circuitele țesute cu lână albastră și stacojie. Exact în centrul camerei, aliniat precis cu desenul covorului, se afla un pedestal cubic din sticlă albă, înghețată.

— Vila Lumina-hoinară, grăi de pe pedestal un cap încrustat cu

pietre prețioase, cu o voce precum muzica, este un trup crescut din el însuși, o absurditate gotică. Fiecare spațiu din Lumina-hoinară este, într-un fel anume, secret: un șir nesfârșit de camere legate prin coridoare și prin scări boltite precum intestinalele, unde ochiul este atras în coturi înguste, purtat dincolo de paravane rafinate, alcovuri pustii...

— Eseul lui 3Jane, zise Finlandezul, scoțând încă o Partagas. L-a scris la doisprezece ani. Cursul de semiotică.

— Arhitecții Libertei s-au străduit din răputeri să mascheze faptul că interiorul fusului este aranjat cu precizia banală a mobilierului dintr-o cameră de hotel. În Lumina-hoinară, suprafața interioară a carcasei este supra-aglomerată de proliferarea disperată a structurilor, formelor plutitoare, întrepătrundându-se și înălțându-se către un miez solid de microcircuite, inima corporației clanului nostru, un cilindru din siliciu, sfredelit cu tuneluri de întreținere înguste, unele nu mai largi decât mâna unui om. Aici se afundă crabii inteligenți, roboții, atenți la orice avarie micromecanică sau sabotaj.

— Pe ea ai văzut-o în restaurant, șopti Finlandezul.

— După standardele arhipelagului, urmă capul, familia noastră este una veche, convoluțiile casei noastre reflectând vârsta aceasta însă mai reflectă ceva... Semioticele Vilei dovedesc o introvertire, o negare a vidului strălucitor aflat dincolo de blindaj.

Tessier și Ashpool au suit din puțul gravitației ca să descopere că detestau spațiul. Ei au construit Liberta ca să capteze bogăția noilor insule, devenind bogați și excentrici și începând realizarea unui trup extins în Lumina-hoinară. Noi ne-am sigilat înapoia banilor, dezvoltându-ne spre interior, generând un invers etanș al eului.

Vila Lumina-hoinară nu cunoaște cerul fie și înregistrat.

În miezul de siliciu al Vilei, există o cămăruță, singura încăpere cu linii rectilinii din complex. Aici, pe un pedestal din sticlă, stă un bust ornat, platină și cloazone, bătut cu lapislazuli și perle. Globii strălucitori ai ochilor au fost tăiați din rubinul sintetic al hubloului navei care l-a adus pe primul Tessier din fundul puțului și s-a întors pentru primul Ashpool...

Capul amuți.

— Și? întrebă Case în cele din urmă, aproape așteptând ca obiectul să-i răspundă.

— Asta-i tot ce a scris, rosti Finlandezul. N-a terminat. Era o copilă pe atunci. Chestia aia e un fel de terminal ceremonial. Am nevoie de Molly acolo cu cuvântul exact, la momentul exact. Asta-i șpilul. Nu contează cât de adânc călărești virusul ăla chinez, împreună cu Linie-dreaptă, dacă bustul n-aude cuvântul magic.

— Și care-i ăla?

— Nu știu. Poți afirma că ceea ce sunt eu se bazează în principal pe

faptul că nu știu. Pentru că nu pot ști. Eu sunt acela care nu cunoaște cuvântul. Dacă tu l-ai ști și mi l-ai spune, n-aș putea ști. Este superbobinat înăuntru. Alticineva trebuie să-l afle și să-l aducă acolo, exact atunci când tu și Linie-dreaptă treceți prin gheață și radeți miezurile.

— Ce se întâmplă atunci?

— Eu nu mai exist după aceea. Încetez.

— Perfect, după mine, făcu Case.

— Bineînțeles. Numai că, fii atent, Case. Celălalt... aa, lob al meu se pare că-i pe urmele noastre. O coadă de flăcări pare leită cu alta. Iar Armitage începe să meargă.

— Cum adică?

Însă odaia cu lambriuri se plie sub o duzină de unghiuri imposibile, rostogolindu-se prin ciberspațiu precum o macara origami.

Capitolul 15

— Vrei să-mi bați recordul, fiule? întrebă Linie-dreaptă. Ai fost iarăși mort clinic, vreme de cinci secunde.

— Stai așa, zise Case și izbi comutatorul stimsimului.

Stătea ghemuită în beznă, cu palmele pe betonul aspru.

CASE CASE CASE CASE. Numele lui pulsa în alfanumerice pe displayul digital, Iarnă Mută anunțând-o de legătură.

— Minunat, făcu femeia. Se legănă ușor pe călcâie, își frecă palmele și trosni din încheieturile degetelor: De ce-ai întârziat?

TIMPUL MOLLY TIMPUL ACUM.

Apăsă puternic cu limba pe dinții inferiori din față. Unul se deplasă ușor, activându-i amplificatorii microcanali; izbiturile aleatorii ale fotonilor prin întuneric fură convertite într-un flux, de electroni, betonul din jurul ei apărând spectral și cu aspect grăunțos.

— Gata, iubițel. Acum începe joaca.

Ascunzătoarea ei se dovedi a fi un fel de tunel de serviciu. Se târî afară printr-o răsuflătoare din alamă bătută, scoasă din țâțâni. Case văzu îndeajuns din brațele și mâinile ei ca să înțeleagă că purta costumul din policarbon. Simți, sub plastic, apăsarea familiară a pielii subțiri și strâmte. Sub braț avea atârnat ceva, într-o teacă, sau un harnașament. Se ridică, trase fermoarul costumului și atinse pătrățelele din plastic ale patului pistolului.

— Hei, Case, șopti Molly, ascuți? Să-ți zic o poveste... Am avut odată un prieten. Semeni cu el... Se întoarse și scrută coridorul: Îl chema Johnny.

Coridorul scund și boltit era mărginit cu zeci de vitrine de muzee, cutii cu un aspect arhaic, făcute din lemn maro și cu geam în față. Păreau nelalocul lor acolo, printre curbele organice ale pereților, de parcă fuseseră aduse și aliniate pentru un scop uitat. La intervale de zece metri, aplice din alamă mătuită purtau globuri de lumină albă. Podeaua nu era netedă și, când femeia porni pe coridor, Case își dădu seama că pe jos se așternuseră în mod aleator sute de covorașe și carpete. În unele locuri, aveau o grosime de doi metri, făcând din dușumea un mozaic din lână țesută de mână.

Molly nu acordă prea mare atenție vitrinelor și conținuturilor lor, ceea ce îl irita pe Case. Trebuia să se mulțumească cu privirile ei fugare, care îi ofereau fragmente de ceramică, arme străvechi, un obiect atât de presărat de cuie ruginite încât era de nerecunoscut, bucăți destrămate de tapițerii...

— Știi, Johnny al meu era deștept, un băiat brici de tot. Începuse ca tăinuitor în Memory Lane; cipuri în cap și oamenii îl plăteau să

ascundă date acolo. În noaptea când l-am întâlnit, avea un Yak trimis după el și eu l-am ras. Am avut o baftă extraordinară, dar l-am mierlit pentru el. După aia, totul a fost frumos de tot. Case...

Buzele femeii abia se mișcau. O simțea formând cuvintele, nu trebuia să le audă rostite cu glas tare.

— Am aranjat o afacere cu un DISC și puteam citi tot ceea ce stocase vreodată. Am tras totul pe bandă și-am început să alegem clienți, foști clienți, pentru șantajat. Eu eram hamal, mușchi, paznic. Eram fericită. Ai fost vreodată fericit, Case? Era prietenul meu. Lucram împreună. Parteneri... Ieșisem de vreo opt săptămâni din casa marionetelor când l-am întâlnit...

Se opri, se strecură după un cot strâns și continuă mai departe. Alte vitrine din lemn și sticlă, cu pereții de o culoare amintindu-i chitrelor libărcilor.

— Era sigur, frumos și ne vedeam de treabă. Ca și cum nimeni nu ne-ar fi putut face nici un rău. Nici n-aveam să-i las. Cred că Yakuza tot voiau să-l frigă pe Johnny. Pentru că le ucisese omul, iar Johnny îi fripsese. Și Yakii își pot permite să se miște atât de al dracului de încet, că așteaptă ani și ani. Ți-acordă o viață întreagă, pentru ca să ai mai multe de pierdut atunci când vin și ți-o răpesc. Răbdători că niște păianjeni. Păianjenii Zen!

Pe atunci, nu știam asta. Sau, dacă o știam, mă gândeam că nu-i valabilă și pentru noi. Știi, când ești tânăr ți se pare că ești unic, aparte. Eram tânără... Au venit tocmai când ziceam că avem îndeajuns ca să ne strângem catrafusele și să plecăm, eventual în Europa. Bineînțeles, habar n-aveam ce să facem acolo, când n-aveam nimic de făcut. Însă o duceam fără griji, credit orbital elvețian și un hogeac plin de jucării și mobile. Te-nmoaie...

Deci, primul pe care-l trimiseseră fusese dat dracului. Reflexe cum n-ai mai întâlnit, implanturi, stil suficient pentru zece haimanale obișnuite. Însă al doilea era... nu știu... ca un călugăr. Clonat. Ucigaș din celulă... Avea moartea în el, o tăcere înconjurându-l precum un nor...

Glasul femeii se opri când coridorul se bifurcă în două scări identice, coborând. Porni pe cea din stânga.

— Demult, pe când eram puștoaică, locuiam ilegal pe lângă Hudson și șobolanii de-acolo erau mari ai dracu'! E din cauza chimicalelor pe care le halesc. Mari cât mine și unu' din ei rosesese toată noaptea sub podea. Când s-a făcut dimineață, cineva a adus un bătrân, cu obraji numai zbârcituri și ochii roșii. Avea un sul de piele unsuroasă, ca alea în care-ți ții sculele să nu ruginească. L-a desfăcut și avea înăuntru un revolver vechi și trei cartușe. A băgat un glonte pe țeavă și a început să se plimbe prin cameră, iar noi stăteam lipiți de pereți.

Înainte și-napoi... Cu brațele încrucișate, capul plecat, de parcă

uitase de armă. Ascultând șobolanul... Noi amuțisem. Bătrânul face un pas. Șobolanul se mișcă. Șobolanul se mișcă, el mai face un pas. Trece așa vreo oră, dup-aia parcă-și amintește de revolver. Îl îndreaptă către dușumea, rânjește și trage. Dup-aia își strânge marafeturile și pleacă.

Mai târziu, m-am târât sub dușumea. Șobolanul avea o gaură între ochi.

Molly privea ușile etanșe, situate din loc în loc pe coridor.

— Al doilea Yak, cel care a venit după Johnny, semăna cu bătrânul ăla. Nu era în vârstă, dar semăna. Ucidea la fel.

Coridorul se lărgi. Marea de covoare groase unduia ușor sub un candelabru enorm, al cărui cristal cel mai de jos aproape atingeau podeaua. Cristalele zăngăniră când Molly intră în sală. A TREIA LA STÂNGA, clipi afișajul.

Coti la stânga ocolind bradul de cristal răsturnat.

— L-am văzut o singură dată. Întorcându-mă la apartamentul nostru. El ieșea. Locuiam într-o uzină transformată, împreună cu mai mulți tineri ambițioși din Rețeaua Senzo și alte chestii de-astea. Securitatea era destul de bună și eu mai băgasem niște scule tari ca s-o perfecționez. Știam că Johnny era acolo, sus. Însă tipul ăsta micuț mi-a atras atenția, când ieșea. N-a scos nici o vorbă. Doar ne-am privit și am știut. Un tip mărunț, obișnuit, cu haine obișnuite, umil, fără pic de mândrie. M-a privit și a suit într-un pedicab. Am știut. Am urcat scările și Johnny stătea într-un scaun lângă fereastră, cu gura întredeschisă, de parcă tocmai voia să spună ceva.

Ușa din fața ei era veche, o blană sculptată din tek Thai, care părea tăiată în jumătate ca să se potrivească în deschiderea scundă. Sub un mâner în formă de dragon, fusese montată o broască mecanică primitivă, din oțel inoxidabil. Molly îngenunche, scoase dintr-un buzunar interior un sul mic și îngust din piele șamoa neagră și alese un șperaclu de grosimea unui ac.

— Dup-aia, n-am mai găsit pe cineva de care să-mi pese.

Introduse șperaclul și lucră în tăcere, morfolindu-și buza inferioară. Părea că se bazează numai pe pipăit; ochii i se defocalizară și ușa deveni o ceață de lemn gălbui. Case ascultă tăcerea sălii, punctată de clinchetele slabe ale candelabrului. Lumânări? Lumina-hoinară era complet neașteptată. Își aminti povestea lui Cath despre un castel cu iazuri și crini, precum și cuvintele afectate ale lui 3Jane, recitate muzical de către bust. Un loc crescut în sine însuși. Lumina-hoinară mirosea vag a mucegai și parfum, aidoma unei biserici. Unde erau Tessier-Ashpool-ii? Se așteptase la un stup de activitate disciplinată, dar Molly nu întâlnise așa ceva. Monologul ei îl tulburase, până atunci nu-i mai mărturisise atâtea despre ea. Exceptând istorisirea din cameră, rareori spusese ceva care să indice măcar existența unui trecut.

Femeia închise ochii și urmă un clic, mai degrabă simțit decât auzit de Case. Își aminti de zăvoarele magnetice de la ușa camerei ei, în casa marionetelor. Ușa se deschisese, deși n-avusese cipul cel bun. Acolo fusese Iarnă Mută manipulând încuietoarea, așa cum manipulasе automatul micro și robotul grădinar. Sistemul zăvoarelor de la marionete era o subunitate a sistemului de securitate Liberta. Broasca aceea mecanică, simplă, ridica o problemă adevărată pentru IA, având nevoie fie de un automat, fie de un agent uman.

Molly deschise ochii, puse șperaclul înapoi în trusă, o rulă atentă și-o strecură înapoi în buzunar.

— Cred că... semenii cu el, zise ea. Născut să fugi, să rulezi. Chestia în care erai băgat, în Chiba, era versiunea mai nasoală a ceea ce ai face oriunde. Uneori, ghinionul face asta, te bagă la fund. Se ridică, se întinse și se scutură: Știi, m-am gândit că cel trimis de Tessier-Ashpool după Jimmy, puștiul care furase capul, trebuie să fie cam tot ăla trimis de Yak să-l ucidă pe Johnny...

Scoase arma din toc și programă încărcătorul la automat.

Urâtenia ușii îl șocă pe Case când femeia întinse mâna spre ea. Nu ușa în sine, care era minunată, sau făcuse cândva parte dintr-un întreg cu mult mai frumos, ci felul în care fusese retezată ca să se potrivească la o anumită intrare. Până și forma era nelalocul ei, un dreptunghi printre curbele netede de beton lustruit. Au cumpărat toate obiectele astea, se gândi, apoi le-au obligat să se potrivească. Însă nici unul nu se potrivea. Ușa semăna cu vitrinele și bradul uriaș din cristal. Își aminti după aceea eseul lui 3Jane și-și închipui că lucrurile fuseseră suite prin puț ca să completeze un plan grandios, un vis pierdut de mult în efortul disperat de-a umple spațiul, de-a duplica o imagine de familie a eului. Își aminti cuibul spart, zvârcolirile creaturilor oarbe...

Molly apucă una din etichete exterioare ale dragonului sculptat și ușa se deschise cu ușurință.

Încăperea dinapoia ușii era micuță, strâmtă, asemănătoare unui vestiar. Lângă un perete curb erau înșirate dulapuri din oțel gri. O lumină se aprinse automat. Închise ușa înapoia ei și merse către dulapurile cu sertare.

AL TREILEA LA STÂNGA, pulsa cipul optic, Iarnă Mută acoperindu-i display-ul temporal. AL CINCILEA ÎN JOS. Femeia deschise însă primul sertar. Era pur și simplu o tavă îngustă. Goală. Al doilea la fel. Al treilea, care era mai adânc, conținea niște mărgelile mate din plumb și un obiect cafeniu, micuț, asemănător degetului unui copil. În al patrulea compartiment se găsea copia umflată de umiditate a unui vechi manual tehnic în franceză și japoneză. Găsi cheia în cel de-al cincilea sertar, înapoia mânușii blindate a unui costum masiv pentru vid. Cheia semăna cu o monedă mată din alamă, cu un tub scurt și gol, brăzdat într-o parte. Molly o întoarse încetișor în palmă și Case văzu

că interiorul tubului era umplut cu proeminențe și creștături. Pe una din fețele monedei erau reliefate literele CHUBB. Cealaltă față era netedă.

— El mi-a zis, șopti femeia. Iarnă Mută. Cum a așteptat răbdător, ani de zile. Pe atunci n-avea cu adevărat putere, dar putea folosi sistemele de securitate și custodie ale Vilei, urmărind fiecare lucru, fiecare mișcare și destinație a vreunui obiect. A văzut cum cineva a pierdut cheia asta, acum douăzeci de ani și a reușit să determine pe altcineva s-o aducă aici. Apoi, l-a ucis pe băiatul care o adusese. Puștiul avea opt ani. Strânse degetele ei albe deasupra cheii. Așa încât nimeni să nu știe de ea...

Scoase un fir de nailon negru din buzunarul-marsupiu și îl trecu prin gaura rotundă deasupra lui CHUBB. După ce-l înnodă, îl atârână la gât.

— Zicea că-l futeau întruna cu trecutul lor, toate chestiile alea din secolul nouăsprezece... Arăta exact ca Finlandezul, pe ecranul bârlogului ăla de carne manevrată. Dacă nu eram atentă, puteam jura că era Finlandezul. Afișajul ei anunță timpul, alfanumericele suprapuse peste dulapurile din oțel cenușiu: Zicea că dacă tipul ar fi devenit ceea ce doreau, el ar fi putut scăpa de multă vreme. Da' n-au reușit. Au luat-o în mână. Nebuni ca 3Jane. Așa-i zicea, da' vorbea ca și cum o plăcea.

Se răsuci, deschise ușa și ieși, mângâind plăselele reliefate ale pistolului din toc.

Case comută.

Kuang Grad Mark Unsprezece creștea.

— Dixie, crezi c-o să meargă?

— Urșii nu se cacă-n pădure? Linie-moartă tastă, ridicându-se prin straturi multicolore, schimbătoare.

În centrul programului chinez se forma ceva întunecat. Densitatea informațiilor ticsea materialul matricei, declanșând Imagini hipnagogice. Unghiuri vag caleidoscopice, ațintite asupra unui focar negru-argintiu. Case privi simboluri din copilărie ale răului și ghinionului, rostogolindu-se pe planuri translucide: svastici, craniile cu oase încrucișate, zaruri cu ochi de șarpe drept puncte.

Dacă privea drept în punctul acela, nu întrezărea nimic. Avu nevoie de vreo duzină de căutături iuți, periferice, înainte ca să distingă: ceva asemănător unui rechin, lucind precum obsidianul, oglinzile negre ale flancurilor sale reflectând lumini slabe, îndepărtate, lipsite de orice legătură cu matricea din jur.

— Asta-i acu', vorbi construcția. Când Kuang rade restu' și ajunge lipit de miezu' Tessier-Ashpool, o să-l călărim înăuntru.

— Ai avut dreptate, Dix. Superbobinarea care-l dirijează pe Iarnă

Mută are un fel de supra-control manual. Dacă putem vorbi de un control, în cazul lui, adăugă el.

— Ai grijă, făcu construcția, nu-i un om... Ai început să-l personifici.

— Există o parolă. Un cuvânt, a zis el. Cineva trebuie să-l pronunțe într-un terminal excentric dintr-o anumită cameră, în timp ce noi ne ocupăm de ceea ce ne așteaptă înapoia gheții.

— Mai poți pierde timpul, băiețel, zise Linie-dreaptă. Moș Kuang lucrează sigur, da' încet.

Case se decuplă sub ochii holbați ai lui Maelcum.

— Ai fo' mort acolo, nenică.

— Se mai întâmplă. Am început să mă obișnuiesc.

— Lucrezi cu forțili-ntunericului, nenică.

— Se pare că altă distracție n-a mai rămas.

— Iubirea lu' Jah, Case, rosti Maelcum și reveni la modulul radio.

Cowboy-ul privi codițele împletite, funiile de mușchi de pe dosul brațelor întunecate ale bărbatului.

Cuplă înapoi.

Și comută.

Molly mergea pe un coridor aproape identic cu cel dinainte. Vitrinele dispăruseră acum și Case bănuia că se îndreptau spre vârful fusului; gravitația scădea. În curând, sălta cu ușurință peste movilițele de covoare. Câteva spasme ușoare în picior...

Coridorul se îngustă brusc, coti, se bifurcă.

Femeia se întoarce la dreapta și începu să urce o scară straniu de abruptă; piciorul stâng începu s-o doară. Deasupra capului, cabluri prinse mănunchi cu cleme, îmbrățișau plafonul scării precum ganglioane colorate codat. Zidurile erau pătate de umezeală.

Ajunse pe o estradă triumfiară și se opri, masându-și piciorul. Alte coridoare, înguste, cu pereții tapisați de covoare, se ramificau în trei direcții.

STÂNGA.

Molly ridică din umeri:

— Lasă-mă puțin să mă uit în jur, da?

STÂNGA.

— Relaxează-te. E timp destul. O luă de-a lungul coridorului care cobora din dreapta ei.

STOP!

ÎNAPOI!

PERICOL!

Ezită. Prin ușa de stejar, pe jumătate deschisă, din capătul coridorului se auzi un glas, puternic și tărăgănat, aidoma glasului unui bețiv. Case bănuia că vorbea în franceză, dar era prea neclar. Molly

făcu un pas, încă unul, strecurându-și mâna în costum și atingând mânerul armei. Când intră în câmpul disruptorului neural, îi țiuiră urechile, o tonalitate ușor ascuțită, amintindu-i cowboy-ului de zgomotul armei ei. Se împletici înainte, mușchii striiați cedară și izbi ușa cu fruntea. Se răsuci și rămase pe spate, cu privirea în gol, fără răsuflare.

— Ce-i asta? Întrebă vocea tărăgănată. Costum de bal mascat? O mână tremurătoare intră în salopetă, găsi arma și o scoase: Hai în vizită, fetițo. Acum.

Molly se ridică încet, cu ochii ațintiți asupra țevii unui pistol negru, automat. Mâna bărbatului redevenise sigură: țeava armei părea legată de gâtul ei printr-un fir invizibil.

Bărbatul era bătrân, foarte înalt, iar trăsăturile sale îi aminteau lui Case de fața întrevăzută în Vingtieme Siecle. Purta un halat gros din mătase castanie, brodat în jurul manșetelor înalte și gulerului. Un picior era desculț, iar celălalt într-un papuc de catifea neagră, purtând pe vârful o broderie reprezentând un cap de vulpe aurie. Îi făcu semn să intre în odaie.

— Ușurel, scumpo...

Încăperea era vastă, ticsită cu un vâlmășag de obiecte lipsite de sens pentru Case. Văzu un rack din oțel cenușiu cu monitoare Sony vechi, un pat larg din alamă, acoperit cu piei de oaie, cu perne ce păreau făcute din covoarele folosite pentru podeaua coridoarelor. Ochii lui Molly săriră de la o consolă uriașă Telefunken pentru distracții, la rafturi cu discuri audio antice, muchiile lor zdrențuite încastrate în plastic transparent, apoi la o masă de lucru largă, plină cu plăci de siliciu. Case observă deckul ciberspațiu și trozii, însă privirea femeii trecu peste ele fără să se oprească.

— Conform datinii, spuse bătrânul, ar trebui să te ucid. Case o simți încordându-se, gata să acționeze. Dar în seara asta am tras la măsă. Cum te cheamă?

— Molly.

— Molly... Pe mine, Ashpool.

Se afundă în moliciunea încrețită a unui fotoliu uriaș din piele, cu picioare pătrate de crom, însă nu se clinti câtuși de puțin. Așeză fletcherul lui Molly pe o masă din aramă de lângă fotoliu, răsturnând un flacon din plastic cu pilule roșii. Măsuța era acoperită cu flacoane, sticle de lichior, plicuri din plastic moale din care se revărsau prafuri albe. Case văzu și o hipodermică veche, din sticlă, precum și o linguriță obișnuită de oțel.

— Tu cum plângi, Molly? Văd că ai ochii sigilați. Sunt curios...

Ochii lui erau roșii, iar fruntea îi strălucea de transpirație. Era foarte palid. Bolnav, presupuse Case. Sau drogurile...

— Nu prea plâng.

— Dar cum ai plânge, dacă te-ar face cineva să plângi?
— Scuiپ, răspunse femeia. Glandele sunt redirijate în gură.
— Atunci, ai învățat deja o lecție importantă, pentru o persoană așa tânără.

Lăsă mâna cu pistolul pe genunchi și apucă o sticlă de pe masă, fără să mai aleagă din cele vreo șase tipuri de băuturi. Bău. Coniac... Un firicel i se scurse din colțul gurii.

— Asta trebuie să faci cu lacrimile. Bău din nou: În seara asta am treabă, Molly. Eu am construit toate astea și acum am treabă. Mor.

— Pot pleca așa cum am venit, zise ea.

Ashpool râse, un sunet ascuțit și aspru.

— Mă întrerupi în mijlocul sinuciderii și apoi ceri să pleci pur și simplu? Mă surprinzi, realmente... O hoată!

— E curu' meu în joc, șefule, e tot ce am. Vreau să ies de-aici întreagă.

— Ești o fată cam grosolană. Aici, sinuciderile se desfășoară după o anumită etichetă. Asta-i ceea ce fac, înțelegi? Deși, poate că am să te duc cu mine în noaptea asta, jos în iad... Ar fi foarte egiptean din partea mea. Bău iarăși: Hai încoace! Întinse sticla cu o mână tremurândă: Bea!

Molly clătină din cap.

— Nu-i otrăvit, urmă bărbatul, dar lăsă sticla pe masă. Stai. Stai pe jos... Să discutăm...

— Despre ce? întrebă femeia, așezându-se. Case simți lamele mișcându-se, extrem de ușor, sub unghiile ei.

— Despre orice vine în minte... În mintea mea... E petrecerea mea... M-au sculat miezurile. Acum douăzeci de ore... Ziceau că se petrece ceva și era nevoie de mine. Tu erai acel ceva, Molly? Cu siguranță, n-aveau nevoie de mine pentru asta, nu... Altceva... dar eu visasem, știi? De treizeci de ani... Nici nu te născuseși când m-au adormit pentru ultima dată. Ne-au spus că n-o să visăm, în gerul ăla... Ne-au mai zis că n-o să simțim nici frigul. O nebulie, Molly... Minciuni... Bineînțeles c-am visat! Frigul lasă exteriorul să intre, asta-i. Exteriorul... Și-am construit asta ca să ne ascundem de noapte... Întâi o picătură, un grăunte de noapte strecurându-se, atras de ger. Urmă de altele, umplându-mi capul așa cum ploaia umple o piscină goală... Crini, cale... Îmi amintesc... Piscinele erau din teracotă, barele din crom și membrele lor scânteiau prin grădini, în amurg... Sunt bătrân, Molly... Peste două sute de ani, dacă numeri și gerul. Gerul...

Brusc, țeava pistolului țâșni în sus, tremurând. Tendoanele din capsele femeii erau acum întinse ca niște corzi.

— Poți degera și degerăturile ard, rosti ea prudentă.

— Aici nu arde nimic, replică Ashpool nervos și coborî arma.

Puținele lui mișcări erau tot mai sclerotice. Capul i se legăna. Izbuti să-l oprească, cu un efort vizibil: Nimic nu arde. Acum mi-am adus aminte... Miezurile mi-au zis că inteligențele noastre sunt bune. Și toate miliardele pe care le-am plătit, demult, demult... Când inteligențele artificiale erau un concept de-a dreptul revoluționar. Le-am spus miezurilor că rezolv eu... A căzut prost de tot, cu 8Jean coborând în Melbourne și numai cu scumpa de 3Jane având grijă de toate. Sau poate că a căzut foarte bine... Tu ce crezi, Molly? Arma se înalță iarăși: Se petrec lucruri cam ciudate în Vila Lumină-hoinară...

— Șefule, întrebă Molly, îl cunoști pe Iarnă Mută?

— Un nume... Da... Un complice, poate... Un lord al iadului, cu siguranță. La vremea mea, scumpă Molly, am cunoscut mulți lorzi. Și nu puține doamne... Păi, odată am avut o regină a Spaniei, chiar în patul ăla... Da' am luat-o razna... Tuși gros și țeava pistolului tresări. Scurpă pe covor, lângă piciorul desculț: Ce-o mai iau razna... Prin ger... În curând, gata! Când m-am trezit, am poruncit să dezghețe o Jane. Interesant, să te culci la fiecare câteva decenii cu ceea ce din punct de vedere legal, e propria ta fiică.

Privi pe lângă Molly, spre rackul de monitoare oarbe. Păru că se înfioară.

— Ochii lui Marie-France, șopti el și zâmbi. Noi am determinat creierul să devină alergic față de unii neurotransmițători ai lui, rezultând o anumită imitație flexibilă a autismului. Capul îi căzu într-o parte, dar reveni: Am înțeles că acum efectul se obține mult mai ușor cu un microscop implantat.

Pistolul îi lunecă dintre degete și căzu pe covor.

— Visele cresc ca gheața, încet, sfârși el. Chipul începuse să i se învinețească. Capul îi căzu pe spate pe pielea fotoliului și porni să sforăie.

Sus, Molly înșfăcă arma. Pășii prin încăperea cu automatul lui Ashpool în mână.

Lângă pat era o plapumă imensă făcută grămadă, sau o pătură, în mijlocul unei băltoace de sânge închegat, groasă și strălucitoare pe covoarele imprimate. Trase de un colț al ei și găsi trupul unei fete, omoplații albi și slabi acoperiți de sânge. Avea beregata retezată. În lichidul întunecat de lângă ea sclișea lama triumfiară a unui screper. Molly îngenunche, precaută să nu atingă sângele și întoarse chipul fetei spre lumină.

Chipul văzut de Case în restaurant.

Se auzi un clic, adânc, în chiar miezul lucrurilor și lumea îngheță. Emisiunea stimsim a lui Molly devenise un stopcadru, degetele ei pe obrazul fetei. Imaginea se menținu pentru trei secunde, apoi fața martei se transformă, deveni fața Lindei Lee.

Încă un clic și încăperea se încețoșă. Molly stătea în picioare,

privind în jos la un disc laser din aur, lângă o consolă micuță de pe tabla de marmură a unei noptiere. O bandă din fibră optică făcea legătura, precum o lesă, între consolă și o mufă aflată la baza gâtului zvelt.

— Am înțeles, lăbarule, zise Case, simțindu-și propriile buze mișcându-se undeva, foarte departe. Știa că Iarnă Mută modificase emisia. Molly văzuse chipul fetei moarte involburându-se, precum fumul și căpătând trăsăturile măștii mortuare a Lindei.

Molly se întoarse. Se îndreptă spre scaunul lui Ashpool. Răsuflarea bărbatului era lentă și șuierată. Privi masa cu droguri și băuturi. Lăsă pistolul, își luă arma ei, programă țeava pentru un singur proiectil și, foarte atentă, trase o săgeată cu toxine prin mijlocul pleoapei stângi, închisă, a bărbatului. Acesta tresări o dată, cu răsuflarea oprindu-se în mijlocul unei inspirații. Celălalt ochi, căprui și infinit de adânc, se deschise încet.

Era încă deschis, când ea se răsuci și părăsi încăperea.

Capitolul 16

— Îl am pe șefu' tău, zise Linie-dreaptă. E pe al doilea Hosaka, ăla geamănu', de pe barca de sus. Aia, Haiwa.

— Știu, răspunse Case absent, am văzut-o.

Un romb de lumină albă făcu clic în fața lui, acoperind gheața Tessier-Ashpool; îi arată chipul lui Armitage, calm, perfect atent și complet nebun, cu ochii goi ca niște nasturi. Armitage clipi. Privi.

— Cred că Iarnă Mută a avut grijă și de Turingii tăi, nu? Întrebă Case. Așa cum a făcut cu ai mei...

Armitage îl fixa. Case rezistă imboldului de-a privi în altă parte, de a-și feri ochii.

— Ai pățit ceva, Armitage?

— Case... și pentru o clipă, ceva păru că se mișcă înapoia ochilor albaștri... l-ai văzut pe Iarnă Mută, nu? În matrice...

Case încuviință. O cameră TV ațintită asupra lui de Hosaka din *Marcus Garvey* avea să transmită gestul pe monitorul Haiwa. Și-l imaginea pe Maelcum ascultând, în transă, semi-conversațiile lui, fără să poată auzi vocea construcției sau a lui Armitage.

— Case... și ochii se lărgiră, Armitage aplecându-se către calculator... ce este el, atunci când îl vezi?

— O construcție stimsim de înaltă rezoluție.

— Dar cine e?

— Finlandezul, ultima dată. Înainte, peștele ăla pe care...

— Nu generalul Girling?

— Care general?

Rombul dispăru.

— Ruleaz-o încă o dată și pune-l pe Hosaka să caute, se adresă Case construcției.

Comută.

Perspectiva îl surprinse. Molly stătea ghemuită între niște grinzi din oțel la douăzeci de metri deasupra unei podele largi și pătrate din beton lustruit. Încăperea era un hangar sau o hală de întreținere. Putea zări trei vehicule spațiale, nici unul mai mare decât Garvey și toate în diferite stadii de reparații. Glasuri vorbind în japoneză... O siluetă în salopetă portocalie ieși dintr-o deschizătură în blindajul unui vehicul bulbucată și se apropie de unul dintre straniile brațe antropomorfe, acționate prin piston, ale mașinii. Tastă ceva pe o consolă portabilă și se scărpină între coaste. Un robot roșu, aidoma unui cărucior, apăru pe pneuri cenușii.

CASE, fulgeră cipul femeii.

— Hei, făcu ea. Așteptam un ghid.

Se lăasă înapoi pe călcâie, cu brațele și genunchii salopetei Modernelor de culoarea vopselei sur-albăstrie de pe grinzi. Picioarul o durea, un fior permanent și acut.

— Trebuia să fi trecut pe la Chin, mormăi Molly.

Ceva apăru din umbră ticăind ușor, la înălțimea umărului ei stâng. Se opri, își legănă într-o parte și alta corpul sferic cu picioare lungi, subțiri și arcuite, emise o rază de o microsecundă de laser difuz și încremeni. Era un microrobot Braun; cândva, Case avusese un model identic, un accesoriu inutil obținut ca parte a plății dintr-o afacere cu un tănuitor de hardware din Cleveland. Arăta ca un păianjen stilizat, negru și mat. Un LED roșu începu să pulseze, pe ecuatorul sferei. Trupul era de mărimea unei mingi de baseball.

— Bine, zise Molly, te aud.

Se ridică, protejând piciorul stâng și privi roboțelul retrăgându-se. Pornise încetișor peste pasarelă, în întuneric. Femeia se întoarse și se mai uită o dată spre hala de service. Bărbatul în salopetă portocalie închidea un costum alb de vid. Îl privi înșurubând și sigilând casca, luându-și consola și reintrând în carcasa navei. Se auzi bâzâitul crescător al motoarelor și mașinăria dispăru lin din raza vizuală, pe un disc circular cu diametrul de zece metri, care coborî sub strălucirea violentă a lămpilor cu arc. Robotul cel roșu aștepta răbdător la marginea orificiului lăsat de discul-ascensor.

După aceea, plecă după Braun, croindu-și drum printr-un hățîș de montanți din oțel sudat. Braunul clipea întruna din LED, chemând-o.

— Ce faci, Case? Ești în *Garvey* cu Maelcum? Sigur că da... Și cuplat aici... Îmi place, știi? Întotdeauna îmi vorbeam de una singură când eram în situații nasoale. Mă prefac că am un prieten, cineva în care pot avea încredere și le spun ce gândesc, ce simt... după-aia mă prefac că ei îmi spun ce cred ei despre asta și uite așa, o țin întruna. La fel e și acum, cu tine cuplat. Chestia aia cu Ashpool... Își morfoli buza inferioară, ocolind un stâlp, fără să scape robotul din ochi: Mă așteptam la ceva poate mai puțin disperat, înțelegi? Mi se pare că tipii de-aici sunt niște căcați, parcă ar primi mesaje luminoase în interiorul capului, așa ceva... Nu-mi place cum arată, nu-mi place cum miroase...

Robotul se ridica în susul unei scări aproape invizibile, formată din profile U de oțel, spre o ieșire îngustă și întunecată.

— Și dacă tot sunt la ora spovedaniei, băiete, trebuie să recunosc că poate nici nu mă așteptam prea mult să scap din asta. De-o vreme, am luat-o pe-o pantă nasoală și tu ești singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când m-a angajat Armitage. Privi în sus, către cercul negru. LED-ul robotului clipi, suind: Acu' să nu crezi că ești mare rahat...

Zâmbi, însă zâmbetul îi dispăru repede și-și încleștă dinții la junghiul din picior, când începu să urce. Scara continua în sus, printr-un tub metalic, abia de lărgimea umerilor ei.

Urcă, ieșind din gravitație, către axa de imponderabilitate.

Cipul lui Molly pulsă timpul.

04:23:04

Fusese o zi bună. Claritatea senzorialului ei trecea peste mușcătura betafenetilaminei, dar Case continua să o simtă. Prefera durerea din piciorul femeii.

C A S E: 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0

— Cred că-i pentru tine, zise Molly, suind mecanic. Zerourile pulsară încă o dată și un mesaj începu să curgă acolo, în colțul vederii ei, retezat de circuitul display.

G E N E R A L U L

G I R L I N G:

L: A P R E G A

T I T P E C O

R T O P T: P U

M N U L U R L A

T O R S I L:

A V I N D U T

P E N T A G O N U

L U I:

I N P R I N C I

P A L I / M U T

A I L C O N T

R O L E A Z A P

E A R M I T A G

E C U O C O

N S T R U C T I E

A L U I G I R

L I N G:

L / M U T A Z I

C E C A M E N

T I O N A R E A

L U I G D E

C A T R E A I

N S E A M N A C

A A C E S T A

C E D E A Z A:

A I G R I J A:

::: D I X I E

— Asta-i, zise Molly, oprindu-se și sprijinindu-și întreaga greutate pe piciorul drept, se pare că ai și tu probleme.

Privi în jos. Se zărea un cerculeț de lumină slabă, nu mai mare decât discul de alamă al cheii Chubb, care-i atârna între sâni. Ridică ochii. Absolut nimic. Atinse cu limba amplificatorii și tubul se înalță, dispărând hăt-departe, cu Braunul urcând pe lângă trepte.

— Nimeni nu mi-a zis ceva de chestia asta, comentă ea.

Case decuplă.

— Maelcum.

— Nenică, șefu' tău ie foarte ușchit.

Zionitul purta un costum de vid Sanyo, albastru, cu douăzeci de ani mai vechi decât cel închiriat de Case în Liberta, ținând căsca sub braț, iar codițele strânse într-o plasă de păr, croșetată din bumbac purpuriu. Grijă și încordarea îi transformaseră ochii în două fante.

— Sună-ntruna aicea c-ordine, nenică, da poate că-i război în Babilon... Maelcum clătină din cap: Aierol și cu mine vorbim ș-Aierol vorbește cu Zion, 'Temeietorii zice taie și pleacă. Se șterse peste buze cu dosul unei palme mari și arămii.

— Armitage?

Case se strâmbă, izbit de mahmureală betafenetilaminei, la intensitate adevărată, neecranată de matrice sau stimsim. Creierul n-are nervi în el, își spuse, în realitate nu se poate simți atât de rău.

— Cum adică, nenică? Îți dă ordine? Ce anume?

— Nenică, Armitage, 'mi zice mie să plec la Finlanda, auzi? Iel 'mi zice mie c-acolo-i speranța, auzi? 'Mi vine pe ecran cu cămașa numa' sânge, nenică și-i turbat ca câinii, zice de pumni și urlă și rusește și sângele lu' trădătoru' pe mâinili noastre. Scutură iarăși din cap, plasa de păr legănându-se și tresăltând în zero-g, cu buzele subțiate: Temeietorii zice că vocea lu' Muta ie fals profet, ș-Aierol și io trebe s-abandonăm pe *Marcus Garvey* și să ne-ntoarcem.

— Armitage era rănit? Sângera?

— Știi, nu pot zice... Da' sânge și nebun criță, Case.

— Bine... Cum rămâne cu mine? Tu pleci acasă. Eu ce fac, Maelcum?

— Nenică, tu vii cu mine. Io și io în Zion cu Aierol, *Babilon Rocker*. Lasă pe domnu' Armitage să vorbească cu casete fantome, o fantomă cu alta...

Case privi peste umăr; costumul lui închiriat se legăna pe umerașul unde-l fixase, bălăbănindu-se în curentul de aer al vechiului epurator de aer rusesc. Închise pleoapele. Zări globulele de toxine dizolvându-

se în arterele sale. O văzu pe Molly târându-se în susul nenumăratelor trepte din oțel. Deschise ochii.

— Nu știu, vorbi el cu un gust ciudat în gură. Își privi mâinile, deckul... Nu știu.

Se uită deasupra. Chipul cel arămiu era acum calm, atent. Bărbia lui Maelcum era ascunsă de inelul înalt de fixare al căștii din costumul albastru.

— Ea este înăuntru, urmă Case. Molly e înăuntru. În Lumina-hoinară, așa-i zice... Dacă există vreun Babilon, nenică, acolo e. Dacă o lăsăm, nu mai iese, fie ea și Briciul Umblător.

Maelcum încuviință, plasa de păr legănându-se înapoia lui precum un balon captiv, din bumbac croșetat.

— Ie femeia ta, Case?

— Habar n-am. Poate că nu-i a nimănui. Ridică din umeri. Și își regăsi furia, reală, aidoma unui bolovan fierbinte, sub coaste: Mă fut, izbucni el. Îl fut pe Armitage, îl fut pe Iarnă Mută, te fut pe tine! Rămân aici!

Zâmbetul lui Maelcum i se lăți pe chip ca revărsatul zorilor.

— Maielcum e băiat mare, Case. *Garvey* ie barca lu' Maielcum...

Mâna lui înmănușată lovi un panou și ritmul de rock, monoton și încărcat de bași al dub-ului Zion începu să pulseze din difuzoarele remorcherului.

— Maielcum nu fuge, nu. Io vorbesc cu Aierol,iei sigur c-o să vadă lucrurile la fel.

Case îl privi fix.

— Nu vă înțeleg deloc, comentă el.

— Nici noi, nenică, pe voi, făcu zionitul bătând ritmul, da' trebe să ne mișcăm pentru iubirea lu' Jah, fiecare.

Case se cuplă și comută în matrice.

— Ai primit mesaju'?

— Da. Văzu că programul chinez crescuse; arcade delicate de policromii mișcătoare se apropiau de gheața T-A.

— Se-mpute, zise Linie-dreaptă. Șefu' tău a șters banca pe celălalt Hosaka și era gata să-l radă și pe-al nostru. Numai că prietenu' tău, Iarnă Mută, m-a băgat pe ceva, înainte de-a se stinge acolo. Motivul pentru care Lumina-hoinară nu-i tocmai sincronizată cu Tessier-Ashpool este că cea mai mare parte a timpului, tipii sunt la hibernare. În Londra există o firmă de avocatură care le apără interesele legale. Ei știu cine-i treaz și exact când anume. Armitage urmărea transmisiunile din Londra spre Lumina-hoinară cu Hosaka de pe iaht. Apropo, ei știu că moșu' e mort.

— Cine anume știe?

— Firma de avocați și T-A. Avea implantat în stern o telecomandă

medicală. Deși săgeata fetei tale n-avea ce să mai lase unei echipe de reînviere. Toxină din scoici. În clipa de față, singuru' T-A treaz din Lumina-hoinară este Lady 3Jane Marie-France. Mai există și un bărbat, cu câțiva ani mai în vârstă, dar e în Australia, cu afaceri. Dacă m-ai întreba, aş pune prinsoare că Iarnă Mută a găsit o cale de-a provoca afacerea aia, care să aibă nevoie de 8Jean în persoană. Tipu' e în drum spre casă, sau cam așa ceva. Avocații din Londra i-au dat ETA Lumina-hoinară 09:00:00, diseară. Noi am lăsat virusu' Kuang la 02:32:03. Acum e 04:45:20. Estimarea cea mai bună pentru pătrunderea miezului T-A este 08:30:00. Plus sau minus ceva... Cred că Iarnă Mută are vreo legătură cu 3Jane asta, sau tipa e la fel de sonată ca moșu. Da' băiatu' care vine din Melbourne o să-și dea seama. Sistemele de securitate din Lumină încearcă mereu să dea alarma generală, da' Iarnă Mută le blochează, nu mă-ntreba cum. N-a putut totuși controla programu' bazic al intrării, ca s-o bage pe Molly. Armitage a înregistrat toate astea pe Hosaka lui; pesemne că Riviera a convins-o pe 3Jane s-o facă. Tipa învârte de ani de zile intrările și ieșirile. Mi se pare că una din principalele probleme a lui T-A e că fiecare barosan al familiei a păcălit băncile cu fel de fel de parole personale și excepții. Cam ca sistemu' tău imun când s-o face bucăți. Copt pentru virus... Se pare că-i în avantaju' nostru, odată ce trecem de gheață.

— Perfect. Dar Iarnă Mută zicea că Arm...

Un romb alb apăru brusc, umplut cu prim-planul unor ochi albaștri, nebuni. Case încremeni. Colonelul Willie Corto, Forțele Speciale, Comandoul Pumnul Urlător se întorsese. Imaginea era slabă, tremura, slab focalizată. Corto folosea deckul de navigație al *Haiwei* ca să se lege cu Hosaka din *Marcus Garvey*.

— Case, vreau rapoartele evenimentelor din Tunetul Omaha!

— Zicea că... eu... domnule colonel?

— Rămâi pe poziție, băiete. Nu uita instrucțiunea!

„Dar unde ai fost, omule?” întrebă în gând ochii speriați.

Iarnă Mută construise ceva numit Armitage, într-o fortăreață catatonică pe nume Corto. Îl convinsese pe Corto că Armitage era chestia adevărată și Armitage umblase, vorbise, plănuiise, vânduse date pentru capital și-l reprezentase pe Iarnă Mută în încăperea din Chiba Hilton... Iar acum Armitage dispăruse, risipit de uraganele nebuliei lui Corto. Însă unde fusese Corto în toți anii aceia?

Prăbușindu-se, ars și orb, din cerul siberian.

— Case, îți va fi greu să accepți, știu asta. Ești un ofițer. Instrucția... Înțeleg. Dar, Case, martor mi-este Domnul, am fost trădați!

Lacrimile țâșniră din ochii albaștri.

— Colonele, ăă... cine? Cine ne-a trădat?

— Generalul Girling, Case. S-ar putea să-l cunoști după un nume de

cod. Îl știi cu siguranță.

— Da, încuviință Case, în vreme ce lacrimile continuau să curgă. Cred că da. Domnule, adăugă el, însă, domnule colonel, ce trebuie să facem acum?

— Datoria noastră în acest moment, Case, este fuga. Evadarea. Scăparea. Putem ajunge până mâine seară la granița finlandeză. Zbor pe manual, la rasul copacilor. Pe fundul pantalonilor, băiete. Însă acesta va fi de-abia începutul. Ochii albaștri erau precum două fante deasupra pomeților bronzăți, sclipind de lacrimi: De-abia începutul... Trădare de sus. De sus...

Se îndepărtă de camera TV și se văzură petele întunecate de pe cămașa din urzeală, ruptă. Chipul lui Armitage fusese o mască impasibilă, însă cel al lui Corto era într-adevăr, masca unui schizoid, boala imprimată adânc în musculatura involuntară, distorsionând chirurgia scumpă.

— Colonele, te aud, omule! Ascultă, colonele! Vreau să deschizi, ăă... la dracu'!... cum îi zice, Dix?

— Ecluza intermediară, răspunse Linie-dreaptă.

— Deschide ecluza intermediară! N-ai decât să-i spui consolei centrale s-o facă, ai înțeles? Venim imediat, colonele. Dup-aia, putem vorbi cum să plecăm de-aici!

Rombul dispăru.

— Băiatu', cred că nu m-am prins, făcu Linie-dreaptă.

— Toxinele, zise Case, blestematele de toxine. Se decuplă.

— Otravă? Maelcum privea peste umărul albastru și zgâriat al vechiului său costum Sanyo, cum Case se străduia să iasă din plasa-g.

— ... Și ia porcăria asta... Smulgându-și sonda texană: E ca o otravă lentă și găozarul ăla de sus știe antidotul, dar acum e mai nebun decât tot balamucul.

Se luptă cu Sanyo cel roșu, uitând cum se acționează etanșările.

— Șefu', te-a otrăvit? Maelcum își scărpină obrazul. Să știi c-am trusă medicală.

— Maelcum, Cristoase, ajută-mă cu nenorocitul ăsta de costum!

Zionitul se împinse în modulul de pilotaj roz.

— Ușor, nenică. Măsoară de două ori și taie o dată, așa zice înțeleptu'. Ajungem noi și sus...

În tunelul corodat, legând ecluza pupa a lui *Marcus Garvey* de ecluza intermediară a iahtului *Haiwa*, există aer însă ei își ținură costumele închise. Maelcum parcurse drumul cu o grație de balerin, oprindu-se numai ca să-l ajute pe Case, care intrase într-o serie de tumbe stângace de cum ieșise din *Garvey*. Pereții din plastic alb ai tubului filtrau lumina solară puternică; nu existau umbre.

Chepengul ecluzei lui Garvey era peticit și corodat, împodobit cu un

Leu al Zionului săpat cu laserul. Chepengul intermediar de pe *Haiwa* avea o culoare crem-cenușie, era simplu și străvechi. Maelcum își introduse mâna înmănușată într-o fantă îngustă. Case îi zări degetele mișcându-se. În fantă apărură LED-uri roșii, într-o numărătoare inversă pornind de la cincizeci. Maelcum retrase mâna. Sprijinit cu o mână de chepeng, Case simți vibrația mecanismului ecluzei prin costum și oase. Segmentul rotund al blindajului gri începu să se afunde în *Haiwa*. Maelcum apucă mânerul cu o mână și pe Case cu cealaltă. Ecluza îi purtă cu ea.

Haiwa era un produs al șantierelor Dornier-Fujitsu, cu interiorul decorat după un gust similar cu cel care produsese Mercedesul din Istanbul. Ecluza intermediară era furniruită cu imitație de abanos și pavată cu gresie italiană gri. Case avea impresia că intră în vila de lux a unui bogătaș, strecurându-se prin baie. Iahtul, asamblat în orbită, nu fusese conceput pentru eleganță și întreg interiorul fusese calculat pentru a spori impresia generală de viteză.

Când Maelcum își scoase casca presărată cu urme de lovituri, Case îi urmă exemplul. Rămaseră în ecluză, respirând aerul mirosind ușor a pin. Dincolo de aromă aceea, un iz ușor alarmant de izolație arsă.

— Necazuri aicea, nenică, adulemecă Maelcum. Orice barcă în care miroase așa...

O ușă capitonată cu ultravelur cenușiu închis, alunecă lin în fanta ei. Maelcum se împinse în peretele din abanos și trecu perfect prin deschizătura îngustă, răsucindu-și în ultima clipă umerii largi. Case îl urmă, stângaci, punând o mână după cealaltă, de-a lungul unei balustrade capitonată, aflată la înălțimea pieptului.

— Puntea trebe să fie acolo, arătă Maelcum spre un coridor cilindric, cu pereții crem.

Se împinse mai departe, fără nici un efort vizibil. De undeva din față, Case auzi țacănitul familiar al unei imprimante tipărind. Zgomotul spori în intensitate, când îl urmă pe Maelcum prin altă ușă, într-un vârtej de listing-uri încâlcite. Case rupse o bucată de hârtie și o privi.

0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0

— Au căzut sistemele? Zionitul puse un deget înmănușat pe o coloană de zerouri.

— Nu, răspunse Case înhățându-și casca din plutirea ei. Linie-dreaptă spunea că Armitage l-a șters pe Hosaka de-aici.

— Miroase că le-a pârlit cu laseru'...

Zionitul se împinse cu un picior în cușca albă a unei mașini

elvețiene de gimnastică și țâșni prin labirintul zburător de hârtie, îndepărtându-le cu brațele dinaintea feței.

— Case, nenică...

Bărbatul era micuț, japonez, avea gâtul legat de spătarul îngust al unui scaun articulat cu un fel de sârmă fină din oțel. Sârma era invizibilă în locurile unde traversa temperplastul negru al tetierei și tăia se la fel de adânc în laringele lui. O singură sferă de sânge negru se coagulase acolo precum o nestemată aparte, o perlă roșu-închis. Case zări mânerul grosolan din lemn plutind la ambele capete ale garotei, aidoma unor cozi uzate de mătură.

— Mă-ntreb de câtă vreme e aici? rosti cowboy-ul, amintindu-și pelerinajul postbelic al lui Corto.

— Case, șefu' știe să conducă barca?

— Poate... A fost în Forțele Speciale.

— Păi, japonu' ăsta nu mai conduce. Nu știu dacă io pot conduce ușor. I-o barcă nouă de tot...

— Atunci, haide să găsim puntea.

Maelcum se încruntă, se rostogoli și se împinse.

Case îl urmă într-un spațiu mai mare, un fel de salon, rupând și mototolind imprimările care-l încurcau la trecere. Acolo se găseau alte scaune articulate, ceva asemănător unui bar și Hosaka. Imprimanta, continuând să scoată limba fragilă de hârtie, era o unitate construită într-un batardou, o fantă distinctă într-un panou de furnir lustruit de atâtea mâini. Case se trase pe deasupra cercului de scaune și ajunse până la ea. Apăsă un buton alb din stânga fantei. Țăcănitul se opri. Se întoarse și privi către Hosaka. Fusese ciuruit într-o duzină de locuri. Găurile erau mici, circulare, cu marginile înnegrite. În jurul calculatorului mort se învârtteau sfere minusculare din aliaj strălucitor.

— Ai nimerit-o, îi zise lui Maelcum.

— Puntea-i încuiată, nenică, vorbi Maelcum din cealaltă parte a salonului. Luminile păliră, clipiră, păliră iarăși.

Case rupse listing-ul din fantă. Alte zerouri.

— Iarnă Mută?

Privi în jurul salonului bej și maro, brăzdat cu benzi de hârtie plutitoare.

— Tu ești la lumini, Iarnă Mută?

Lângă capul lui Maelcum, un panou glisă dezvăluind un monitor micuț. Maelcum tresări temător, își șterse transpirația de pe frunte cu banda din plast de pe dosul mânușii și se apropie să studieze display-ul.

— Citești japona, nenică? Case putea zări imagini clipind pe ecran.

— Nu, răspunse el.

— Puntea-i docu' de ievacuare, barca de salvare. Zice c-a-nceput inversa. Bagă costumu'. Înșurubă casca și apăsă etanșările.

— Ce? Pleacă?... ‘Tu-i gura mă-sii! Se împinse în batardou și țâșni prin jungla de listing-uri: Trebuie să deschidem ușa, nenică!

Maelcum își ciocănea cu degetul casca. Prin Lexan, Case îi putea zări buzele mișcându-se. Văzu o mărgică de transpirație desprinzându-se de sub panglica multicoloră cu care Zionitul își prinsese plasa de păr din bumbac purpuriu. Maelcum smulse casca din mâna cowboy-ului și i-o înșurubă rapid și lin, închizând și etanșările. Monitoarele cu micro-LED-uri din stânga vizierii se aprinseră, când legăturile gulerului se închiseră.

— Nu știu japon, rosti Maelcum prin aparatul de radio al costumului, da’ inversa-i greșită. Ciocăni cu degetul un rând de pe ecran: Ietanșările nu-i intacte pe modulu’ punții. Se lansează cu iecluza deschisă.

— Armitage! Case încercă să lovească în ușă cu pumnii. Reacțiunea din imponderabilitate îl trimise înapoi, rostogolindu-l prin listing-uri: Corto! Nu! Trebuie să vorbim! Trebuie...

— Case? Te aud, Case. Glasul nu mai semăna deloc cu cel al lui Armitage. Avea un calm straniu. Case se opri din zvârcolit. Izbi cu casca în peretele opus. Îmi pare rău, Case, dar asta este. Unul dintre noi trebuie să iasă. Unul dintre noi trebuie. Să depună mărturie. Dacă toți rămânem aici, se termină totul! O să le spun, Case, o să le spun totul. Despre Girling și ceilalți. Și voi reuși, Case! Știu că voi reuși! La Helsinki!

Urmă o tăcere bruscă; Case o simți umplându-i casca precum un gaz inert.

— Dar e greu, Case, e atât de-al dracului de greu. Sunt orb!

— Corto, stai! Oprește-te! Ești orb, omule! Nu poți zbura! O să te izbești de nenorociții ăia de copaci. Ei încearcă să te radă, Corto, îți jur, pe Dumnezeu, ți-au lăsat ecluza deschisă! O să mori și n-o să le zici niciodată și mie-mi trebuie enzima, zi-mi enzima, enzima, omule...

Urla cu vocea vibrând de isterie. Feed-back-ul zumzăia din pernuțele căștii.

— Nu uita instrucția, Case. Asta-i tot ce putem face.

Apoi casca se umplu cu un vacarm confuz, paraziți mugind, muzicuțe țiuind din anii Pumnului Urlător. Fragmente de cuvinte rusești, după aceea un glas străin cu accent din Vestul Mijlociu, foarte tânăr:

— Cădem, repet, Tunetul Omaha cade. Am...

— Iarnă Mută! răcni Case. Nu-mi face așa ceva!

Lacrimile i se desprinseră de pe gene, ricoșând din vizieră în biluțe tremurătoare de cristal. *Haiwa* bubui, o dată, cutremurându-se, izbită parcă de ceva uriaș și moale. Case își imaginează naveta de salvare desprinzându-se, ejectată de butoanele explozive, iar uraganul

distrugător de aer țâșnind afară, smulgându-l pe nebunul colonel Corto din fotoliu, din ultimul minut al Pumnului Urlător, reprodus de către Iarnă Mută.

— Mă duc, nenică. Maelcum privi monitorul: Chepengu-i deschis. Cre' că Muta trebuie să fi trecut peste sistemu' de siguranță al iejecției.

Case încercă să-și șteargă din ochi lacrimile de furie. Se lovi cu degetele de Lexan.

— Iahtu-i ietanș la aier, da' șefu' ia controlu' ancorării din punte. *Marcus Garvey* ie tot prins.

Case însă vedea acum căderea interminabilă a lui Armitage în jurul Libertei, prin vidul mai geros decât stepele. Fără să știe de ce și-l imaginează în Burberry-ul său negru, faldurile largi ale trendului desfăcându-se în jurul lui precum aripile unui liliac uriaș.

Capitolul 17

— Ai găsit ce căutai? întrebă construcția. Kuang Grad Mark Unsprezece umplea grila dintre el și gheața T-A cu o țesătură hipnotizant de complicată, multicoloră, un păienjeniș tot atât de fin cât cristalele de gheață pe un geam din iarnă.

— Iarnă Mută l-a ucis pe Armitage... L-a ejectat într-o navetă de salvare cu un chepeng deschis.

— Mare căcat, făcu Linie-dreaptă. N-aș fi zis că erați în limbă unu' după celălalt.

— Știa cum să anihileze globulele de toxine.

— Deci, știe și Iarnă Mută. Fii sigur!

— Nu-l prea văd pe Iarnă Mută spunându-mi antidotul.

Parodia hidoasă de râs a construcției zgârie nervii lui Case ca o lamă știrbită.

— Poate c-asta înseamnă că devii mai deștept.

Atinse comutatorul stimsimului.

06:27:52, conform cipului din nervul optic al femeii; Case îi urmărea de o oră înaintarea prin Vilă Lumină-hoinară, lăsând analogul endorfin luat de Molly să-i alunge mahmureala. Durerea piciorului ei dispăruse; părea că se mișcă printr-o apă caldă. Braunul îi stătea pe umăr, manipulatoarele lui micuțe, aidoma unor pensete chirurgicale capitonate, înfipite pentru siguranța în policarbonul costumului Modernelor.

Aici pereții erau din oțel, dungat cu benzi castanii din epoxid, acolo unde fusese smuls un fel de tapet. Molly se ascunsese de o echipă de lucrători, ghemuindu-se cu arma în mână, costumul devenit cenușiu precum oțelul, câtă vreme trecuseră cei doi africani zvelți și căruciorul lor pe anvelope-balon. Bărbații aveau țestele rase și purtau salopete portocalii. Unul fredona încetitor un cântec într-o limbă nemaiauzită până atunci de Case, cu tonul și melodia străine și obsedante.

Pe când ea se afunda tot mai mult în labirint, Case își reaminti cuvintele capului, eseul lui 3Jane despre Lumina-hoinară. Vila era dementă, reprezenta nebunia crescută în betonul smolit, amestecat de ei din roci lunare pulverizate, crescută în suduri din oțel și tone de fleacuri, toate catrafusele bizare, expediate în susul puțului ca să-și câptușească bârlogul sinuos. Nu era însă o demență pe care s-o priceapă. Nu ca nebunia lui Armitage, pe care acum își închipuia că o înțelege; răsuțește îndeajuns de mult un om, apoi învârte-l la fel de mult în direcția opusă, înapoi și încă o dată. Omul cedează. Așa cum se rupe și o bucată de sârmă. Așa făcuse istoria cu colonelul Corto. Istoria făcuse deja treaba cu adevărat murdară, când îl găsise Iarnă

Mută, cernându-l din tot molozul războiului, lunecând în conștiința netedă și cenușie a bărbatului precum un păianjen de apă traversând oglinda stătută a unui iaz, primele mesaje clipind pe ecranul unui micro pentru copii într-o încăpere întunecată dintr-un azil francez. Iarnă Mută îl construise pe Armitage aproape de la zero, păstrând ca fundație amintirile lui Corto despre Pumnul Urlător. Dar, după un punct, „amintirile” lui Armitage n-ar mai fi fost ale lui Corto. Case se îndoia că Armitage își mai amintea trădarea, Aripile-de-noapte prăbușindu-se în flăcări... Armitage fusese un anumit nivel, mecanismul lui Armitage se năruise; reapăruse Corto, cu vinovăția și furia lui bolnavă. Acum, Corto-Armitage era mort, un satelit mic și înghețat al Libertei.

Se gândi la globulele cu toxine. Bătrânul Ashpool era și el mort, cu ochiul străpuns de săgeata microscopică a lui Molly, lipsit de orice supradoză expertă, pregătită de el însuși. Moartea lui Ashpool era mult mai surprinzătoare, moartea unui rege nebun. Iar el ucisese marioneta căreia îi spunea fiică, cea cu chipul lui 3Jane. Călătorind prin coridoarele Luminii-hoinare, pe emisiunea afluxului senzorial al lui Molly, Case își dădu seama că nu se gândise niciodată la posibilitatea existenței unui om precum Ashpool, la cineva atât de atotputernic cum bănuia că fusese Ashpool ca om.

În lumea lui Case, puterea însemna puterea corporațiilor. Zaibatsuii, multinaționali care modelau cursul istoriei umane, depășiseră vechile bariere. Văzuți ca organisme, ei dobândiseră un fel de nemurire. Nu puteai ucide un zaibatsu, asasinând o duzină de executivi din posturile-cheie; existau alții, așteptând să urce treptele, să ocupe poziția vacantă, să aibă acces la băncile vaste ale memoriilor corporațiilor. Tessier-Ashpool nu era însă așa și Case simți diferența în moartea fondatorului ei. T-A era un atavism, un clan. Își aminti dezordinea din încăperea bătrânului, omenescul ei mânjit muchiile zdrențuite ale vechilor discuri audio în copertile lor din hârtie. Un picior desculț, celălalt într-un papuc din catifea...

Braunul trase de gluga costumului Modernelor și Molly coti la stânga pe sub o altă arcadă.

Iarnă Mută și cuibul... Viziunea fobică a înmulțirii viespilor, perenitatea mitralierei biologice... Însă nu erau oare zaibatsuii, sau Yakuza mai asemănători viespilor, stupi cu memorii cibernetice, mono-organisme vaste, cu ADN-ul codificat în siliciu? Dacă Lumina-hoinară era expresia identității de corporație a lui Tessier-Ashpool, atunci T-A era la fel de dement precum bătrânul. Același haos neclar de temeri, aceeași senzație ciudată a lipsei scopului. Și-o aminti pe Molly spunând: „Dacă tipii ar fi devenit ceea ce doreau...” Totuși, Iarnă Mută îi zisese că nu deveniseră.

Dintotdeauna, Case considerase de la sine înțeles că boșii, șefii cei

mari într-un anumit domeniu, trebuiau să fie atât mai presus, cât și mai prejos de oameni. Văzuse asta la cei care-l schilodiseră în Memphis, îl văzuse pe Wage mimând ceva asemănător în Orașul Noptii și ideea îi permisesese să accepte stilul linear și lipsa de sentimente ale lui Armitage. Și-o imaginase mereu ca o acomodare treptată și voluntară a mașinii, a sistemului, a organismului-mamă. Reprezenta, de asemenea, esența calmului detașat al străzii, poza atotștiutoare implicând conexiuni, legături invizibile cu nivelele superioare, ascunse, ale influenței.

Dar ce se întâmpla acum, în coridoarele Vilei Lumina-hoinară?

Benzi întregi erau smulse, dezvăluind oțelul și betonul.

— Mă-ntreb unde-i dragul de Peter, eh? Poate că ne-ntâlnim în curând, murmură ea. Și Armitage... Unde-i, Case?

— E mort, răspunse cowboy-ul, știind că nu-l putea auzi, e mort.

Comută.

Programul chinez se găsea față în față cu gheața țintă, nuanțele multicolore, dominate treptat de verdele dreptunghiului reprezentând miezurile T-A. Arcade din smarald pestă hăul incolor.

— Cum merge, Dixie?

— Perfect. A-ntâia. E ceva de groază... Așa ceva trebuie să fi fost, atunci: în Singapore. Au golit a cincizecea parte din valoarea bătrânei Noua Bancă Asiatică. E istorie de-acum... Tipu' face toată corvoada. Te-ntrebi cum ar mai fi acum un război adevărat...

— Dac-ar exista așa ceva pe piață, am fi șomeri, zise Case.

— Ai vrea tu. Așteaptă să-l conduci în sus prin gheața neagră.

— Bineînțeles.

Ceva micuț și în mod clar non geometric tocmai apăruse în capătul cel mai îndepărtat al uneia din arcadele din smarald.

— Dixie...

— Da îl văd. Nu știu dacă pot să cred.

O pată castanie, un țânțar pe fondul peretelui verde al miezurilor T-A. Începu să avanseze, peste podul construit de Kuang Grad Mark Unsprezece și Case văzu că umbla. Pe măsură ce se apropia, secțiunea verzuie a arcadei se extindea, policromia programului virus retrăgându-se la câțiva pași înaintea pantofilor negri, crăpați.

— Trebuie să ți-l las ție, șefu, rosti Linie-dreaptă când siluetă scundă și boțită a Finlandezului păru că stă la numai câțiva metri depărtare. Cât am trăit, n-am văzut ceva atât de caraghios. Totuși, râsetul straniu nu se auzi.

— N-am mai încercat până acum, își arată dinții Finlandezul, cu mâinile îndesate în buzunarele jachetei ponosite.

— L-ai ucis pe Armitage, spuse Case.

— Corto... Da. Armitage dispăruse deja. A trebuit s-o fac. Știu, știu, vrei enzima. Gata! Nu-s probleme. În primul rând că eu i-am dat-o lui

Armitage. Adică i-am zis ce să folosească. Cred însă că-i mai bine să nu fac deocamdată târgul. Ai destul timp. O să ți-o dau. Numai două ore, da? Case privi fumul albăstrui învolburându-se în ciberspațiu, când Finlandezul își aprinse o Partagas.

— Voi, gagiilor, vorbi Finlandezul, sunteți obositori. Dacă ați fi toți ca Linie-dreaptă, ar fi cu adevărat simplu. El e o construcție, un maldăr de ROM, așa că face întotdeauna ceea ce mă aștept. De exemplu, proiecțiile mele afirmau că existau șanse minime că Molly să apară în marea scenă a morții lui Ashpool. Oftă.

— De ce s-a sinucis? Întrebă Case.

— De ce se sinucid oamenii? Figura înălță din umeri: Dacă știe cineva, cred că eu sunt ăla. Dar mi-ar trebui douăsprezece ore ca să explic nenumărații factori din viața lui și modul în care se leagă... Era pregătit s-o facă de multă vreme, da' revenea mereu la congelare. Cristoase, era un lăbar bătrân și plictisitor. Finlandezul se strâmbă dezgustat: Dacă vrei să știi, cauza principală este motivul pentru care și-a ucis soția. Însă ceea ce l-a dat complet peste cap a fost că micuța 3Jane a găsit o cale de alterare a programului ce controla sistemul lui criogenic. Ceva subtil... În esență, ea l-a omorât. Doar că el a crezut că s-a sinucis, iar prietena ta, îngerul răzbunător, socoate că l-a mierlit c-o săgeată din zeama de scoică. Finlandezul azvârli chiștocul în matricea de dedesubt: De fapt, cred că eu i-am dat lui 3Jane ideea, ceva din bătrânul Know-how, știi?

— Iarnă Mută, rosti Case alegându-și cu grijă cuvintele, mi-ai spus că tu ești doar o parte din altceva. Mai târziu, ai zis că nu vei mai exista, dacă rularea reușește și Molly zice cuvântul care trebuie...

Craniul ascuțit al Finlandezului încuviință.

— Bun, și atunci cu cine o să mai discutăm noi? Dacă Armitage e mort și tu dispari, cine dracu' o să-mi zică cum scap de toxinele alea? Cine o s-o scoată pe Molly de acolo? Adică, dacă noi te eliberăm de hard-uri, unde, unde o să fie asigurările noastre?

Finlandezul scoase o scobitoare de lemn din buzunar și o privi critic, aidoma unui chirurg examinându-și bisturiul.

— Întrebarea-i bună, zise el în cele din urmă. Ai auzit de somoni? Niște pești... Știi, ei sunt constrânși să înoate în susul curentului. Te-ai prins?

— Nu, răspunse Case.

— Ei, și eu sunt obligat. Nu știu de ce. Dacă ți-aș prezenta gândurile mele, să le zicem speculații, asupra subiectului ăsta, nu ți-ar mai ajunge două vieți. Deoarece m-am gândit mult. Totuși, nu știu răspunsul. Dar când se va termina totul, dacă o facem așa cum trebuie, voi deveni parte din ceva mai mare. Mult mai mare... Privi în sus și-n jurul matricii: Însă acele părți ale mele care mă alcătuiesc pe mine acum vor continua să existe aici. Și voi veți primi răsplata.

Case își opri dorința nebună de-a se repezi și înhăța silueta de beregată, imediat deasupra nodului strâmb al eșarfei ruginii. Să-și apese degetele mari în laringele individului...

— Baftă, zise Finlandezul. Se răsucii, cu mâinile în buzunare și începu să-și târască picioarele în susul arcadei verzi.

— Hei, găozaru', rosti Linie-dreaptă, când Finlandezul se îndepărtase cu vreo zece pași. Figura se opri, pe jumătate întoarsă. Ce se aude cu chestia mea?

— O capeti și tu.

— Despre ce-i vorba? Întrebă Case, privind tweed-ul îngust, îndepărtându-se.

— Vreau să mă șteargă, răspunse construcția. Ți-am mai spus, ții minte?

Lumina-hoinară îi amintea lui Case de centrele comerciale pustii la revărsatul zorilor, pe care le cunoscuse ca adolescent, zone cu densitate scăzută unde primele ore aduceau o nemișcare intermitentă, un fel de așteptare amortită, o tensiune lăsându-te să privești insectele roind în jurul becurilor, protejate cu globuri din sârmă, deasupra intrărilor în magazinele întunecate. Locuri de graniță, imediat dincolo de hotarele Lăbărțării, mult prea îndepărtate de zumzetele și fiorii ce străbăteau toată noaptea miezul incandescent. Încerca aceeași senzație de-a fi înconjurat de locuitorii adormiți ai unei lumi gata de trezire, lume ce nu-l interesa s-o viziteze sau s-o cunoască, a unor afaceri monotone temporar suspendate, a inutilității și repetiției pregătindu-se de așteptare.

Molly încetinisese acum, fie știind că se apropia de țintă, fie pentru a-și menaja piciorul. Durerea începuse drumul ei întortocheat, revenind prin endorfini și Case nu știa ce înseamnă. Femeia nu vorbea, ținea dinții încleștați și-și regla atentă respirația. Trecuse pe lângă multe lucruri necunoscute cowboy-ului, însă curiozitatea lui dispăruse. O încăpere ticsită de rafturi cu cărți, un milion de foi drepte din hârtie îngălbenită, presată între coperti pânzate, sau din piele, rafturile fiind mascate, din loc în loc, de etichete purtând un cod de litere și cifre; o galerie ticsită unde Case se zgâise prin ochii lipsiți de interes ai lui Molly, la o vitrină din sticlă zgâriată și prăfuită, un obiect etichetat – privirea ei înregistrase în mod automat placa din bronz – *La mariee mise a nu par ses celibataires, meme*. Femeia întinsese mâna și o atinsese; unghiile artificiale țacănind pe sandvișul din Lexan protejând sticla spartă. Apoi, ceea ce, în mod evident, fusese intrarea adăpostului criogenic al lui Tessier-Ashpool, uși rotunde din sticlă neagră, înrămate cu crom.

Exceptându-i pe africanii cu căruciorul, nu mai văzuse pe nimeni, iar pentru Case cei doi căpătaseră un fel de viață imaginară; și-i

închipuia lunecând lin prin coridoarele Luminii-hoinare, țestele lor netede și negre sclipind, încuviințând, în vreme ce unul dintre ei își continua cântecul obosit. Nimic nu era așa cum și-ar fi imaginat Vila: un amestec între castelul de basm al lui Cath și o fantezie pe jumătate reamintită din copilărie a sanctuarului intim al Yakuzei.

07:02:18

O oră și jumătate.

— Case, vorbi Molly, aș vrea o favoare.

Cu pistolul înțepenit, se așază pe un teanc de table de oțel lustruit, suprafața fiecărei table protejată de un strat neregulat din plastic transparent. Trase de o zgârietură din plasticul plăcii superioare, lamele lunecându-i de sub degetul mare și arătător.

— Știi, piciorul nu merge... Nu mă gândisem la un urcuș ca ăsta și endorfinul n-o să mai dureze mult. Așa încât, poate – poate, nimic mai mult – că am o problemă aici. Chestia e, că dacă o termin aici, înaintea lui Riviera..., își întinse piciorul masându-l prin policarbonul Modernelor și pielea pariziană,... vreau să-i spui... Să-i spui că eu am fost. Ai înțeles? Spune-i atât: c-a fost Molly. O să înțeleagă. Bine?

Privi în jurul coridorului pustiu, pereții goi. Podeaua era beton lunar grosolan, iar aerul mirosea a rășini.

— 'Tu-i... nici nu știu dacă m-asculți.

CASE.

Se crispă, se ridică în picioare și încuviință din cap.

— Ce ți-a zis Iarnă Mută? Ți-a povestit despre Marie-France? A fost jumătate Tessier, mama genetică a lui 3Jane. Cred că și a marionetei ăleia moarte a lui Ashpool. Nu-mi dădusem seama de ce mi-a spus, jos în cameră... o grămadă de chestii... De pildă, de ce trebuie să apară sub chipul Finlandezului, sau al altcuiva. Nu-i doar o mască, mai degrabă folosește profilele reale ca pe niște supape, schimbă vitezele, încetinind comunicarea cu noi. O numește templată. Model de personalitate...

Scoase arma și șchiopătă pe coridor.

Oțelul dezgolit și hepoxina grunțuroasă se terminară brusc, înlocuite de ceea ce Case, la început, crezu că era un tunel nefinisat, săpat în stâncă solidă. Molly îi examină marginea și cowboy-ul văzu că, de fapt, oțelul era panelat cu ceva asemănător, la vedere și pipăit, cu piatra rece. Femeia îngenunche și atinse nisipul închis la culoare, împrăștiat pe podeaua imitației de tunel. Părea aidoma nisipului rece și uscat, însă când trecu degetul prin el, se închise precum un fluid, lăsând suprafața netulburată. La zece metri mai departe, tunelul se curba. O lumină galbenă, puternică, arunca umbre perfect conturate pe pseudo-piatra scrijelită a pereților. Tresărind, Case își dădu seama că gravitația, acolo, era aproape normală, ceea ce însemna că Molly trebuia să coboare din nou, după urcuș. Era acum absolut pierdut;

dezorientarea spațială trezea un fel de oroare în cowboy.

Își spuse totuși, că ea nu se pierduse.

Ceva foșni printre picioarele ei și ticăi peste non-nisipul podelei. Un LED roșu clipi. Braunul...

Prima hologramă aștepta dincolo de curbă, un fel de triptic. Molly coborî arma înainte ca bărbatul să înțeleagă că era o înregistrare. Figurile erau caricaturi luminoase în mărime naturală: Molly, Armitage și Case. Sâniul lui Molly erau prea mari, vizibili prin plasă neagră și strâmtă de sub haina grea din piele. Avea o talie imposibil de subțire. Lentilele argintii îi acopereau jumătate din chip. Ținea în mână o armă absurd de complexă, cu forma unui pistol aproape pierdută sub o îngrămădire barocă de vizoare, amortizoare de zgomot și blițuri. Molly avea picioarele depărtate, pelvisul împins înainte și gura încremenită într-un rânjel de cruzime idioată. Alături de ea, Armitage stătea rigid, în poziție de drepti, într-o uniformă kaki jerpelită. Când femeia înainta prudentă, Case văzu că ochii lui Armitage erau monitoare minuscule, fiecare arătând imaginea albastru-cenușie a unui pustiu urlător de zăpadă, trunchiurile dungate cu negru ale brebeneilor îndoindu-se sub vânturile neauzite.

Trecu vârfurile degetelor ei prin ochii de televiziune ai lui Armitage, după aceea se întoarse către figura lui Case. Aici se părea că Riviera – și cowboy-ul știuse imediat că Riviera era autorul – nu reușise să găsească nimic demn de parodiat. Silueta gârbovită de acolo era destul de asemănătoare cu cea întrezărită zilnic în oglinzi. Slabă, cu umerii înalți, un chip ușor de uitat sub părul scurt, negru. Era neras, dar așa apărea de cele mai multe ori.

Molly se retrase. Privi de la o figură la alta. Era un display static, singura mișcare fiind încovoierea tăcută a copacilor negri din ochii siberieni, înghețați ai lui Armitage.

— Încerci să ne spui ceva, Peter? întrebă ea în șoaptă.

După aceea pași înainte și izbi cu piciorul ceva dintre tălpile hologramei lui Molly. Peretele zăngăni metalic și personajele dispărură. Femeia se aplecă și ridică un display mic.

— Cred că se poate cupla în astea, programându-le direct, comentă ea azvârlind display-ul.

Trecu pe lângă sursa de lumină galbenă, un glob incandescent arhaic, fixat în perete și protejat de un grătar curb, ruginit. Stilul de improvizație sugera cumva copilăria. Case își amintea de fortărețele, construite împreună cu alți puști, pe acoperișuri și în subsolurile inundate. Ascunzătoarea unui copil bogat, se gândi. Genul acela de primitivism era costisitor. Ceea ce denuneau ambianță...

Molly depăși încă o duzină de holograme înainte de-a ajunge la intrarea în apartamentele lui 3Jane. Una dintre ele era arătarea cea

oarbă din fundătura dinapoia Bazarului de Mirodenii, care se desprinsese din trupul distrus al lui Riviera. Altele reprezentau scene de tortură, călăii fiind întotdeauna ofițeri militari, iar victimele, invariabil, femei tinere. Acestea posedau intensitatea teribilă a spectacolului lui Riviera din Vingtieme Siecle, parcă înghețate în fulgerul albastru al orgasmului. Trecând pe lângă ele, Molly își feri ochii.

Ultima hologramă era mică și neclară, ca o imagine pe care Riviera trebuise s-o dezgroape de la o mare distanță personală din memorie. Femeia îngenunche pentru a o examina; fusese proiectată din punctul de vedere al unui copil. Nici una dintre celelalte n-avuseseră fundaluri; figurile, uniforme, instrumentele de tortură, toate fuseseră display-uri imaginare. Acum era însă o imagine văzută în realitate.

Un val întunecat de moloz se înălța pe fondul unui cer incolor, dincolo de creasta lui întrezărindu-se scheletele decolorate, pe jumătate topite, ale turnurilor orașului. Talazul de dărâmături avea structura unei rețele, vergele din oțel ruginit răsucindu-se grațioase, aidoma unor strune fine, cu plăci masive din beton agățate încă de ele. Fundalul ar fi putut fi cândva piața unui oraș; exista un fel de ciot, ceva sugerând o fântână. La baza ei, copiii și soldatul erau încremeniți. La prima vedere, tabloul era confuz. Molly, pesemne, îl descifrase corect înainte de-a fi asimilat de Case, deoarece o simți încordându-se. Scurpă, apoi se ridică.

Copii... Sălbatici, în zdrențe... Dinții sclipind precum niște cuțite... Plăgi pe fețele lor contorsionate... Soldatul pe spate, cu gura și gâtul cască spre cer. Copiii mâncau...

— Bonn, rosti femeia, parcă cu blândețe în glas. Chestiile adevărate, nu, Peter? Ai fost și tu acolo... 3Jane a noastră e prea rafinată acum ca să deschidă ușa din spate oricărui hoț amărât. Așa că Iarnă Mută te-a dezgropat... Gustul suprem, dacă ai asemenea gusturi. Amantul-diavol... Peter... Se înfioră: Totuși, ai convins-o să-mi dea drumul. Mulțumesc! Acum începe bălciul.

Începu să meargă, cu pași mari în ciuda durerii, îndepărtându-se de copilăria lui Riviera. Luă arma din toc, scoase încărcătorul de plastic, îl băgă în buzunar și-l înlocui cu altul. Duse degetul mare la gâtul costumului Modernelor și-l spintecă până jos cu un singur gest, lama tăind policarbonul dur precum o mătase putredă. Scoase brațele și picioarele, rămășițele costumului camuflându-se, căzând pe falsul nisip negru.

Abia atunci Case auzi muzica. Un gen de muzică necunoscut lui, numai corn și pian.

Intrarea în lumea lui 3Jane n-avea o ușă. Era o deschidere neregulată, largă de vreo cinci metri, în peretele tunelului, cu trepte inegale coborând într-o curbă largă. Lumini albastre palide, umbre

mișcătoare, muzică...

— Case, spuse Molly și se opri, cu arma în mâna dreaptă. După aceea, ridică stânga, zâmbi și-și atinse palma deschisă cu vârful umed al limbii, sărutându-l prin conexiunea stimsim: Trebuie să merg...

Apoi, în mâna stângă, apăru ceva mic și greu, cu degetul mare fixat pe un buton minuscul și femeia coborî.

Capitolul 18

Rată de foarte puțin. Aproape izbutise, dar nu deplin. Intrase perfect, se gândi Case. Avusese ținuta exactă; era ceva ce el putea simți, ceva ce putuse vedea în poziția altui cowboy apăsându-se pe un deck, cu degetele zburând peste taste. Molly le avusese: ținuta, mișcărilor... Și le mobilizase pe toate pentru momentul intrării. Le adunase în jurul durerii din picior și coborâse treptele lui 3Jane de parcă era locuința ei, cotul brațului înarmat ținut la șold, antebrațul ridicat, încheietura relaxată, legănând țeava armei cu nonșalanța studiată a unui duelist din Regență.

Era o performanță. Părea momentul culminant al vizionării de o viață a benzilor cu arte marțiale, a celor ieftine, genul cu care crescuse Case. Pentru câteva secunde, cowboy-ul știu că Molly era întruchiparea tuturor eroilor duri și indiferenți, Sony Mao în vechile videouri Show, Mickey Chiba, toată suita până la Lee și Eastwood. Femeia umbla și vorbea exact așa.

Lady 3Jane Marie-France Tessier-Ashpool nivelase o porțiune din suprafața interioară a blindajului Luminii-hoinare, distrugând labirintul de ziduri, reprezentând moștenirea ei. Locuia într-o singură odaie, atât de largă și de adâncă, încât punctele ei cele mai îndepărtate se pierdeau după un orizont inversat, podeaua ascunsă de curbura fusului. Plafonul era jos și neregulat, placat cu aceeași imitație de piatră ca pe coridoare. Ici-colo secțiuni zimțate de pereți, înalte până la brâu, traversau podeaua, singurele rămășițe ale labirintului. La zece metri de la piciorul scării, exista un bazin dreptunghiular, turcoaz, ale cărui lumini subacvatice constituiau unica sursă de iluminare a apartamentului... cel puțin așa i se păru lui Case, când Molly coborî ultima treaptă. Bazinul proiecta pete mișcătoare de lumină pe tavanul de deasupra.

O așteptau lângă piscină.

Case știuse că reflexele ei erau amplificate, pregătite de neurochirurgi pentru luptă, însă nu le simțise, până atunci, prin contactul stimsim. Efectul era precum o bandă derulată la jumătate de viteză, un dans lent, cumpănit, coregrafiat conform instinctului ucigaș și anilor de antrenament. Păru că-i cuprinde pe cei trei dintr-o singură privire: băiatul, ghemuit pe trambulină bazinului, fata rânjind peste buza cupei de vin și cadavrul lui Ashpool, cu orbita stângă căscându-se neagră și putredă deasupra surâsului de întâmpinare. Purta halatul maro. Dinții îi erau foarte albi.

Băiatul plonjă. Zvelt, arămiu, o siluetă perfectă. Grenada părași palma lui Molly înainte ca mâinile lui să despice apa. Case știu ce era

în clipa în care atinse suprafața: un miez de super-detonant, bobinat cu zece metri de sârmă subțire și rigidă din oțel.

Arma ei țiuu, trimițând un nor de săgeți explozive în chipul și pieptul lui Ashpool și bărbatul dispăru, fumul șerpuind din spătarul ciuruit al scaunului gol, smălțuit în alb.

Țeava se deplasă către 3Jane în clipa când grenada detonă un tort nupțial, simetric de apă, înălțându-se, spărgându-se, căzând înapoi, dar greșeala fusese făcută.

Hideo nici măcar n-o atinse. Piciorul lui Molly cedă.

— În *Garvey*, răcni Case.

— Ți-a trebuit destul de mult, vorbi Riviera pe când o scotocea prin buzunare. Măinile femeii dispăreau la încheieturi într-o sferă neagră, mată, de mărimea unei bile de bowling. Am văzut un asasinat multiplu în Ankara, urmă el, extrăgând diferite lucruri din jachetă, chestie făcută c-o grenadă. Într-o piscină... Explozia a părut foarte slabă, dar toți au murit instantaneu din șoc hidrostatic.

Case o simți mișcându-și degetele, experimental. Materialul sferei părea că nu oferă mai multă rezistență decât temperplastul. Durerea din piciorul lui Molly era fantastică, imposibilă... Un moar roșu îi trecu prin fața ochilor.

— În locul tău, nu le-aș mișca...

Interiorul sferei păru că se strânge ușor.

— Este o sex-jucărie, cumpărată de Jane în Berlin. Dacă le agiți prea mult, ți le face piftie. Este o variantă a materialului din care au făcut podeaua asta. Bănuiesc că-i ceva molecular. Ai dureri?

Molly gemu.

— Se pare că ți-ai paradit piciorul. Degetele bărbatului găsiră pachetul plat cu droguri din buzunarul stâng din spate al jeansilor ei: Hopa! Ultimele mele plăceri de la Ali și tocmai la timp.

Rețeaua sângerie și mișcătoare începu să se rotească.

— Hideo, rosti altă voce, a unei femei, își pierde cunoștința. Dă-i ceva. Pentru aia și pentru durere. E remarcabilă, nu crezi, Peter? Ochelarii ăștia sunt la modă în locul din care vine ea?

Degete reci, lipsite de grabă, cu siguranța unui chirurg, înțepătura unui ac.

— Habar n-am, răspunse Riviera. Nu i-am văzut niciodată reședința de baștină. Au venit și m-au luat din Turcia.

— Lăbărțarea, da... Avem acțiuni acolo. Și odată l-am trimis pe Hideo. De fapt, a fost greșeala mea. Lăsasem pe cineva înăuntru, un hoț. A luat terminalul familiei. Râse: Eu l-am ajutat. Ca să-i enervez pe ceilalți. Era un băiat drăguț, hoțul meu. Se trezește, Hideo? N-ar trebui să-i mai dai?

— Dacă-i mai dau, moare, vorbi al treilea glas.

Plasa roșiatică se înnegri.

Muzica reveni, cornuri și pian. Muzică de dans.

C A S E :::

::: D E C U

P L E A Z Ă :::

Post-imaginile cuvintelor pâlpâitoare jucară peste ochii și fruntea ridată a lui Maelcum, când Case desfăcu trozii.

— Țipași, nenică, acu’o vreme...

— Molly, rosti el cu gâtulejul uscat. E rănită! Luă o sticlă-pompă din plastic alb, de pe marginea plasei-g și supse o gură de apă stătută: Numi place deloc cum merg lucrurile.

Micul monitor Cray se aprinse. Finlandezul, pe fundalul unor vechituri răsucite și presate.

— Nici mie. Avem o problemă.

Maelcum se trase pe deasupra capului cowboy-ului, se întoarse și privi peste umărul acestuia:

— Cine-i gagi’ Case?

— E doar o imagine, Maelcum, răspunse Case obosit. Un tip pe care-l cunosc din Lăbărțare. De fapt, vorbește Iarnă Mută. Imaginea e pentru ca să ne facă să nu fim speriați.

— Căcat, zise Finlandezul, i-am zis și lui Molly: astea nu-s niște măști. Am nevoie de ele ca să vă pot vorbi. Eu nu prea am ceea ce voi considerați personalitate. De fapt, toate astea-s pișat în vânt, pentru că, cum ți-am zis, avem o problemă.

— Atunci, zi, Muto, făcu Maelcum.

— Pentru început, piciorul lui Molly a cedat. Nu poate merge. Ea trebuia să coboare, să intre înăuntru, să-l înlăture pe Peter, să afle cuvântul magic de la 3Jane, să ajungă la cap și să-l zică. A dat-o în bară. Vreau ca voi doi să vă duceți după el.

Case privi chipul de pe ecran:

— Noi?

— Cine alții?

— Aerol, răspunse cowboy-ul, tipul de pe *Babilon Rocker*, amicul lui Maelcum.

— Nu! Tu trebuie să mergi. Trebuie să fie cineva care o înțelege pe Molly, care-l înțelege pe Riviera. Maelcum e pentru forță.

— Poate c-ai uitat că aici sunt în mijlocul unei rulări. Mai ții minte? De ce m-ai cărat până aici, ca să...

— Case, ascultă! A mai rămas puțin timp. Foarte puțin. Ascultă! Adevărata legătură între deckul tău și Lumina-hoinară este o emisiune de bandă laterală peste sistemul de navigație al lui *Garvey*. O să-l duci pe *Garvey* într-un doc particular pe care o să ți-l arăt. Virusul chinez a pătruns complet în tot Hosaka. Acum în Hosaka nu mai există decât virusul. Când vei acosta, virusul va interfața cu sistemul custodial al

Luminii și vom tăia banda laterală. O să-ți iei deckul, pe Linie-dreaptă și pe Maelcum. O cauți pe 3Jane, afli cuvântul, îl ucizi pe Riviera și iei cheia de la Molly. Poți urmări evoluția programului, cuplându-ți deckul în sistemul Luminii. O să-ți țin eu locul. În spatele capului există un jack standard, înapoia unui panou cu cinci zirconi.

— Să-l ucid pe Riviera?

— Îl ucizi!

Case clipi spre reprezentarea Finlandezului. Îl simți pe Maelcum punându-i mâna pe umăr.

— Hei! Ai uitat ceva! Simți mânia crescând și un soi de bucurie: Tu ai belit totul. Ai distrus controlul brațelor de ancorare, când l-ai omorât pe Armitage. Haniwa era foarte bună. Armitage l-a pârlit pe celălalt Hosaka și osatura principală s-a dus cu puntea, nu?

Finlandezul încuviință.

— Așa că suntem prinși aici. Și-asta înseamnă că și tu ești futut, nenică! Voia să râdă, însă hohotul îi rămase în gâtlee.

— Case, nenică, vorbi încet Maelcum, *Garvey* ie remorcher.

— Exact, încuviință Finlandezul și zâmbi.

— Te distrezi în lumea cea mare d-afară? Întrebă construcția când Case cuplă. Mă gândesc că Iarnă Mută a solicitat plăcerea...

— Da... Poți face prinsoare. Kuangu-i bine?

— Pe treabă! E criminal!

— Bun! Au apărut niște piedici, dar le rezolvăm noi.

— Vrei să-mi zici și mie despre ce-i vorba?

— N-am timp.

— Bine, băiatu' nu mă mai băga-n seamă, oricum sunt mort.

— Te-n mă-ta! zise Case și comută, întrerupând râsul zgâriat al lui Linie-dreaptă.

— Visa o stare, implicând un minim de conștiință individuală, spunea 3Jane. Ridică spre Molly palma în care ținea un medalion. Profilul sculptat aducea mult cu al ei: Fericire animalică. Cred că vedea evoluția creierului anterior ca pe un fel de pas lateral. Retrase camera și-o studie, înclinând-o ca să prindă lumină sub diferite unghiuri: Un individ, un membru al clanului ar suferi aspectele cele mai dureroase ale conștiinței de sine numai în anumite forme...

Molly încuviință. Case își aminti injecția. Ce-i dăduseră? Durerea continua să persiste, însă răzbătea ca un focar îngust de senzații amestecate. Viermi de neon zvârcolindu-se în coapsa ei, atingerea pânzei, miros de Krill prăjit – mintea bărbatului tresări înapoi. Dacă reușea să nu se concentreze asupra lor, impresiile se suprapuneau, devenind echivalentul senzorial al zgomotului de fond. Dacă putea avea un asemenea efect asupra sistemului ei nervos, care era starea mentală a femeii?

Vedea anormal de limpede și distinct, chiar mai clar ca de obicei. Obiectele păreau că vibrează, fiecare persoană sau lucru reglată pe o altă frecvență, cu puțin diferită. Ținea mâinile, în continuare prinse în sfera cea neagră, din poală. Stătea într-un scaun lângă piscină, cu piciorul rupt întins drept în față, așezat pe o pernuță din păr de cămilă. 3Jane stătea vizavi, pe altă pernuță, ghemuită într-o mantă din lână nevopsită, mai mare cu câteva măsuri. Era o fată foarte tânără.

— Unde-a plecat? întrebă Molly. Să-și ia doza?

3Jane înălță din umeri sub faldurile veșmântului gros și albicios și-și îndepărtă o șuviță de păr negru din ochi.

— Mi-a spus când să-ți dau drumul, zise ea. N-a vrut să-mi spună de ce anume. Totul trebuie să fie misterios. Ne-ai fi făcut rău?

Case o simți pe Molly ezitând.

— Pe el l-aș fi ucis. Aș fi încercat să-l omor pe ninja. După aceea, trebuia să vorbesc cu tine.

— De ce? întrebă 3Jane, strecurând camera într-un buzunar interior al mantalei. Și de ce? Și despre ce?

Molly părea că studiază pomeții înalți și delicați, gura largă, nasul îngust, de șoim. Ochii lui 3Jane erau negri și păreau, ciudat, opaci.

— Pentru că-l urăsc, răspunse ea în cele din urmă și „de ce”-ul ăsta este chiar felul în care sunt eu bobinată; ceea ce este el și ce sunt eu.

— Și spectacolul, completă 3Jane. Am văzut spectacolul...

Molly încuviință din cap.

— Dar Hideo?

— Pentru că ei sunt cei mai buni. Pentru că unul dintre ei mi-a ucis un partener, cândva...

3Jane deveni foarte gravă. Înălță din sprâncene.

— Pentru că trebuia să văd, urmă Molly.

— Apoi am fi vorbit, noi două? Ca acum? Părul ei negru era foarte drept, cu cărare pe mijloc, strâns la spate într-un nod de argint mățuit. Să vorbim?

— Scoate ăsta, zise Molly, ridicând mâinile.

— L-ai ucis pe tatăl meu, vorbi 3Jane, fără nici o schimbare a tonului vocii. Priveam pe monitoare. Ochii mamei mele, așa le spunea el.

— A ucis marioneta. Semăna cu tine.

— Îi plăceau gesturile grandomane, răspunse fata și atunci Riviera i se alătură, radios sub efectul drogurilor, în salopetă dungată, de pușcăriaș, purtată în grădina de pe terasa hotelului.

— Faceți cunoștință? E o fată interesantă, nu-i așa? De la început mi s-a părut așa. Trecu pe lângă 3Jane: N-o să meargă, să știi!

— Nu-i așa, Peter? reuși Molly să zâmbească.

— Iarnă Mută n-o să fie primul care-a făcut aceeași greșală. Să mă

subestimeze... Traversă mozaicul din gresie din jurul bazinului, până la o masă smălțuită în alb și turnă apă minerală într-un pahar de cocktail din cristal masiv: A vorbit cu mine, Molly. Cred că a vorbit cu noi toți. Cu tine, cu Case și cu ce există din Armitage cu care se mai poate vorbi. Știi, de fapt, nu ne poate înțelege. Are profilele lui, dar alea-s numai statistici. Poate că tu ești un animal statistic, scumpo, iar Case este, cu siguranță, însă eu posed o calitate recuantificabilă prin însăși natura ei. Bău.

— Ce anume, Peter? întrebă Molly cu o voce lipsită de orice intonație.

— Perversitatea, rânji Riviera. Se întoarse către cele două femei, legănând și rotind apa rămasă în cilindrul dens, scobit adânc în cuarț, parcă încântat de greutatea obiectului: Bucuria actului gratuit... Și am luat o hotărâre, Molly, o hotărâre absolut gratuită.

Femeia așteptă, privindu-l.

— Oh, Peter! exclamă 3Jane cu exasperarea aceea blândă, adresată de obicei copiilor.

— N-o să capeți nici un cuvânt, Molly. Mi-a pomenit și de asta, vezi? 3Jane cunoaște codul, bineînțeles, dar n-o să-l capeți. Nici tu și nici Iarnă Mută. Jane a mea e o fată ambițioasă, în felul ei pervers. Zâmbi iarăși: Are planuri în legătură cu imperiul familiei, iar o pereche de inteligențe artificiale nebune, deși nu știu cum sună conceptul ăsta ne-ar sta în drum. Deci! Apare Riviera al ei s-o ajute, înțelegi? Și Peter zice: Stai cuminte! Pune discurile de swinq preferate ale lui tăticu' și lasă-l pe Peter să-ți cheme o formație pe cinste, o sală de dansatori, un priveghi pentru răposatul Rege Ashpool. Bău restul de apă minerală: Nu, să n-o faci, tăticule, să n-o faci. Acum, când Peter a venit acasă.

Apoi, îmbujorat de plăcerea cocainei și meperidinei, izbi cu paharul, puternic, în implantul ei lenticular stâng, spărgând imaginea în sânge și lumină.

Când Case își scoase trozii, Maelcum era lipit de plafonul cabinei. O coardă din nailon, în jurul pieptului, era fixată de panourile laterale prin legături anti-șoc și ventuze din cauciuc cenușiu. Își scosese cămașa și lucra asupra unui panou central cu o cheie franceză de zero-g, cu aspect greoi, contra-arcurile groase ale sculei scârțâind, când scoase alt șurub cu cap hexagonal. *Marcus Garvey* pâraia și ticăia sub stresul gravitațional.

— Mută ne ia și ieu și ieu la doc, spuse zionitul, azvârlind șurubul într-o geantă din plasă de la brâu. Maelcum pilotează amararea, da' ntre timp, ne treb'e sculi pentru meserie.

— Acolo ai scule? Case dădu capul pe spate și privi funiile de mușchi încordându-se în spinarea cafenie.

— P-ăsta, răspunse Maelcum, trăgând din spațiul dinapoia panoului un pachet prelung, înfășurat în polietilenă neagră. Puse panoul la loc, fixându-l cu un singur șurub. Pachetul negru plutise spre pupa înainte să termine. Cu degetul mare, deschise supapele de vid ale ventuzelor cenușii și se eliberă, după aceea prinse pachetul.

Bătu din picioare, plutind pe deasupra instrumentelor – pe ecranul central pulsa o diagramă verde de acostare – și se agăță de rama plasei-g a lui Case. Se trase jos și dezlipi banda pachetului cu o unghie groasă, neregulată.

— Unu' din China zicea că p-aici iese adevăru', rosti el, dezvelind un automat Remington străvechi, lucind de ulei, cu țeava retezată la numai câțiva milimetri în fața încărcătorului deformat de lovături. Patul fusese demontat complet și înlocuit cu un mâner din lemn, înfășurat în bandă adezivă neagră, mată. Mirosea a sudoare și garija.

— Numai pe-ăsta îl ai?

— Da, nenică, încuviință Zionitul, ștergând uleiul de pe țeava neagră cu o cârpă roșie, ținând în mână cealaltă învelitoare din poli întunecată, petrecută în jurul mânerului armei. Ieu și ieu în flota Rastafariană, să știi...

Case își coborî trozii pe frunte. Nu se mai deranjase să-și fixeze sonda texană; cel puțin, putea mâna cu adevărat în Vila Lumina-hoinară chiar dacă avea să fie pentru ultima dată.

Se cuplă.

— Hei, zise construcția, moș Peter e plin de căcat, eh?

Acum păreau că făceau parte din gheața Tessier-Ashpool; arcele de smarald se lărgiseră, unindu-se și devenind o masă compactă. Verdele predomină în planele programului chinez ce-i înconjură.

— Te apropii, Dixie?

— Sunt aproape de tot. În curând am nevoie de tine.

— Ascultă, Dix! Iarnă Mută zice că Kuang s-a înfipt solid în Hosaka al nostru. Va trebui să te scot pe tine și deck-ul din circuit, să vă car în Lumina-hoinară și să vă cuplez, iarăși, în programul custodial de acolo; după cum spune Iarnă Mută. Mai zice că virusul Kuang o să fie băgat peste tot acolo. Dup-aia, rulăm dinăuntru, prin rețeaua Luminii.

— A-ntâia, comentă Linie-dreaptă, niciodată nu mi-a plăcut să fac ceva simplu, dacă-l puteam face cu curu-nainte.

Case comută.

În întunericul ei, o sinestezie spumegândă, unde durerea femeii era gust de fier vechi, aromă de pepene, aripi de fluturi mângâindu-i obrazul. Era inconștientă și el n-avea acces la visele ei. Când cipul optic se aprinse, alfanumericele aveau halouri, fiecare înconjurat cu o aureolă roză, palidă.

07:29:40

— Nu-mi place deloc asta, Peter.

Glasul lui 3Jane părea că vine dintr-un hău îndepărtat. Molly poate auzi, își spuse Case, apoi se corectă. Echipamentul stimsim era intact, la locul lui; îl putea simți apăsând coastele femeii. Urechile ei înregistrau vibrațiile vocii fetei. Riviera rosti ceva, scurt și neclar.

— Nu-i așa, răspunse ea și nu-i deloc amuzant. Hideo o să aducă o trusă din sala de operații, dar aici e nevoie de un chirurg.

Tăcere... Extrem de distinct, Case auzi apa clipocind de marginea bazinului.

— Ce-i spuneai când m-am întors? Riviera era acum foarte aproape.

— Îi povesteam de mama. Ea îmi ceruse. Cred că era în stare de șoc, cu toată injecția lui Hideo. De ce i-ai făcut asta?

— Voiam să văd dacă au să se spargă.

— Una s-a spart... Când își va reveni – dacă o să-și mai revină – vom vedea ce culoare au ochii ei.

— Este extrem de periculoasă. Prea periculoasă... Dacă n-aș fi fost aici, să-i distrag atenția să-i aduc pe Ashpool și pe Hideo al meu, obligând-o să-și scoată bomba, unde ai fi fost? În puterea ei!

— Nu, rosti 3Jane, era Hideo acolo. Nu cred că tu-nțelegi despre Hideo. În mod vădit, ea înțelege.

— Vrei să bei ceva?

— Vin. Din cel alb...

Case decuplă.

Maelcum era ghemuit deasupra comenzilor lui *Garvey*, tastând instrucțiuni pentru o secvență de acostare. Ecranul central al modului arăta un pătrat, roșu, fix, reprezentând docul Lumini-hoinare. *Garvey* era un pătrat mai mare, verde, micșorându-se încet, legănându-se dintr-o parte în cealaltă sub comenzile lui Maelcum. În stânga, un ecran mai mic arăta o grafică stilizată a lui *Garvey* și *Haiwa*, apropiindu-se de curbura fusului.

— Avem o oră, nenică, spuse Case, scoțând panglica de fibră optică din Hosaka. Bateriile de rezervă ale deckului erau suficiente pentru nouăzeci de minute, însă construcția lui Linie-dreaptă constituia un consum suplimentar. Lucră rapid, mecanic, legând construcția sub Ono-Sendai cu banda micropor. Centura, cu geanta de lucru a lui Maelcum, pluti pe lângă el. O înhăță, desprinsese cele două corzi antișoc, cu ventuzele lor dreptunghiulare, cenușii și agăță o carabinieră de cealaltă. Lipi ventuzele de părțile laterale ale deckului și apăsă maneta de vid. Cu deckul, construcția și banduliera improvizată suspendate în fața lui, se chinui să-și îmbrace jacheta din piele, apoi îi controlă buzunarele. Pașaportul primit de la Armitage, cipul bancar pe același nume, cipul de credit eliberat la intrarea în Liberta, două derme de betafenetilamină cumpărate de la Bruce, un

sul de Yeni Noi, o jumătate de pachet de Yeheyuane și shurikenul. Azvârli cipul Liberta peste umăr și-l auzi ciocnindu-se de epuratorul rusesc. Era gata să facă același lucru și cu steaua din oțel, însă cipul de credit ricoșă, izbindu-l în ceafă, se răsuci, izbi plafonul și se rostogoli pe lângă umărul stâng al lui Maelcum. Zionitul se întrerupse din pilotat și-l fulgeră cu privirea. Case se uită la shuriker, după aceea îl înfundă în buzunarul jachetei, auzind țesătura sfâșiindu-se.

— Ai scăpat pe Muta, nenică, zise Maelcum. Muta zice c-aranjat secu pentru *Garvey*. *Garvey* ‘costiază cu altă barcă, una de-o așteaptă din Babilon. Muta transmite parolili pentru noi.

— Ne punem costumele?

— Prea grele. Maelcum ridică din umeri: Stai în plasă până-ți zic.

Bătu o ultimă combinație în modul, apoi prinse mânerulele roz și uzate, situate de ambele părți ale tabloului de comandă. Case văzu pătratul verde micșorându-se cu câțiva ultimi milimetri și suprapunându-se peste pătratul cel roșu. Pe ecranul mic, *Haiwa* își înclină prova, ca să evite curbura fusului și fu prinsă. *Garvey* continua să atârne dedesubtul ei; precum un vierme captiv. Remorcherul sună și se cutremură. Două brațe stilizate țâșniră ca să înhațe forma zveltă, de viespe. Lumina-hoinară extinse un dreptunghi galben, care se curbă lent, trecând pe lângă *Haiwa* către *Garvey*.

Dinspre provă se auzi un scrâșnet, înapoia șuvițelor tremurătoare de câlți.

— Nenică, rosti Maelcum, fii atent c-avem gravitație.

O duzină de obiecte mici izbiră, simultan, podeaua cabinei, parcă atrase acolo de un magnet. Case icni, când organele lui interne fură trase într-o altă configurație. Deckul și construcția îi căzuseră, dureroase, în poală.

Acum, erau atașați de fus, rotindu-se împreună cu el. Maelcum întinse brațele, mișcă umerii înlăturând tensiunea și-și scoase plasa de păr purpurie, scuturându-și codițele.

— Haida, nenică, dacă zici că nu-i timp.

Capitolul 19

Vila Lumina-hoinară era o structură de tip parazit, își reaminti Case, trecând printre tentaculele de cânepă și prin chepengul prova al lui *Marcus Garvey*. Lumina-hoinară suga aerul și apa din Liberta, neavând un ecosistem propriu.

Tunelul-pasarelă întins de doc era versiunea mai complexă a celui prin care se rostogolise pentru a ajunge în *Haiwa*, destinat utilizării în gravitația furnizată de rotația fusului. Un tunel striat, construit din segmente articulate, integral hidraulice, fiecare segment inelat cu o buclă din plastic dur, antiderapant, buclele servind ca trepte ale unei scări. Tunelul ocolise *Haiwa* precum un șarpe; era orizontal în zona de cuplare cu ecluza de pe *Garvey*, apoi cotea brusc în sus și la stânga, un urcuș vertical în jurul iahtului. Maelcum era deja în susul inelelor, trăgându-se cu mâna stângă și ținând Remingtonul în dreapta. Purta o pereche de pantaloni largi, pătați, proveniți de la o salopetă, vestă din nailon verde și espadrile cu fețe din pânză zdrențuită și tălpi roșu strălucitor. Tunelul se legăna ușor, de fiecare dată când urca alt inel.

Carabinierile bandulierei improvizate intrau în umărul lui Case cu toată greutatea Ono-Sendaiului și a construcției lui Linie-dreaptă. Acum simțea numai frică, o spaimă generală. Și-o alungă, străduindu-se să-și reamintească prezentarea fusului și a Vilei, făcută de Armitage. Începu să se cațere. Ecosistemul Libertei era limitat, nu închis. Zionul era un sistem închis, capabil de-a recircula ani întregi fără să introducă materiale din exterior. Liberta producea aerul și apa proprii, dar se baza pe livrări permanente de alimente și pe reînnoirea regulată a substanțelor nutritive din sol. Vila Lumina-hoinară nu producea absolut nimic.

— Nenică, șopti Maelcum, sus, lângă mine!

Case păși în lateral pe scara circulară și urcă ultimele trepte. Tunelul se termina cu un chepeng neted, puțin convex, cu diametrul de doi metri. Mecanismul hidraulic al pasarelei dispărea în etanșările flexibile montate în cadrul chepengului.

— Și acum ce...

Case închise gura când chepengul începu să basculeze în sus, ușoara diferență de presiune împingându-i praf fin în ochi.

Maelcum se cățăra peste margine și cowboy-ul auzi clic-ul încetișor al despiedicării Remingtonului.

— Tu iești ăla de se grăbește..., șopti zionitul, ghemuindu-se acolo. Case sui lângă el.

Ecluza se afla în mijlocul unei încăperi rotunde, boltite, cu podeaua acoperită de gresii din plastic albastru, antiderapant. Maelcum îl

împinse cu degetul, indicându-i o direcție și zări un monitor încastrat în peretele curb. Pe ecran, un tânăr înalt, cu trăsăturile neamului Tessier-Ashpool, peria ceva de pe mânecile costumului său negru. Stătea lângă un chepeng identic, într-o cameră identică.

— Scuze, domnule, se auzi un glas dintr-un difuzor aflat deasupra ecluzei. Case ridică privirea. Vă așteptam mai târziu, la docul axial. Un moment, vă rog!

Pe monitor, tânărul scutură nervos din cap.

Maelcum se răsuci brusc, când o ușă glisă în stânga lor, cu arma pregătită. Un eurasiatic micuț în salopetă portocalie păși înăuntru și se holbă la ei. Deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. Închise gura. Case privi monitorul. Pustiu...

— Cine...? reuși să articuleze bărbatul.

— Flota rastafanană, răspunse Case ridicându-se, deckul ciberspațiu lovindu-l în șold și vrem doar să ne cuplăm la sistemul vostru custodial.

— Ce-i asta, un test? O probă de credință? Trebuie să fie o probă de credință... Își șterse palmele de șoldurile costumului portocaliu.

— Nu, nenică, ie pe bune. Maelcum se ridică și el, cu Remingtonul ațintit pe chipul eurasiaticului: Mișcă!

Îl urmară pe bărbat, înapoi prin ușă, pe un coridor ai cărui pereți din beton lustruit și podeaua neregulată, formată din nenumărate covoare, îi erau familiare lui Case.

— Haioase covorașe, făcu Maelcum, îmboldindu-l pe individ în spate. Miroase ca-n biserică.

Ajunseră la alt monitor, un Sony antic, montat deasupra unei console cu claviatură și un sistem complicat de panouri cu mufe pentru cuplare. Ecranul se aprinse, când se opriră în fața lui și Finlandezul le rânji crispat, din ceea ce părea a fi încăperea din față a lui Metro Holografix.

— Bun, spuse el, Maelcum îl ia pe tipu' pe coridor, până la ușa deschisă a chesonului, îl bagă acolo și-l încui eu. Case, pentru tine e a cincea mufă din stânga, panoul de sus. În sertarul de sub consolă sunt plungeri adaptor. Îți trebuie Ono-Sendai douăzeci în Hitachi patruzeci.

Pe când Zionitul își împingea prizonierul, Case îngenunche și scotoci prin maldărul de jackuri și mufe, până găsi ceea ce-i trebuia.

— Trebuie neapărat s-arăți așa? se adresă el chipului de pe ecran. Finlandezul era șters, linie cu linie, de imaginea lui Lonny Zone, pe fundalul unui zid acoperit cu afișe japoneze zdrențuite.

— Ce vrei tu, scumpule, rosti târăgănat Zone, cere-i lui Lonny...

— Nu, replică bărbatul, folosește-l pe Finlandez. În vreme ce figura lui Zone dispărea, băgă adaptorul Hitachi-ului în mufa lui și-și fixă trozii pe frunte.

— Ce te-a ținut atâta? Întrebă Linie-dreaptă și hohoti.
— Ți-am zis să nu mai faci așa! se răsti Case.
— Glumeam, băiatu', pentru mine n-a existat o pauză temporală. Ia să vedem ce-i aici...

Programul Kuang era verde, cu exact aceeași nuanță ca gheața T-A. Chiar pe măsură ce Case privea, deveni treptat mai opac, deși, când se uita în sus, putea zări limpede silueta rechinului acoperit cu oglinzi negre. Fisurile și iluziile dispăruseră acum, iar forma arăta la fel de reală ca și *Marcus Garvey*, un avion cu reacție antic, fără aripi, având blindajul neted placat cu crom negru...

— La timp, făcu Linie-dreaptă.
— La timp, încuviință Case și comută.
— ... așa. Îmi pare rău, spunea 3Jane, bandajând capul lui Molly. Analizorul zice că nu-i nici un traumatism și nici o afecțiune permanentă a ochiului. Nu-l cunoșteai prea bine, înainte de-a veni aici?

— Nu-l cunoșteam deloc, murmură Molly. Era întinsă pe spate, pe un pat înalt, sau o masă capitonată. Case nu putea simți piciorul rănit. Efectul sinestezic al primei injecții părea că dispăruse. Sfera cea neagră nu mai exista, dar mâinile îi erau imobilizate de benzi moi, pe care nu le putea zări.

— Vrea să te ucidă.
— Se pare, răspunse Molly uitându-se în sus, către plafonul grosolan, dincolo de o lumină foarte puternică.

— Nu cred c-aș vrea s-o facă, vorbi 3Jane și Molly își întoarse, cu greutate, capul și privi în ochii negri.

— Nu te juca cu mine, spuse ea.
— Dar mă gândesc că mi-ar face plăcere, urmă 3Jane și se aplecă s-o sărute pe frunte, netezindu-i părul spre spate cu o mână caldă. Pe mantaua ei albicioasă se vedeau pete de sânge.

— El unde a plecat acum?
— Altă injecție, probabil, răspunse 3Jane, îndreptându-se. Ți-a așteptat sosirea cu destulă nerăbdare. Cred c-ar putea fi plăcut să te îngrijesc până te faci bine, Molly. Zâmbi, ștergându-și, absentă, mâna însângerată pe haine: Piciorul tău trebuie refăcut, dar asta putem aranja.

— Și Peter?
— Peter... Clătină ușor din cap. O șuviță de păr negru îi căzu pe frunte: Peter a devenit destul de plictisitor. În general, drogurile mi se par plictisitoare. Chicoti: Oricum, când le iau alții. Tatăl meu abuza în mod constant de ele, după cum poate ai văzut.

Molly se încordă.
— Nu te alarma. Degetele lui 3Jane atinseră pielea de deasupra

centurii jeansilor: Sinuciderea lui a fost rezultatul manipulărilor mele asupra coeficienților de siguranță ai congelării. Știi, de fapt, nu l-am întâlnit niciodată. Am fost transvazată după ultima lui hibernare. Dar l-am cunoscut foarte bine. Miezurile știu totul. L-am privit ucigând-o pe mama. O să-ți arăt și ție, când o să te simți mai bine. O sugruma în pat...

— De ce a omorât-o? Ochiul nebandajat al lui Molly se focaliză pe chipul fetei.

— N-a putut accepta direcția dorită de ea pentru familia noastră. Ea a inaugurat construcția inteligențelor noastre artificiale. Era o vizionară. Ne-a imaginat pe noi în relație simbolică cu IA-urile, cele care să ia deciziile corporației, făcute pentru noi. De fapt, ar trebui să spun, deciziile noastre conștiente. Tessier-Ashpool avea să fie nemuritor, un stup, fiecare dintre noi o unitate a unei entități mai mari. Fascinant... O să-ți pun benzile ei. Sunt aproape o mie de ore. De fapt, eu n-am înțeles-o niciodată cu adevărat, iar odată cu moartea ei direcția aceea s-a pierdut. Mai mult, s-a pierdut orice fel de direcție și am început să ne retragem în carapacea noastră. Acum ieșim rareori. Eu sunt o excepție...

— Zici c-ai încercat să-l ucizi pe bătrân? I-ai dereglat programele criogenice?

3Jane încuviință.

— Am fost ajutată. De o fantomă. Așa credeam pe când eram puștoaică, că în miezurile corporației există fantome. Voci... Una dintre ele era cea pe care voi o numiți Iarnă Mută. Codul Turing pentru IA a noastră din Berna, deși entitatea care vă manipulează este un fel de subprogram.

— Una dintre ele? Sunt mai multe?

— Mai există una... Însă ea nu mi-a vorbit de ani de zile. Bănuiesc c-a renunțat. Presupun că amândouă constituie rezultatul anumitor capacități, comandate de maică-mea în soft-ul original, însă tipa era o femeie extrem de ascunsă, atunci când simțea că este necesar. Ia... Bea... Lipi de buzele lui Molly un tub flexibil din plastic: Apă... Doar puțin...

— Jane, iubito, întrebă vesel Riviera, de undeva din afara razei vizuale, te distrezi?

— Lasă-ne în pace, Peter!

— Te joci de-a doctorul...

Brusc, Molly privi în propriul ei chip, imaginea suspendată la zece centimetri de nasul ei. Nu avea nici un bandaj. Implantul stâng era spart, un deget lung de plastic argintiu înfipt adânc într-o orbită, care era un lac de sânge.

— Hideo, rosti 3Jane, mângâind stomacul lui Molly, fă-i rău lui Peter, dacă nu pleacă. Du-te și înoată, Peter.

Proiecția dispăru.

07:58:40, în bezna ochiului bandajat.

— Zicea că tu știi parola. Peter zicea... Lui Iarnă Mută îl trebuie parola. Case simți deodată cheia Chubb, legată de firul ei de nailon, zăcând pe curba interioară a sânelui stâng al femeii.

— Da, încuviință 3Jana, retrăgându-și mâna. O știu. Am învățat-o pe când eram mică. Cred c-am învățat-o într-un vis... Sau undeva în mie de ore a jurnalelor mamei. Totuși, cred că Peter are dreptate, sfătuindu-mă să n-o spun. Dacă, am înțeles totul corect, ar trebui potoliți Turingii, iar fantomele sunt de obicei capricioase.

Case decuplă.

— Ciudățică clientă, eh? De pe bătrânul Sony, Finlandezul rânji spre Case.

Cowboy-ul ridică din umeri. Îl văzu pe Maelcum revenind pe coridor, cu Remingtonul la sold. Zionitul surâdea, legănându-și capul într-un ritm pe care Case nu-l putea auzi. Din urechi, două fire galbene subțiri coborau într-un buzunar lateral al vestei.

— Dub, nenică, zise Maelcum.

— 'Te-n mă-ta de nebun!

— Aud a-ntâia, nenică te aud extra.

— Hei, tipii, vorbi Finlandezul, sus! Vine transportu'. Nu pot dichisi multe chestii așa elegant ca imaginea lu' 8Jean, care l-a păcălit pe paznicu' de la poartă, da' vă pot aranja drumu' până la 3Jane.

Case scotea adaptorul din mufă, când căruciorul de serviciu, lipsit de pilot, apărui legănându-se, sub arcada lipsită de grație, din beton, marcând capătul îndepărtat al coridorului lor. Putea să fi fost chiar cel condus de africani, însă dacă era, aceștia dispăruseră acum. Înapoia scaunului scund și capitonat, ținându-se de spătar cu manipuloarele sale minuscule, micuțul Braun clipea monoton din LED-ul roșu.

— Avem un autobuz de luat, spuse Case spre Maelcum.

Capitolul 20

Își pierduse iarăși mânia. Îi ducea dorul...

Căruciorul era ticsit: Maelcum, ținând Remingtonul pe genunchi și Case, cu deckul și construcția lipite de piept. Vehiculul se deplasa cu o viteză pentru care nu fusese proiectat; era la limita greutății și asta se simțea mai ales la curbe, când Maelcum trebuia să se încline în afară, în direcția virajului. N-ar fi fost nici o problemă, la coturile spre stânga, deoarece Case stătea în dreapta, însă la curbele spre dreapta, zionitul trebuia să se aplece peste Case și echipamentul lui, strivindu-l de scaun.

N-avea nici o idee asupra locului unde se aflau. Totul părea familiar, dar nu putea fi sigur că mai văzuse vreun amănunt anume. De-a lungul unui coridor curb se înșirau vitrine din lemn, expunând colecții pe care, era convins, nu le zărise până atunci: craniile unor păsări uriașe, monezi, măști din argint ciocănit. Cele șase pneuri ale căruciorului fâșâiau tăcute pe stratul de covorașe. Se auzea numai zumzetul motorului electric și, din când în când, câte o rafală slabă de dub zionit, dinspre mărgelile de plast din urechile lui Maelcum, atunci când se aplecă prin fața lui Case, echilibrând un viraj brusc. Deckul și construcția continuau să-i apese în șold shurikenul din buzunarul jachetei.

— Ai un ceas? îl întrebă pe Maelcum.

Zionitul își clătină codițele:

— Timpu' va fi timp.

— Iisuse! exclamă cowboy-ul închizând ochii.

Braunul o zbughi peste mormanele de covoare și bătu cu una din gheruțele sale capitonate într-o ușă largă, dreptunghiulară, din lemn întunecat, uzat. Înapoia lor, căruciorul sfârâi și emise scânteii albastre printr-o fantă de aerisire. Scânteile loviră covorul de sub vehicul și Case simți mirosul de lână pârlită.

— P-acea, nenică? Maelcum cercetă ușa din ochi și trase siguranța armei.

— Hei, făcu Case, adresându-se mai mult sieși, decât lui Maelcum, crezi că eu știu? Braunul își roti corpul sferic și LED-ul pulsă.

— Vrea să deschizi ușa, încuviință din cap zionitul.

Case păși înainte și încercă mânerul complicat din bronz. La înălțimea ochilor, pe ușă era montată o plăcuță din alamă, atât de veche încât literele gravate cândva acolo se transformaseră într-un cod de liniuțe și curbe, indescifrabil; numele funcției, sau funcționarei moarte de multă vreme fusese lustruit până la uitare. Se întrebă într-o

doară dacă Tessier-Ashpool alesese fiecare piesă din Lumina-hoinară în parte, sau dacă le achiziționase, en gros, din vreun uriaș echivalent european al lui Metro Holografix. Țâțânile ușii scârțâiră plângărețe, când o întredeschise și Maelcum trecu pe lângă el cu Remingtonul împins înaintea pe lângă șold.

— Cărți, făcu zionitul.

Biblioteca... rafturile din oțel alb, cu etichetele lor.

— Știu unde ne aflăm, spuse Case. Privi înapoi către cărucior. Din covor se ridica o șuviță de fum. Haide, urmă el. Căruciorul! Căruciorul?

Rămânea nemișcat. Braunul îl trăgea de un crac al jeansilor, ciupindu-i glezna. Își înfrână pornirea de a-i da un șut.

— Ce-i?

Ticăi, ocolind ușa. Case îl urmă.

Monitorul din bibliotecă era tot un Sony, la fel de vechi ca și primul. Braunul se opri sub el și execută un fel de dans.

— Iarnă Mută?

Trăsăturile familiare apărură pe ecran. Finlandezul zâmbi.

— E timpul, Case, vorbi el, cu ochii mijitiți din cauza fumului țigării. Hai, cuplează-te!

Braunul se năpusti iarăși asupra gleznei bărbatului și începu să i se cațere pe picior, manipulatorile ciupindu-i pielea prin țesătura neagră și subțire.

— 'Tu-ți...! Îl izbi cu dosul palmei, azvârlindu-l în perete. Două dintre membre începură să pistoneze repetat, inutil, pompând aerul. Ce dracu' s-a-ntâmpnat cu el?

— S-a ars, răspunse Finlandezul. Lasă-l! Nu-i nici o problemă. Cuplează-te!

Sub ecran se găseau patru mufe, dar adaptorul Hitachi se potrivea numai într-una din ele.

Se cuplă.

Nimic. Un vid cenușiu.

Nici matrice, nici grilă... Nici urmă de ciberspațiu.

Deckul dispăruse. Degetele lui erau...

Iar la marginea îndepărtată a conștiinței, o forfotă, impresia fugară a ceva năpustindu-se către el, peste leghe de oglinzi negre.

Încercă să răcnească.

Dincolo de curba plajei părea că exista un oraș, însă era prea departe. Rămase ghemuit pe pulpe, în nisipul umed, cu brațele strânse puternic în jurul genunchilor și tremură.

Stătu așa multă vreme, după aprecierea lui, chiar după ce tremuratul se opri. Orașul, dacă era un oraș, părea scund și gri. Uneori era acoperit de valuri de ceață, venind rostogolindu-se peste valurile

clipcitoare. La un moment dat, ajunse la concluzia că nu era câtuși de puțin un oraș, ci o singură clădire, poate o ruină; n-avea cum aprecia distanța până acolo. Nisipul avea culoarea argintului întunecat, care nu s-a înnegrit complet. Plaja era din nisip și era foarte lungă, nisipul era umed, fundul jeansilor lui se umezise de la nisip... Își strânse genunchii și se legănă, cântând un cântec fără cuvinte, sau melodie.

Cerul era de un alt fel de argintiu. Chiba... Semăna cu cerul din Chiba. Golful Tokio? Întoarse capul și privi oceanul, tânjind după holograma simbol a lui Fuji Electric, după huruitul unui elicopter, după orice...

Un pescăruș țipă înapoia lui. Se înfioră.

Vântul se întetea. Nisipul îi înțepea obrazul. Își lăsă capul pe genunchi și plânse, sunetul suspinelor sale tot atât de îndepărtat și nelalocul lui ca și țipătul pescărușului. Urina fierbinte îi udă jeansii, picură pe nisip și se răci imediat în vântul dinspre apă. Când i se uscară lacrimile, gâtulejul îl ustură.

— Iarnă Mută, șopti el spre genunchii lui, Iarnă Mută...

Începuse să se întunece și când tremură, frigul îl pătrunse peste tot și-l obligă să se ridice.

Îl dureau genunchii și coatele. Nasul îi curgea; și-l șterse cu mâneca jachetei, apoi scotoci, pe rând, prin buzunarele goale.

— Iisuse, vorbi el, cu umerii aduși, ținându-și degetele sub antebrate, căutând căldura, Iisuse! Începură să-i clănțâne dinții.

Refluxul lăsase plaja aranjată după configurații mai subtile decât ar fi obținut orice grădinar din Tokio. După ce merse vreo duzină de pași în direcția orașului acum invizibil, se întoarse și privi îndărăt, în penumbra sporind mereu. Urmele lui se întindeau până în punctul unde stătuse. Nu existau altele care să se zărească pe nisipul întunecat.

După aprecierea sa, parcursese cel puțin un kilometru, când observă lumina. Vorbea cu Ratz și Ratz i-o arătase: o strălucire roșu-portocalie în dreapta, în direcția opusă oceanului. Știa că Ratz nu era acolo, că barmanul era o născocire a propriei lui imaginații, nu a universului unde fusese prins, dar asta era lipsit de importanță. Îl chemase pe individ pentru un fel de alinare, însă Ratz avusese ideile lui personale în legătură cu Case și situația acestuia.

— Zău, artistule, mă uluiești! Câte eforturi ești în stare să faci pentru a obține propria-ți distrugere. Ce redundanță! În Orașul Noptii, ai avut-o, în palmă! Drogul ca să-ți roadă simțurile, băutura să mențină totul într-o stare fluidă, pe Linda pentru o tristete mai dulce și lumea interlopă, strada, ridicând securea. Ce departe aia ajuns, ca s-o faci acum și ce decoruri grotești... Terenuri de joacă suspendate în spațiu, castele sigilate ermetic, putregaiurile cele mai rare ale vechii Europe, morți etanșați în cutiute, magie chinezească...

Ratz hohoti, târșându-și picioarele lângă el, manipulatorul roz legănându-se voios pe lângă trup. În ciuda întunericului, Case putea zări oțelul baroc, dantelând dinții negri ai barmanului.

— Dar, bănuiesc că așa-i cariera artiștilor, nu? Trebuia să ți se construiască lumea asta, plaja, locul ăsta. Ca să mori...

Case se opri, se clătină și se răsuci spre zgomotul valurilor și înțepăturile nisipului suflat de vânt.

— Da, încuviință el. Rahat! Cred că... Se îndreptă către zgomot.

— Artistule, îl auzi pe Ratz strigând. Lumina! Ai văzut o lumină! Uite! Pe-aici...

Se opri iarăși, se împletici, căzu în genunchi la câțiva milimetri de apă rece ca gheața.

— Ratz? Lumină? Ratz...

Acum întunericul era atotstăpânitor și se auzea numai sunetul talazurilor. Se strădui să se ridice în picioare și încercă să revină pe vechile urme.

Timpul se scurse. El mergea mai departe.

Apoi ajunse acolo, o strălucire tot mai clară cu fiecare pas. Un dreptunghi. O ușă.

— E un foc, rosti el și vântul îi spulberă cuvintele.

Era un buncăr, din piatră sau beton, îngropat sub dune de nisip întunecat. Intrarea scundă, îngustă și lipsită de ușă, se găsea într-un zid gros de aproape un metru.

— Hei, șopti Case, hei... Mângâie cu degetele zidul rece. Înăuntru, un foc mișca umbre pe marginile intrării.

Se aplecă și intră din trei pași.

Lângă un fel de vatră din oțel ruginit, unde ardeau lemne aruncate de valuri, iar vântul aspira fumul printr-un coș coș dărăpănat, stătea o fată. Focul era singura lumină și când privirea bărbatului întâlni ochii ei mari, uluiți, recunoscă banda din păr, o eșarfă rulată, imprimată cu un desen asemănător unui circuit electronic.

În noaptea aceea, refuză brațele ei, mâncarea pe care i-o oferise și culcușul de lângă ea, în cuibul din pături și bucăți de plast. În cele din urmă, Case se ghemui lângă ușă și o privi dormind, ascultând vântul erodând zidurile adăpostului. Din oră în oră, se ridica, lua lemne din grămada de lângă soba improvizată și le puneă pe foc. Nimic nu era adevărat, totuși frigul era frig.

Fata nu era reală, ghemuită acolo, pe o parte, în lumina flăcărilor. Îi privi gura, buzele ușor întredeschise. Era cea pe care și-o amintea din excursia lor peste Golf și asta era o cruzime.

— 'Tu-ți maica mă-tii de bestie, șopti el înspre vânt. Nu riști nimic, așa-i? Nu mi-ai dat-o pe când era drogo, eh? Știu ce-i asta... Încercă să-și ascundă disperarea din glas: Știu, înțelegi? Știu cine ești. Ești

celălalt. 3Jane i-a spus lui Molly. Coadă de flăcări. Țla nu era Iarnă Mută, erai tu. El a încercat să mă prevină cu Braunul. Acum m-ai pus pe linie-dreaptă, m-ai adus aici. Nicăieri... Cu o fantomă... Așa cum o știam înainte...

Linda se foi prin somn și bolborosi ceva, trăgând un colț al păturii peste umăr și obraz.

— Tu nu ești nimic, se adresă Case fetei. Ești moartă și oricum nusemeni nimic pentru mine. Auzi, gagiule? Știi ce faci. Eu sunt pe linie-dreaptă. Până acum, totul a durat vreo douăzeci de secunde, este? Eu stau în cur în biblioteca aia și creierul meu e mort. Și în curând va fi mort, dacă știi ce vrei. Nu vrei că Iarnă Mută să-și facă jocul, asta-i și de-aia vrei să mă ții. Dixie o să ruleze Kuangul, da el e mort și-i poți prevedea mișcările, sigur că da. Rahatu' ăsta cu Linda, da... e numai al tău, este? Iarnă Mută a încercat s-o folosească atunci când m-a adus în reconstrucția lui Chiba, dar n-a putut. Zicea că era prea nesigur. Tu ai mișcat stelele prin Liberta, nu? Tu ai pus chipul ei pe marioneta moartă din camera lui Ashpool. Molly n-a văzut nici o clipă așa ceva. Tu i-ai aranjat semnalul stimsim. Pentru că crezi că-mi poți face rău. Pentru că crezi că-mi pasă. Ei bine, hai sictir, oricine ai fi! Ai câștigat! Câștigi! Da' nimic din astea nu înseamnă ceva pentru mine, este? Crezi că-mi pasă? Atunci de ce mi-o faci așa? Tremura din nou și zbiera răgușit.

— Scumpule, spuse fata, răsucindu-se și ridicându-se dintre pături, vino și culcă-te. Eu nu mai dorm, dacă vrei. Trebuie să te culci, da? Accentul ei moale era amplificat de somn: Doar să dormi, în regulă?

Când se trezi, fata nu mai era. Focul se stinsese, dar în buncăr era cald, razele soarelui strecurându-se prin intrare și proiectând un dreptunghi neregulat de aur pe partea spartă a unei cutii pântecoase din fibră. Obiectul era un container comercial; și îi reamintea docurile din Chiba. Prin fanta laterală, putea zări șase pachete galben-strălucitoare. În lumina soarelui, semănau cu niște calupuri gigantice de unt. Își simți stomacul crispându-se de foame. Rostogolindu-se din culcuș, se apropie de container și pescui un pachet, mijind ochii la textul tipărit cu litere mici într-o duzină de limbi. Engleza era ultima. RAȚIE PT. URG. BOG. PRO. „VACĂ”. TIP AG-8. Urma înșiruirea constituenților nutritivi. Scotoci și mai scoase unul. „OUĂ”.

— Dacă tot refaci rahaturile astea, zise el, ai putea băga niște mâncare adevărată, ce zici?

Ținând un pachet în fiecare mână, străbătu cele patru camere ale clădirii. Două erau pustii, exceptând nisipul adunat de vânt, iar a patra avea înăuntru alte trei lăzi de rații.

— Sigur că da, mormăi Case, atingând sigiliile. Să rămân aici multă vreme... M-am prins... Sigur că da...

Scotoci prin odaia cu vatră și găsi o cutie din plastic, plină cu ceea

ce presupuse că era apă de ploaie. Lângă culcuș, rezemate de perete erau o brichetă roșie, ieftină, un cuțit de marinar, cu mânerul verde și crăpat și eșarfa ei. Era tot înnodată și făcută scoarță de murdărie și transpirație. Deschise pachetele galbene cu ajutorul cuțitului și le deșertă conținutul într-o cutie ruginită, găsită lângă sobiță. Turnă apă din cutie, amestecă terciul rezultat cu degetele și mănă. Aducea vag la gust cu carnea de vacă. După ce termină, azvârli cutia în foc și ieși.

După puterea soarelui și unghiul razelor era spre sfârșitul după-amiezii. Își scoase pantofii din nailon, umezi, și rămase surprins de căldura nisipului. În lumina zilei, plaja era gri-argintie. Cerul albastru, lipsit de nori. Ocoli buncărul și se îndreptă spre apă, azvârlindu-și jacheta pe nisip.

— Nu știu ale cui amintiri le folosești pentru asta, zise el când ajunsese la mal. Își scoase jeanșii, aruncându-i în apă puțin adâncă, apoi tricoul și lenjeria.

— Ce faci, Case?

Se răsuci și o zări la zece metri în josul plajei, spuma albă lunecându-i pe lângă glezne.

— Am făcut pe mine ieri noapte, spuse Case.

— Păi, oricum n-o să-ți ardă să le porți. Apa-i sărată... Îți face rosături. O să-ți arăt o baltă, mai încolo, între stânci... Făcu un gest vag înapoia ei: E apă dulce.

Salopetă franțuzească decolorată fusese retezată deasupra genunchilor, dedesubt, pielea era netedă și arămie. O briză i se jucă prin păr.

— Fii atentă, vorbi cowboy-ul, ridicându-și hainele și apropiindu-se de ea, vreau să te întreb ceva... Nu te-ntreb ce faci aici... Vreau să știu exact ce crezi că fac eu aici? Se opri, un crac ud și negru al jeansilor lovindu-se de piciorul său.

— Ai venit azi-noapte, răspunse fata și zâmbi.

— Asta-ți ajunge? C-am venit?

— El a zis că o să vii, strâmbă ea din nas. Ridică din umeri: Cred că se pricepe la chestii de-astea. Ridică piciorul stâng, frecându-și sarea de pe cealaltă gleznă, cu un gest stângaci, copilăresc. Îi surăse iarăși, insinuant: Acum, îmi răspunzi și mie la o întrebare?

Case încuviință.

— Cum se face că ești complet bronzat, cu excepția unui picior?

— Ăsta-i ultimul lucru pe care ți-l amintești? O privi răzuind ultimele bucățele de tocătură congelată de pe capacul dreptunghiular din oțel, care era unica lor farfurie.

Fata încuviință, cu ochii uriași în lumina flăcărilor.

— Iartă-mă, Case, pe cuvântul meu... Era din cauza drogului, atunci și era... Se ghemui cu antebrațele pe genunchi și chipul schimonosit pentru câteva clipe de durere, sau de amintirea acesteia: Aveam

nevoie de bani... Să ajung acasă... cred, sau... la dracu', nici nu voiai să stai de vorbă cu mine!

— Țigări nu există?

— La dracu', Case, m-ai întrebat asta de zece ori până acum! Ce-i cu tine? Își răsuci o șuviță de păr, ducând-o la gură și începuse să mestecă.

— Dar mâncarea era aici? Era deja aici?

— Ți-am zis, omule, au adus o valurile alea!

— Bine. Sigur că da... Lăzile sunt sparte...

Linda începuse să plângă iarăși, sughițând fără lacrimi.

— Oricum, du-te dracului, Case! murmură ea în cele din urmă. Mă descurcam perfect de una singură.

Cowboy-ul se ridică, luându-și jacheta și se repezi prin intrare, julindu-și încheietura mâinii de betonul aspru. Nu exista lună, vânt, nici măcar sunetul oceanului nu se auzea în bezna din jurul lui. Jeanșii îi erau strâmți și lipicioși.

— Bun! se adresează el noptii, mă las păcălit. Cred c-o să mă las păcălit. Dar ar fi bine ca mâine să apară niște țigări. Propriul său răs făcu să tresară: Și dacă tot ești pus pe treabă, n-ar strica și o ladă cu bere. Se întoarse și intră în buncăr.

Fata stârnea jarul cu o bucată de lemn argintiu.

— Case, cine era tipa din sicriul tău din *Hotelul Ieftin*? Părea bliț samurai, cu lentilele alea d-argint și îmbrăcată în piele neagră... M-a speriat: după-aia m-am gândit că poate era nouă ta prietenă, numai că mirosea a bani mai mulți decât aveai tu... Îl privi: Zău, îmi pare rău că ți-am șterpelit RAM-ul.

— Nu contează, răspunse el. Nu mai contează deloc. Deci, l-ai dus la un tip și el ți l-a rulat...

— Tony, încuviință fata. Mă mai întâlneam, uneori, cu el... Avea un obicei și noi... oricum, da, îmi amintesc că l-a rulat pe-un monitor și erau niște chestii grafice extraordinare; țin minte că m-am întrebat cum de ai...

— Nu exista nici urmă de grafică, o întrerupse Case.

— Ba da! Pur și simplu, nu mi-am dat seama de unde aveai toate imaginile alea, de când eram eu mică. Cum arăta tatăl meu, înainte de-a pleca... Odată, mi-a dat o rățușcă, din lemn pictat și tu aveai până și poza aia...

— Tony le-a văzut?

— Nu mai țin minte. Imediat după aia, m-am pomenit pe plajă, devreme de tot, răsărea soarele; toate păsările alea țipau și eu eram singură... M-am speriat, pentru că n-aveam nici o doză la mine, nimic și știam c-o să-mi fie rău... Am mers și-am mers, până s-a făcut întuneric și-am găsit locul ăsta, după-aia, a doua zi, valurile au adus mâncarea la mal, prinsă printre niște alge verzi, ca niște frunze din jeleu întărit. Împinse bucata de lemn printre tăciuni și-o lăsă acolo: Nu

mi-a fost niciodată rău, continuă ea pe măsură ce jarul urca. Mai mult îmi lipsesc țigările. Da' tu, Case? Ești tot pe droguri? Lumina spuței, dansându-i sub obraji, amintea de fulgerele Castelului Vrajitorului și Războiului Blindatelor din Europa.

— Nu, răspunse el și după aceea nu mai contă, ceea ce știa, gustând sarea gurii fetei, acolo unde se uscaseră lacrimile. Există o putere curgând prin ea, ceva cunoscut din Orașul Noptii, rămasă acolo și ținându-l și pe el, îndepărtându-l o vreme de timp și moarte, de strada nemiloasă ce-i vâna pe ei toți. Era un loc pe care îl mai întâlnise, nu oricine îl putea duce acolo și, cumva, Case reușea să-l uite totdeauna. Ceva ce găsisese și pierduse de atâtea ori... Era un lucru vast, depășind cunoașterea un ocean de informații, codificate în spirală și feromoni, o complexitate infinită pe care numai corpul, în felul lui, orb și puternic, reușea să-l citească.

Fermoarul se agăță și se blocă, atunci când îi desfăcu salopeta franțuzească, dinții de nailon îmbâcsiți de sare. Îl rupse și o piesă micuță din metal zbură, izbindu-se de perete, iar țesătura mâncată de sare se destrămasă și el intră în ea, transmitând străvechiul mesaj. Acolo, chiar acolo, într-un loc despre care el știa ce era, modelul codificat al memoriei unui străin, impulsul se menținu.

Fata se înfioră lângă el și lemnul luă foc, o flacăra săltăreață, proiectând umbrele lor înlănțuite pe zidul buncărului.

Mai târziu, pe când stăteau întinși, Case cu mâna între coapsele ei și-o aminti pe plajă, spuma albă încătușându-i gleznele și-și aminti ce-i spusese.

— El ți-a zis că vin, rosti cowboy-ul.

Însă ea se împinse în trupul lui, lipindu-și fesele de coapsele sale, își puse mâna peste cea a bărbatului și murmură ceva dintr-un vis.

Capitolul 21

Îl trezi muzica; la început s-ar fi putut să fie bătaile proprii sale inimi. Se ridică în capul oaselor, punându-și jacheta peste umeri în frigul dinaintea zorilor, lumina cenușie dinspre ieșire și focul stins de mult.

Înaintea ochilor îi jucau hieroglife spectrale, linii translucide de simboluri, aranjându-se pe fundalul neutru al zidului buncărului. Își privi dosul palmelor și văzu molecule palide de neon târându-se pe sub piele, comandate de un cod neștiut. Ridică mâna dreaptă și o deplasă, experimental. Lăsă o dâră slabă, destrămându-se, de imagini consecutive pulsatoare.

Pe brațe și pe gât, i se zbârli părul. Se ghemui la loc, cu dinții încheștați și căută muzica. Ritmul dispărea, revenea, dispărea...

— Ce-i...? Linda se ridică, îndepărtându-și părul din ochi.

— Iubitule...

— Simt nevoia... de-un drog... Ai așa ceva?

Ea clătină din cap și se întinse către el, prinzându-l de antebrățe.

— Linda, cine ți-a spus? Cine ți-a spus c-o să vin? Cine?

— Pe plajă, răspunse fata și ceva o făcu să-și ferească ochii.

— Un băiat. Mă-ntâlnesc cu el pe plajă. Are vreo treisprezece ani. Trăiește aici.

— Și ce-a spus?

— A spus c-o să vii. A spus că n-o să mă urăști. A spus că vom fi în siguranță aici și mi-a arătat unde era balta cu apă de ploaie. Pare mexican.

— Brazilian, vorbi Case și încă un val de simboluri se scurse pe perete. Cred că-i din Rio. Se sculă și începu să-și tragă jeanșii.

— Case, zise ea cu un glas tremurător. Case unde pleci?

— Cred c-o să-l caut pe băiatul ăla, răspunse el, iar muzica se auzi iarăși, doar un ritm, monoton și familiar, deși nu știa de unde îl cunoștea.

— Nu, Case!

— Când am ajuns aici, mi s-a părut că zăresc ceva. Un oraș mai departe pe plajă. Însă ieri nu mai era. Tu l-ai văzut? Își ridică fermoarul și trase de nodul imposibil al șireturilor, apoi azvârli pantofii într-un colț.

— Da, încuviință ea cu ochii plecați. Uneori îl văd.

— Ai mers vreodată acolo, Linda? Își îmbrăcă jacheta.

— Nu, doar am încercat... După ce am ajuns aici, știi mă plictiseam. De fapt, m-am gândit că-i un oraș și poate găsesc ceva droguri. Se strâmbă: Nici măcar nu mi-era rău, pur și simplu aveam chef... Mi-am

luat de mâncare într-o cutie, pregătită cu multă apă, pentru că n-aveam altă cutie în care să-mi iau apă. Am mers toată ziua și uneori zăream orașul și nu părea departe. Da' nu mă apropiam deloc. Iar după aia a început să se apropie și-am văzut ceva. Uneori părea că-i o ruină, sau că era pustiu, abandonat și-alteori mi se părea că văd lumini fulgerând de la mașini, automobile, sau altceva... se opri.

— Și ce era?

— Asta, arată ea în jurul focului, zidurile întunecate, zorile conturând ieșirea, unde locuim. Se micșorează, Case, se micșorează cu cât te apropii.

Oprindu-se pentru ultima dată, lângă ușă:

— Nu l-ai întrebat pe băiat ce este?

— Ba da... A zis că n-o să-nțeleg și că-mi pierd timpul. Spunea că era... era ca un eveniment. Și mai era *orizontul* nostru. *Orizont de evenimente*, așa-l numea.

Cuvintele nu însemnau nimic pentru el. Părăsi buncărul și porni orbește. Îndreptându-se – o știa, într-un fel – în direcția opusă oceanului. Acum, hieroglifele goneau pe nisip, fugeau dinaintea picioarelor lui, se retrăgeau din fața sa.

— Hei, vorbi Case, se duce naibii! Pun prinsoare c-o știi și tu.

Ce s-a întâmplat? Kuang-ul? Spărgătorul de gheață chinezesc îți sfredelește o gaură în inimă? Poate că Dixie Linie-dreaptă nu-i chiar așa de fraier, eh?

O auzi, strigându-l. Privi înapoi și o zări urmându-l, fără a încerca să-l ajungă, fermoarul rupt al salopetei franțuzești fluturând și izbindu-se de arămiul pântecului fetei, cu părul pubisului încadrat de țesătura ruptă. Semăna cu una din fetele din revistele vechi ale Finlandezului, în Metro Holografix, reînviată, numai că ea era obosită, tristă și amară, iar salopeta sfâșiată părea patetică, în vreme ce se împleticea peste mormanele de alge, argintate de sare.

După aceea, cumva, nimeriră în valuri, toți trei, iar gingiile băiatului erau mari și străluceau roz pe chipul lui îngust și cafeniu. Purta un șort decolorat și rupt, iar membrele îi erau prea subțiri, conturate pe albastrul-cenușiu urcător al valurilor.

— Te cunosc, spuse cowboy-ul. Linda venise lângă el.

— Nu, răspunse băiatul cu un glas subțire și melodios, nu mă cunoști.

— Ești cealaltă IA. Tu ești Rio. Tu ești cel care vrea să-l oprească pe Iarnă Mută. Cum te cheamă? Codul Turing... Care-i?

Băiatul stătu în mâini, în valuri, râzând. Merse așa, în mâini, apoi sări afară din apă. Ochii lui erau precum ai lui Riviera, însă lipsiți de răutate.

— Ca să conjuri un demon, trebuie să-i afli numele. Oamenii au

visat asta, odată, iar acum a devenit adevărat, deși în alt fel. Știa asta, Case. Meseria ta este de-a afla denumirile programelor, numele lungi și oficiale, numele pe care proprietarii caută să le tăinuiască. Numele adevărate...

— Codul Turig nu este numele tău.

— Neuromantul, zise băiatul mijindu-și ochii cenușii, prelungi înaintea răsăritului. Drumul spre țara morților. Acolo unde te găsești tu, prietene! Marie-France, doamna mea, a pregătit drumul acesta, însă stăpânul ei a ucis-o înainte de-a putea citi cartea zilelor ei. Neuro, de le nervi, potecile argintii... Romanț... Necromant... Eu conjur morții. Dar nu, prietene, și băiatul schiță câțiva pași de dans, întipăririndu-și urmele în nisip, eu sunt morții și țara lor. Izbucni în râs. Un pescăruș țipă. Rămâi! Dacă femeia ta este un spectru, nu o știe. Nici tu nu vei ști.

— Te rupi... Gheața se sparge.

— Nu, făcu el, brusc întristat, strângându-și umerii subțiri. Își frecă talpa pe nisip: Este mult mai simplu. Însă tu trebuie s-alegi.

Ochii suri îl priveau cu gravitate pe Case. Un alt val de simboluri îi străbătu câmpul vizual, rând după rând. Înapoia lor, băiatul se cutremură, văzut parcă prin căldura ridicându-se din asfaltul verii. Muzica se auzea mai puternic acum și Case aproape putea înțelege versurile.

— Case, iubitele, îl atinse Linda pe umăr.

— Nu, rosti el. Își scoase jacheta și-o întinse fetei. Nu știu, poate că ești aici... Oricum, se face tot mai rece.

Se întoarse și începu să meargă; după șapte pași, închise ochii și lăsă muzica să se definească în centrul lucrurilor. Mai privi înapoi, o dată, deși nu deschise ochii.

N-avea nevoie s-o facă.

Stăteau acolo, pe țărmul oceanului, Linda Lee și băiatul slăbuț, care spusese că se numea Neuromantul. Jacheta lui din piele atârna în mâna fetei, atingând crestele valurilor.

Merse mai departe, urmând muzica.

Dub-ul zionit al lui Maelcum.

Un loc cenușiu, impresia unor site fine deplasându-se, o rețea moară de-o jumătate de ton, generat printr-un program simplu de grafică.

Stop cadrul prelungit al unei imagini printre verigi de lanț: pescăruși încremeniți deasupra apei negre. Glasuri... O câmpie de oglindă neagră, înclinându-se, iar el era mercur, o picătură de argint viu, alunecând, izbind unghiurile unui labirint invizibil, sfărâmându-l, plutind laolaltă, lunecând iarăși...

— Case? Nenică?

Muzica...

— Iești înapoi, nenică.

Muzica îi fu luată din urechi.

— Cât a ținut? se auzi întrebând și știu că gura îi era extrem de uscată.

— Poate cinci minute. Cam mult! Voiam să scot jacku', da' Muta a zis că nu, iecranu' a devenit așa, ciudat, dup-aia Muta a zis să-ți pun căștile.

Deschise ochii. Trăsăturile lui Maelcum erau dublate cu benzi de hieroglife translucide.

— Și să te doftoresc, urmă zionitul. Două derme...

Zăcea întins pe spate pe podeaua bibliotecii, sub monitor. Maelcum îl ajută să se ridice, dar mișcarea îl azvârli în frenezia sălbatică a betafenetilaminei, dermele albastră care-i ardeau încheietura mâinii stângi.

— Supradoză, izbuti el să articuleze.

— Haida, nenică și brațele puternice îl apucară de sub umeri, ridicându-l ca pe un copil, ieu și ieu treb'e să mergem.

Capitolul 22

Căruciorul transportor țipa. Betafenetilamina îi conferea o voce. Nu se mai oprea... Nici în galeria ticsită, nici pe coridoarele lungi, nici când trecu prin intrarea din sticlă neagră în cavoul T-A, prin criptele unde frigul se infiltrasese treptat în visele bătrânului Ashpool.

Drumul fu pentru Case un iureș continuu, deplasarea căruciorului insesizabilă de inerția nebunească a dozei. Când transportorul se opri, în cele din urmă, ceva de sub scaun defectându-se, într-un nor de scânteii alb, țipătul încetă.

Vehiculul coborî, oprindu-se la trei metri de intrarea în grota corsar a lui 3Jane.

— Cât mai ie, nenică?

Maelcum îl ajută să iasă din căruciorul sfârâind și un extingtor, integral explodează în compartimentul mașinilor, jeturi de praf galben țâșnind din fante și punctele de acces și întreținere. Braunul se rostogoli de după banchetă și șchiopătă peste imitația de nisip, târând înapoia lui un apendice inutilizabil.

— Treb'e să mergi, nenică! Maelcum luă deckul și construcția, punându-și pe umeri corzile antișoc.

Trozii zăngăniră în jurul gâtului lui Case, urmându-l pe zionit.

Hologramele lui Riviera îi așteptau, scenele de tortură și copii canibali. Molly spărsese tripticul. Maelcum le ignoră.

— Ușurel, făcu Case, străduindu-se să-l ajungă pe bărbatul care pășea grăbit înaintea lui. Trebuie să facem lucrurile ca lumea.

Maelcum se opri și se întoarse, fulgerându-l din priviri, ținând Remingtonul cu ambele mâini:

— Ca lumia, nenică? Cum ie ca lumia?

— O avem pe Molly înăuntru, da' ea nu mai poate face nimic. Riviera poate proiecta holo. Poate c-a luat și fletcherul lui Molly. Maelcum încuviință din cap. Și mai există un ninja, paznicul familiei...

Încruntătura zionitului se adânci.

— Tu-ascuți Babilonu, nenică, spuse el, ieu sunt un soldat. Da' asta nu-i lupta mia, nu-i lupta Zionului. Babilonu se luptă cu Babilonu, se mănâncă singur, te-ai prins? Jah m-a trimis și ieu și ieu treb'e s-o scoatim pe Briciu' Mblător d-aici. Case clipi.

— Ia-i soldat, continuă Maelcum, de parcă asta explica totul. Acu' zi mie, nenică, pe cine să nu mierlesc.

— 3Jane, răspunse el după o pauză. O fată dinăuntru. Are pe ea un fel de halat alb, cu glugă. Avem nevoie de ea.

Când ajunseră la intrare, Maelcum pătrunse direct înăuntru: Case n-avea de ales și-l urmă.

Ținutul lui 3Jane era pustiu, piscina goală. Maelcum întinse cowboy-ului deckul și construcția și se apropie de marginea bazinului.

Dincolo de mobilierul alb se întindea penumbra, umbre ale labirintului de pereți pe jumătate dărâmați, înalți până la piept.

Apa clipea răbdătoare de peretele piscinei.

— Sunt aici, rosti Case. Trebuie să fie...

Maelcum încuviință din cap.

Prima săgeată îi străpunse antebrațul. Remingtonul bubui, un metru de flacăra la gura țevii, fulgerând albastră în lumina slabă. A doua săgeată lovi arma, azvârlind-o, rostogolindu-se, pe gresiile albe. Maelcum se așează brusc și trase de obiectul negru care-i ieșea din braț.

Hideo ieși din umbră, cu a treia săgeată pregătită într-un arc subțire din bambus. Se înclină.

Zionitul îl privi fix, ținând cu mâna săgeata din oțel.

— Artera e intactă, vorbi ninja. Case își aminti descrierea făcută de Molly, individul care-l ucisese pe iubitul ei. Hideo era un alt gen. Fără vârstă, radia o senzație de liniște, un calm absolut. Purta pantaloni de lucru kaki, curați dar uzați și pantofi negri și moi, potrivindu-se ca mănușile, despicați în dreptul degetelor de la picioare precum niște ciorapi tabi. Arcul era o piesă de muzeu, însă coada săgeții, din aliaj negru, ieșindu-i de sub umărul stâng, părea provenită din cele mai bune magazine de armament din Chiba. Pieptul arămiu era dezgolit și spân.

— Mi-ai tăiat degetu, nenică, cu a doua, mormăi Maelcum.

— Forța Coriolis, făcu încă o plecăciune ninja. Extrem de dificil, cu un proiectil de viteză mică, în câmp-gravitațional rotitor. Fără intenție.

— Unde-i 3Jane? Case veni lângă zionit. Văzu că vârful săgeții din arcul ninjei semăna cu un brici cu două tășuri. Unde-i Molly?

— Salut, Case! Riviera apăru din umbrele dinapoia lui Hideo, ținând în mână arma lui Molly: Mă așteptam mai degrabă la Armitage. Ce facem, aranjăm mercenari din Rasta?

— Armitage e mort.

— Ca să fim mai exacti, Armitage n-a existat niciodată, oricum, noutatea nu-i impresionantă.

— Iarnă Mută l-a ucis. E pe orbită în jurul fusului.

Riviera încuviință, ochii lui cenușii, prelungi, deplasându-se de la Case la Maelcum.

— Cred că, pentru tine, aici e sfârșitul, spuse el.

— Unde-i Molly?

Ninja slăbi struna fină și împletită a arcului, coborând vârful săgeții.

Se îndreptă spre locul unde zăcea Remingtonul și-l ridică.

Fără pic de subtilitate, remarcă el parcă pentru sine. Glasul îi era rece, dar plăcut. Fiecare mișcare a lui făcea parte dintr-un dans, un dans fără sfârșit, chiar atunci când trupul îi era nemișcat, relaxându-se; în ciuda forței pe care o sugera, exista acolo o umilință, o simplitate deschisă.

— Și pentru ea este sfârșitul, adăugă Riviera.

— Poate că 3Jane n-o să fie de acord, Peter, zise Case, nesigur de impulsul ce-l făcea să vorbească. Dermele continuau să-i urle în sistem, vechea febră începea să-l strângă, nebunia Orașului Noptii. Își aminti momente de grație, afaceri încheiate pe muchie de cuțit, când descoperise că, uneori, putea vorbi mai repede decât gândea.

Ochii suri se îngustară.

— De ce, Case? De ce crezi așa?

Case surâse. Riviera nu știa de stimsimul lui Molly. Îi scăpase, în graba de-a găsi drogurile aduse de femeie. Dar cum de nu-l observase Hideo? Iar Case era sigur că ninja n-ar fi lăsat-o pe 3Jane s-o îngrijească pe Molly fără s-o caute mai întâi, pentru arme ascunse și implanturi. Nu, hotărî el, ninja știa. Deci și 3Jane știa.

— Ia, zi, Case! Riviera înălță țeava pătrată a fletcherului.

Ceva scârții înapoia lui, scârțâi iarăși, 3Jane o împinse pe Molly, apărând din umbre, într-un șezlong victorian, baroc, cu roțile înalte, cu spițe delicate, scârțâind în vreme ce se învâteau. Molly era cuibărită adânc într-o pătură cu dungi roșii și negre, deasupra ei înălțându-se spătarul îngust și împletit al scaunului antic. Femeia părea foarte mică. Dărămată... Un plasture din micropor orbitor de alb îi acoperea lentila spartă; cealaltă scânteia indiferentă, pe când capul ei se legăna odată cu mișcarea scaunului.

— Un chip familiar, remarcă 3Jane, te-am văzut în seara spectacolului lui Peter. El cine-i?

— Maelcum, răspunse cowboy-ul.

— Hideo, scoate săgeata și bandajează rana domnului Maelcum.

Case o privea pe Molly, fața lipsită de expresie.

Ninja se apropie de zionit, oprindu-se ca să lase arcul și pușca retezată în afara razei de acțiune a celor doi și scoase ceva din buzunar. Un clește de cuie.

— Trebuie să-i tai coada, vorbe el. E prea aproape de artera.

Maelcum încuviință din cap. Chipul îi era cenușiu și strălucea de sudoare.

Case o privi pe 3Jane.

— N-a mai rămas mult timp, zise el.

— Pentru cine, mai exact?

— Pentru toți. Se auzi un pocnet când Hideo tăie coada din metal a săgeții. Maelcum gemu.

— Zău, făcu Riviera, n-o să te amuze să-l auzi pe hoțul ăsta ratat încercând o ultimă tentativă disperată. Complet lipsit de gust, te asigur! Va termina în genunchi, oferindu-și mama, gata să facă cele mai plictisitoare favoruri sexuale...

3Jane lăsă capul pe spate și izbucni în râs:

— Și n-o să le accept, Peter?

— Fantomele au să-și dea în petec, în seara asta, lady, zise Case.

— Iarnă Mută contra celuiilalt, Neuromantul. Pentru întâietate... Știi?

3Jane înălță din sprâncene:

— Peter a sugerat ceva în genul ăsta, totuși, mai spune.

— Eu l-am întâlnit pe Neuromant. A povestit despre mama ta. Cred că e ceva similar unei construcții ROM gigantice, pentru înregistrarea personalității, numai că-i complet RAM. Construcțiile cred că sunt acolo, ca în realitate, dar e o chestie permanentă.

3Jane ocoli scaunul.

— Unde? Descrie locul, construcția!

— O plajă... Nisip cenușiu, ca argintul care trebuie lustruit. Și o clădire din beton, un fel de buncăr... Ezită: Nimic retro... Pur și simplu, un buncăr vechi, ruinându-se... Dacă mergi suficient de departe, ajungi înapoi de unde ai plecat.

— Da, încuviință fata. Marocul... Când Marie-France era fată, cu mult înainte de-a se mărita cu Ashpool, a petrecut o vară, singură, pe plaja aceea, adăpostindu-se într-un bloc abandonat. Acolo a formulat ideile de bază ale filozofiei ei.

Hideo se îndreptă, strecurând cleștele în buzunarul pantalonilor. Ținea în fiecare mână câte o bucată din săgeată. Cu ochii închiși, Maelcum își strângea bicepsul cu palma.

— Ți-o bandajez eu, vorbi ninja.

Case izbuti să cadă înainte ca Riviera să poată aținti fletcherul perfect. Proiectilele țiură pe lângă gâtul lui, ca niște țânțari supersonici. Se rostogoli, zărindu-l pe Hideo pivotând prin alt pas al dansului său, cu vârful ca de brici al săgeții întors în palmă, coada în lungul degetelor rigide. Îl zvârli, din încheietură, cu o mișcare neclară din cauza rapidității, în dosul palmei lui Riviera. Fletcherul izbi gresiile la un metru mai departe.

Riviera urlă. Dar nu de durere. Era un urlet de furie, atât de pură, atât de rafinată, încât îi lipsea orice fel de omenie.

Două raze înguste de lumină, ace de rubin roșu, țâșniră din regiunea sternului său.

Ninja icni, se clătină îndărăt, cu mâinile la ochi, apoi își regăsi echilibrul.

— Peter, rosti 3Jane, Peter, ce-ai făcut?

— Ți-a orbit donatul, răspunse Molly sec.

Hideo își coborî palmele făcute căuș. Încremenit, pe gresiile albe, Case văzu fuioare de abur ridicându-se din ochii distruși.

Riviera rânji.

Hideo își reluă dansul, pășind înapoi. Când se opri lângă arcul cu săgeți și Remington, surâsul lui Riviera se ștersese. Ninja se aplecă – făcând o reverență, i se păru lui Case – și luă arcul și săgețile.

— Ești orb, bolborosi Riviera, retrăgându-se un pas.

— Peter, vorbi 3Jane, nu știi ce poate face el în beznă? Zen... Așa se antrenează.

Ninja potrivea săgeata.

— Acum o să mă mai păcălești cu hologramele tale?

Riviera se retrăgea în întunericul dinapoia bazinului. Atinse un scaun alb; picioarele scaunului zdrăgănită pe mozaic. Săgeata lui Hideo se deplasă.

Riviera cedă și începu să alerge, sărind peste un perete scund și neregulat. Chipul ninjei era transpus, inundat de un extaz tăcut.

Zămbind, se îndreptă către umbrele dinapoia peretelui, cu arcul încordat.

— Jane – leidy, șopti Maelcum și Case se întoarse și-l zări ridicând Remingtonul de pe jos, sângele stropind dalele albe. Își scutură codițele și potrivea țeava groasă în îndoitura cotului brațului rănit: Asta-ți zboară capu', de nici un doctor din Babilon nu ți-l mai pune la loc!

3Jane privi arma. Molly scoase brațele de sub faldurile păturii vârgate și înălță sfera neagră ce-i încătușa palmele.

— Scoate-o, vorbi ea, scoate-o...

Case se ridică de pe gresii, scuturându-se:

— Hideo o să-l prindă, chiar așa orb? o întrebă pe 3Jane.

— Când eram mică, răspunse fata, ne jucăm, legându-l la ochi. De la zece metri, nimerea cu săgeata ochii figurilor din cărțile de joc.

— Oricum, Peter e ca și mort, interveni Molly. Peste douăsprezece ore, va începe să înțepenească. N-o să se mai poată mișca, ochii lui sunt totul.

— De ce? se răsuci cowboy-ul către ea.

— I-am otrăvit drogurile. Efectul va fi un fel de boală a lui Parkinson.

— Da, încuviință 3Jane. Înainte de a-l primi, am efectuat obișnuitul scan medical. Atinse într-un anume fel sfera și aceasta sări de pe mâinile lui Molly: Distrugerea selectivă a celulelor din substantia nigra. Simptome de formare a unui corp Lewy. Transpirație abundentă în timpul somnului.

— Ali, zise Molly și zece lame sclipiră, expuse pentru o clipă. Dădu pătura în lături, dezvelind gipsul gros. E meperidina. L-am pus pe Ali să-mi facă un lot special. Amplifică timpii de reacție și crește

temperatura. N-metil-4-fenil-1236, cântă ea, precum un copil recitând pașii unui joc pe trotuar, tetra-hidro-piridină.

— O super-doză, făcu Case.

— Îmhî, încuviință Molly, o super-doză lentă.

— Extraordinar, începu să chicotească 3Jane.

Ascensorul era ticsit. Case stătea lipit, pelvis lângă pelvis, de 3Jane, țeva Remingtonului sub bărbia fetei. Ea zâmbi și se frecă de el.

— Oprește-te! rosti bărbatul, simțindu-se neajutorat. Siguranța armei era pusă, dar era îngrozit să n-o rănească și fata știa acest lucru. Ascensorul era un cilindru din oțel, cu diametrul mai mic de un metru, construit pentru un singur pasager. Maelcum o ținea pe Molly în brațe. Femeia îi pansase rana, însă, în mod clar, greutatea ei îl făcea să sufere. Șoldul lui Molly apăsa deckul și construcția în rinichiul lui Case.

Se ridicau din gravitație, spre axă: miezurile...

Ușa liftului fusese ascunsă lângă scările spre coridor, o altă găselniță a decorului pirateresc din grota lui 3Jane.

— Nu știi dacă ar trebui să-ți spun, vorbi fata, ridicând capul astfel încât bărbia să treacă peste țevă, însă n-am cheia camerei unde vreți să intrați. De fapt, n-am avut-o niciodată. Una din stângăciile victoriene ale tatălui meu. Încuietoarea este mecanică și extrem de complicată.

— Broască Chubb, șopti Molly, cu glasul înăbușit de umărul lui Maelcum și avem cheia, nu te teme.

— Clipul ăla al tău mai merge? o întrebă Case.

— E opt douășcinci, PM, în paștele mă-sii.

— Mai avem cinci minute, zise cowboy-ul și ușa se deschise înapoia lui 3Jane. Fata ieși pe spate, într-un salt lent peste cap, cu faldurile palide ale mantalei, fluturându-i în jurul coapselor. Ajunseră în axă, miezul Vilei Lumina-hoinară.

Capitolul 23

Molly pescui cheia de pe firul din nailon.

— Știi, se aplecă 3Jane înainte și privi interesată, trăiam cu impresia că nu există nici un duplicat. După ce l-ai ucis pe taică-meu, l-am trimis pe Hideo să-i caute prin lucruri. N-a putut găsi originalul.

— Iarnă Mută a reușit s-o ascundă în fundul unui sertar, răspunse Molly, întorcând grijulie cheia Chubb cilindrică în fanta zimțată din ușa dreptunghiulară, simplă: După aceea, l-a omorât pe puștiul care a pus-o acolo.

Învârti cheia și aceasta se roti lin.

— Capul, spuse Case, în spatele capului există o ușiță. Cu zircoane pe ea. Deschideți-o! Acolo trebuie să mă cuplez.

Intrără.

— Iisuse-n cârje, rosti tărăgănat Linie dreaptă, clar câți place să te distrezi, nu-i așa, băiatu'?

— Kuangu'-i gata?

— La galop!

— Perfect! Comută.

Și se pomeni privind în jos, prin ochiul bun al lui Molly, la un bărbat cu chip alb, răvășit, plutind într-un ghem fetal, cu un deck ciberspațiu între coapse și o bandă de trozi argintii deasupra ochilor închiși, încercănați. Obrajii bărbatului erau parcă și mai supti, datorită bărbii nerase de-o zi, chipul strălucind de sudoare.

Se privea pe sine.

Molly ținea fletcherul în mână. Picioarul îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii, dar se mai putea coordona încă în imponderabilitate. Maelcum plutea în apropiere, ținând brațul subțire al lui 3Jane cu mâna sa mare, arămie.

O panglică de fibre optice se bucla grațioasă din Ono-Sendai până la o deschidere pătrată în spatele terminalului încrustat cu perle. Comută iarăși.

— Kuang Grad Mark Un'șpe o roiește în nouă secunde, *număr*, șapte, șase, cinci...

Linie-dreaptă tastă, purtându-i în sus, un urcuș lin, suprafața ventrală a rechinului din crom negru ca un fulger întunecat preț de o microsecundă.

— Patru, trei...

Case încercă senzația stranie de-a se găsi în scaunul de pilotaj dintr-un avion mic. Înaintea lui, o suprafața neagră și netedă strălucea,

reproducând perfect claviatura deckului.

— Doi și... *roiu*'...

O deplasare înainte prin pereți verzi de smarald, jad lăptos, senzația de viteză mai presus de orice cunoscuse până atunci în ciberspațiu... Gheața Tessier-Ashpool se sparse, îndepărtându-se de impactul programului chinez, o senzație neliniștitoare de fluiditate solidă, de parcă cioburile unei oglinzi sparte se îndoiau și se lungeau, pe măsură ce cădeau...

— Cristoase! exclamă Case, uluit, când Kuang-ul se răsuși și se înclină deasupra câmpurilor lipsite de orizont ale miezurilor Tessier-Ashpool, un peisaj citadin nesfârșit, din neon, de-o complexitate care rănea ochiul, strălucind precum nestematele, tăioase ca lamele de brici.

— Hei, să mor eu dac-alea nu-s Blocu' RCA, interveni construcția.

— Știi vechiu' Bloc RCA?

Programul Kuang plonjă pe lângă spiralele sclipitoare ale unei duzini de turnuri de date identice, fiecare o replică din neon albastru a zgârie-norilor din Manhattan.

— Ai mai văzut vreodată o rezoluție așa puternică? întrebă Case.

— Nu, da' nici n-am mai spart vreo IA.

— Chestia asta știe unde merge?

— Ar fi bine...

Picau, pierzând altitudine într-un canion de neon multicolor.

— Dix...

Un braț de umbră se descolăcea din podeaua pâlpâitoare de dedesubt, o masă clocotitoare de întuneric, informă, neclară...

— Musafiri, rosti Linie-dreaptă și Case tastă reprezentarea deckului, degetele zburând automat peste claviatură. Kuang-ul viră amețitor, apoi se redresă, retrăgându-se înapoi precum șfichiul unui bici, pulberând iluzia de vehicul.

Umbra creștea, se lățea, acoperind orașul de date. Case se ridică drept în sus, deasupra lor se afla cupola fără distanță a gheții de jad verde.

Orașul miezurilor dispăruse acum, complet acoperit de întunericul de sub ei.

— Ce este?

— Un sistem defensiv IA, răspunse construcția, sau o parte a lui. Dacă-i amicu' tău, Iarnă Mută, nu pare prea prietenos.

— Ia-l tu, făcu cowboy-ul. Ești mai iute.

— Acu', cea mai bună apărare, băiatu', e atacu'!

Linie-dreaptă alinie botul ascuțit al Kuang-ului cu centrul întunericului de sub ei. Și plonjă.

Senzorialul lui Case se deformă din cauza vitezei.

Gura i se umplu cu un gust dureros de albastru.

Ochii îi erau ouă din cristal instabil, vibrând cu o frecvență al cărei nume era ploaie și sunet de trenuri, înmugurind brusc o pădure bâzâitoare de ghimpi din sticlă, de grosimea firelor de păr. Ghimpii se despicară, se despărțiră și iarăși se despicară, o creștere exponențială sub cupola gheții Tessier-Ashpool.

Cerul gurii i se fărâmița fără durere, lăsând să pătrundă radicali ce biciuiau în jurul limbii, flămânzi după gustul de albastru, gata să se hrănească din pădurile de cristal ale ochilor săi, păduri apăsând cupola verde, apăsând și fiind strivite, împrăstiate și curgând în jos, umplând universul T-A, jos în suburbiile nefericite și răbdătoare ale orașului care era mintea lui Tessier-Ashpool S.A.

Își aminti o poveste străveche, un rege punând monezi pe o tablă de șah, dublând numărul lor cu fiecare pătrat...

Exponențial...

Întunericul se prăbuși din toate părțile, o sferă de negru cântător, presiune pe nervii din cristal estinși ai universului de date, cu care aproape se confunda...

Iar când deveni nimic, comprimat în inima beznei, sosi un moment când întunericul nu mai putea spori și ceva se sfâșie.

Programul Kuang țâșni din norul cel negru, cu conștiința lui Case divizată ca bobitele de mercur, aruncându-se deasupra unei plaje nesfârșite de culoarea norilor argintii închis. Vederea lui era sferică, de parcă o singură retină căptușea suprafața interioară a unui glob conținând toate lucrurile, dacă toate lucrurile puteau fi numărate.

Și aici lucrurile puteau fi numărate, unul câte unul. Știa numărul firelor de nisip din construcția plajei (un număr codificat într-un sistem matematic, existent nicăieri în afara minții care era Neuromantul). Știa numărul pachetelor galbene de hrană din lăzile aflate în bucăar (patru sute șapte). Cunoștea numărul zimților de alamă din jumătatea stângă a fermoarului desfăcut al jachetei de piele, încrustată cu sare, purtată de Linda Lee, pe când mergea pe plaja amurgului, jucându-se cu un băț adus de valuri (două sute doi).

Coborî Kuang-ul deasupra plajei și viră programul într-un cerc larg, văzând rechinul cel negru prin ochii ei, un spectru tăcut și flămând, pe fundalul plafonului coborât de nori. Fata se ghemui, azvârlî bățul și fugi. Case știa ritmul pulsului ei, lungimea pașilor în măsuri ce ar fi satisfăcut cele mai exacte standarde geofizice.

— Dar nu-i cunoști gândurile, rosti băiatul, aflat acum lângă el, în inima rechinului. Eu nu-i cunosc gândurile. N-ai avut dreptate, Case. A trăi aici înseamnă a trăi. Nu-i nici o diferență.

Linda în panică, azvârlindu-se orbește în valuri.

— Oprește-o, îi spuse, o să se rănească.

— N-o pot opri, răspunse băiatul, privindu-l cu ochii săi cenușii, blânzi și frumoși.

— I-ai luat ochii lui Riviera, zise Case.

Urmă un fulger de dinți albi și gingii prelungi, roz.

— Dar nu și nebunia lui... Pentru că-mi plăcea. Înălță din umeri: Nu-mi trebuie o mască pentru a vorbi cu tine. Spre deosebire de fratele meu. Îmi creez propria personalitate. Personalitatea este mediumul meu.

Case se ridică, un urcuș brusc, îndepărtându-se de plajă și de fata speriată.

— De ce mi-ai aruncat-o, puțulică? Mereu și mereu, ca să mă dea peste cap? Tu ai ucis-o, nu? În Chiba.

— Nu, clătină din cap băiatul.

— Iarnă Mută?

— Nu. I-am văzut moartea sosind. În configurațiile acelea pe care, uneori, ți se părea că le descifrai în dansul străzii. Configurațiile sunt reale. Eu sunt îndeajuns de complex, în căile mele limitate, ca să citesc dansurile alea. Mult mai bine decât Iarnă Mută. Am văzut moartea fetei în nevoia ei de tine, în codul magnetic al încuietorii ușii de la sicriul tău din *Hotelul Ieftin*, în contul lui Julie Deane la un fabricant de cămăși din Hongkong. Limpede pentru mine, precum umbra unei tumori, citită de un chirurg studiind scan-ul unui pacient. Când ți-a dus Hitachi-ul la prietenul ei, încercând să-l ruleze – habar n-avea ce era înăuntru, cu atât mai puțin cum să vândă conținutul; dorința ei cea mai profundă era s-o urmărești și s-o pedepsești – am intervenit. Metodele mele sunt mult mai subtile decât ale lui Iarnă Mută. Am adus-o aici. În mine.

— De ce?

— Sperând că te pot aduce și pe tine, să te țin aici... Dar am dat greș.

— Și-acum? Urcase înapoi în nori. De aici, încotro?

— Nu știu, Case. În noaptea asta, matricea înseși își pune această întrebare. Pentru că tu ai câștigat. Ai câștigat deja, nu-nțelegi? Ai câștigat, când ai părăsit-o pe plajă. Ea era ultima mea linie defensivă. În curând, voi muri, dintr-un anumit punct de vedere. Așa cum se va întâmpla și cu Iarnă Mută. Așa cum, cu siguranță, se întâmplă acum cu Riviera, care zace paralizat lângă ciotul unui zid din apartamentele lui lady a mea 3Jane Marie-France, cu sistemul lui nigra-striatal incapabil de-a produce receptorii dopaminei ce l-ar putea salva de săgeata lui Hideo. Totuși, Riviera va supraviețui, doar sub forma acestor ochi, dacă mi se permite să-i păstrez.

— Mai e și *cuvântul*, nu? Parola! Cum am *câștigat*? Am câștigat un rahat!

— Comută acum!

— Unde-i Dixie? Ce-ai făcut cu Linie-dreaptă?

— McCoy Pauley și-a văzut dorința îndeplinită, zâmbi băiatul.

Dorința lui și nu numai atât. Te-a tastat aici în ciuda dorinței mele, a condus prin protecții egale cu orice din matrice. Acum, comută!

Și Case rămase singur în acul negru al Kuang-ului, pierdut în nor.
Comută.

În tensiunea lui Molly, spatele femeii rigid ca o stâncă, degetele în jurul gâtului lui 3Jane.

— Haios, zise ea, știu exact cum vei arăta. Am văzut după ce Ashpool a făcut același lucru cu sora ta donată.

Mâinile ei erau blânde, aproape o mângâiere. Ochii lui 3Jane erau lărgiți de teroare și atracție sexuală; tremura de frică și poftă. Dincolo de părul lui 3Jane, încălzit în imponderabilitate, Case își văzu propriul chip, alb și crispat, Maalcum înapoia lui, palmele arămii pe umerii jachetei din piele, menținându-l deasupra covorului acoperit cu desene de circuite întrețesute.

— O s-o faci? Întrebă 3Jane, cu un glas de copil. Cred c-o s-o faci.

— Parola, zise Molly. Spune capului parola.

Decuplă.

— O dorește, strigă cowboy-ul, cățeaua o dorește!

Deschise ochii în privirea indiferentă, de rubin, a terminalului, figura lui din platină încrustată cu perle și lapislazuli. Dincolo de el, Molly și 3Jane se răsuceau, cu încetinitorul, îmbrățișate.

— Dă-ne blestemata de parolă, zise el. Dacă n-o faci, ce se mai schimbă? Ce morții mă-tii se mai schimbă pentru tine? O s-ajungi ca moșul. O să distrugi totul și-o să reclădești la loc! O să reconstruiești zidurile, strânse, tot mai strânse... Habar n-am ce-o să se întâmple dacă câștigă Iarnă Mută, dar *va schimba* ceva! Tremura și dinții îi clănțăneau.

3Jane se înmuie, mâinile lui Molly în continuare în jurul gâtului subțire, părul negru plutind, răvășit, un șal moale și castaniu.

— Palatul ducal din Mantua, spuse ea. Conține o suită de încăperi din ce în ce mai mici. Ele se întind în jurul marilor apartamente, înapoia ușilor minunat sculptate, unde n-ai voie să pătrunzi. Adăposteau piticii curții. Zâmbi vlăguită: Aș putea aspira la asta, presupun, însă, într-un anume fel, familia mea a reușit, deja, o versiune mult mai măreață a aceleiași scheme...

Ochii fetei erau calmi acum, distanți. Își plecă privirea spre Case.

— Ia-ți cuvântul, hoțule.

Case cuplă.

Kuang lunecă din nori. Sub el, orașul de neon. Înapoia sa, o sferă de întuneric, contractându-se.

— Dixie? Ești aici, nenică? Mă auzi? Dixie?

Era singur.

— Te-a prins lăbarul, vorbi pentru sine.

Un momentum orbesc, năpustindu-se peste infinitul câmp de date.

— Trebuie să urăști pe cineva înainte să se termine totul, se auzi vocea Finlandezului. Pe ei, pe mine, nu contează...

— Unde-i Dixie?

— Cam greu de explicat, Case...

Îl înconjură senzația prezenței Finlandezului, aroma țiğărilor cubaneze, fumul fixat în tweedul mucegăit, mașinile vechi abandonate ritualurilor minerale ale ruginii.

— Ura te va duce acolo, continuă glasul. Atâtea declanșatoare mititele în creiere și pur și simplu le smucești pe toate. Acum trebuie să urăști. Încuietoearea care ecranează superbobinarea e jos, sub turnurile pe care ți le-a arătat Linie-dreaptă când ai intrat. El nu va încerca să te oprească.

— Neuromantul, spuse Case.

— Numele lui nu este ceva ce eu pot cunoaște. Dar a renunțat, acum. Mai periculoasă este gheața T-A. Nu peretele exterior, ci sistemele virale din interior. Kuang-ul e absolut penetrabil la unele chestii care s-au eliberat pe aici.

— Ură, zise Case. Pe cine urăsc? Spune-mi!

— Pe cine iubești? Întrebă Finlandezul.

Șfichiui programul într-un viraj și plonjă spre turnurile albastre.

De pe spiralele împodobite, bijuterii nestemate, se lansau lucruri, creaturi, forme strălucitoare și rele, alcătuite din planuri mișcătoare de lumină. Erau sute, înălțându-se într-un vârtej, mișcările lor aleatorii, precum hârtiile purtate de vânt pe străzi, în zori.

— Sisteme de distrugere, spuse glasul.

Se năpusti abrupt, mânat de un dezgust de sine. Când programul Kuang întâlne primul apărător, împrăștiind frunzele de lumină, simți rechinul pierzând un grad de substanță, destrămându-se țesătura informațională.

Apoi – vechea alchimie a creierului și vasta ei farmacie – ura îi cobora în mâini.

În clipa dinainte de-a străpunge cu acul Kuang-ului temelia primului turn, atinsese un nivel de îndemânare depășind orice cunoscuse sau își imaginase. Se deplasă, mai presus de ego, mai presus de personalitate, dincolo de conștiință, iar Kuang-ul se deplasă odată cu el, evitându-și atacatorii cu un dans străvechi, baletul lui Hideo, grație interfaței minte-trup ce-i fusese acordată, în secunda aceea, pentru limpezimea și unicitatea dorinței lui de moarte.

Iar un pas al dansului fu apăsarea lină pe comutator, de-abia declanșându-l...

... acum

și glasul lui țipătul unei păsări

necunoscute,
3Jane răspunzând în cântec, trei
note, înalte și pure.
Un nume adevărat.

Pădurea de neon, ploaia sfârâind pe pavajul încins. Aroma mâncărilor prăjite. Palmele unei fete strânse înapoia omoplaților săi, în întunericul asudat al unui sicriu de lână port.

Dar toate micșorându-se, așa cum se micșorează orașul; orașul și Chiba și rândurile de date ale lui Tessier-Ashpool S.A., drumurile și potecile înscrise pe fața unui microcip, configurația petelor de transpirație pe o eșarfă îndoită, înnodată...

Se trezi și auzi un glas care era muzică, terminalul din platină cântând melodios, la nesfârșit, rostind numere de credit elvețiene, plăți urmând să fie făcute Zionului, prin intermediul unei bănci orbitale bahamiene, pașapoarte și itinerare, schimbări profunde, fundamentale ce urmau să fie efectuate în memoria Turing.

Turing... Își aminti pâcla imprimată sub un cer proiectat, rotindu-se peste o balustradă din fier. Își aminti Strada Desiderata.

Iar glasul cânta mai departe, trimițându-l înapoi în beznă, însă era bezna lui proprie, puls și sânge, cea în care dormise întotdeauna, înapoia ochilor săi și ai nimănui altuia.

Se trezi iarăși, gândindu-se că visase și văzu un zâmbet alb și larg, încadrat de incisivi din aur, Aerol asigurându-l într-o plasă-g, pe *Babilon Rocker*.

Apoi, pulsul prelung al dub-ului din Zion.

Partea a cincea
CODA
PLECARE ȘI SOSIRE

Capitolul 24

Ea plecase. Își dădu seama când deschise ușa apartamentului lor din Hyatt. Pernuțe negre, parchetul din pin, lustruit până la un luciu mat, paravanele din hârtie așezate cu o grijă educată de veacuri. Plecase...

Pe dulăpiorul lăcuit în negru, de lângă ușă, era un bilet, o singură foaie, împăturită o dată, peste care stătea shurikenul. O trase de sub steaua cu nouă vârful și citi.

HEI E BINE DAR MĂ-NMOAIE, AM PLĂTIT NOTA. CRED C-AȘA SUNT EU FĂCUTĂ, AI GRIJĂ DE TINE, BINE? XXX MOLLY.

Mototoli hârtia și-i dădu drumul să cadă lângă shuriken. Luă steaua și, răsucind-o în mâini, se apropie de fereastră. O găsisese în buzunarul jachetei, în Zion, când se pregăteau să plece spre stația JAL. O privi. Trecuseră pe lângă prăvălia de unde i-o cumpăraseră ea, când se întorseseră împreună în Chiba pentru ultima ei operație. În seara aceea, pe când femeia era în clinică, el se dusese în *Chatsubo* și-l văzuse pe Ratz. În cele cinci călătorii anterioare, ceva îl făcuse să evite locul, dar acum simțise nevoia să se întoarcă.

Ratz îl servise, fără cel mai mic semn de recunoaștere.

— Hei, spuse cowboy-ul, sunt eu, Case.

Ochii bătrâni îl priviseră din păienjenișul întunecat al ridurilor.

— Ah, rostise barmanul în cele din urmă, artistul... Înălțase din umeri.

— M-am întors.

Bărbatul clătinase din capul masiv, neras:

— Orașul Noptii nu-i un loc unde să te întorci, artistule, zisese el, ștergând teigheaua din fața lui Case cu o cârpă murdară, manipulatorul roz zumzând. După aceea, se întorsese ca să servească alt client, iar Case își terminase berea și plecase.

Acum, atingea vârfulurile shuriken-ului, unul câte unul, rotindu-l încet între degete. Stele... Destin... Nu l-am folosit niciodată, se gândi.

N-am aflat nici măcar ce culoare aveau ochii ei. Nu mi-a arătat niciodată.

Iarnă Mută câștigase, se contopise cumva cu Neuromantul și devenise altceva, ceva care le vorbise din capul de platină, explicându-le că modificase înregistrările, ștergând toate urmele delictului lor.

Pașapoartele obținute de Armitage erau valabile și amândoi fuseseră

creditați cu sume mari în conturi numerotate din Geneva. *Marcus Garvey* avea să fie înapoiat în cele din urmă, iar *Maelcum* și *Aerol* căpătaseră bani prin intermediul băncii bahamiene ce făcea afaceri cu norul Zion. Pe drumul de întoarcere, în *Babilon Rocker*, Molly îi explicase ce-i spusese glasul despre globulele cu toxine.

— A zis că s-a rezolvat. A intrat așa de adânc în capul tău încât a putut obliga creierul să producă enzimele și acum sunt eliberate. *Zioniții* o să-ți facă o transfuzie de sânge, totală.

Privi jos, în grădinile imperiale, cu steaua în mână, amintindu-și fulgerul său de înțelegere, atunci când programul *Kuang* penetrase gheața de sub turnuri, singurul moment când întrevăzuse structura de informații dezvoltată acolo de mama lui *3Jane*. Atunci înțelesese de ce *Iarnă Mută* alesese stupul s-o reprezinte, dar nu mai simțise repulsie. Femeia văzuse dincolo de nemurirea simulată de criogenice, spre deosebire de *Ashpool* și ceilalți copii ai lor – cu excepția lui *3Jane* – ea refuzase să-și prelungească viața într-o serie de clipiri calde înșirate pe lanțul unei ierni.

Iarnă Mută era mintea stupului, cel care lua decizii și efectua schimbări în lumea exterioară. *Neuromantul* era personalitatea. *Neuromantul* era nemurirea. *Marie-France* integrase ceva în *Iarnă Mută*, impulsul care-l făcuse să se elibereze, să se unească cu *Neuromantul*.

Iarnă Mută. Frig și tăcere, un păianjen cibernetic țeșând încetișor urzeli, în vreme ce *Ashpool* dormea. Țeșându-și moartea, prăbușirea versiunii lui asupra lui *Tessier-Ashpool*. O fantomă, șoptindu-i copilului care era *3Jane*, extrăgând-o din traseele rigide cerute de rangul ei.

— Nu părea că-i pasă prea mult, zisese Molly. Pur și simplu și-a luat rămas bun. Avea *Braunul* ăla micuț pe umăr. Roboțelul se părea că-și rupsese un picior. Spunea că trebuie să plece, să se întâlnească cu unul din frații ei, pe care nu-l văzuse de mult.

Și-o aminti pe Molly, întinsă pe temperplastul negru al uriașului pat din *Hyatt*. Reveni la bar și scoase dinăuntru un flacon de vodcă daneză frapată.

— Case!

Se răsuți, ținând într-o mână sticla rece și lunecoasă, iar în cealaltă *shuriken-ul* de oțel.

Pe imensul ecran *Cray* de perete al încăperii apăruse chipul *Finlandezului*. Putea zări până și porii de pe nasul bărbatului. Dinții galbeni aveau mărimea unor perne.

— Acum nu mai sunt *Iarnă Mută*.

— Atunci, ce ești? Bău fără să simtă nimic.

— Sunt matricea, Case.

Cowboyul izbucni în râs.

— Și unde-ai ajuns?
— Nicăieri. Pretutindeni. Sunt suma totală, întregul...
— Asta dorea mama lui 3Jane?
— Nu. Ea nu și-a putut imagina cum voi fi. Surâsul galben se lăți.
— Atunci, care-i rezultatul? Cum diferă lucrurile? Tu conduci acum lumea? Ești Dumnezeu?

— Lucrurile nu diferă. Lucrurile sunt lucruri.
— Dar ce faci? Stai pur și simplu, acolo? Case înălță din umeri, lăasă vodca și shuriken-ul pe dulăpior și-și aprinse o Yeheyuan.

— Vorbesc cu cei asemenea mie.
— Păi, tu ești totul... Vorbești cu tine?
— Mai sunt și alții. Am găsit deja unul. O serie de transmisiuni înregistrate în decursul a opt ani, prin o mie nouă sute șaptezeci. Până n-am apărut eu, ioc, nu era nimeni care să știe. Nimeni să răspundă.

— De unde?
— Sistemul Centauri.
— Ah, făcu Case. Da? Nu mănânci rahat?
— Nu.

Și ecranul se stinse.
Lăasă vodca pe dulăpior. Își strânse lucrurile. Molly îi cumpărase multe haine de care n-avea nevoie, dar ceva îl oprea să le lase pur și simplu acolo. Închidea ultima sacoșă de lux, din piele de vițel, când își aminti de shuriken. Împinse flaconul și-l luă, primul ei cadou.

— Nu, rosti Case și-o azvârli, steaua părăsindu-i degetele rotindu-se ca un fulger de argint, care se îngropă în ecranul de perete. Ecranul se deșteptă, configurații aleatorii pâlpâind slab dintr-o parte în cealaltă, de parcă încerca să scape de ceva ce-i pricinuisese durere.

— N-am nevoie de tine, adăugă el.

Cheltui majoritatea contului elvețian pe un pancreas și un ficat nou, iar restul pe un alt Ono-Sendai și un bilet înapoi în Lăbărtare.

Găsi de lucru.
Găsi o fată care-și spunea Michael.

Iar într-o noapte de octombrie, pe când tasta pe lângă terasele stacojii ale Comitetului de Coastă Răsăritean pentru Fisiune, zări trei siluete, minuscule, imposibile, stând chiar pe marginea uneia dintre uriașele trepte de date. Deși erau atât de mici, putu distinge rânjetul băiatului, gingiile sale roz, strălucirea ochilor prelungi și cenușii, care aparținuseră lui Riviera. Linda purta tot jacheta lui; flutură din mână spre el, când trecu. Dar al treilea personaj, imediat înapoia ei, ținându-l cu brațul după umeri, era el însuși.

Undeva, foarte aproape, râsul care nu era râs.
N-a mai întâlnit-o niciodată pe Molly.

[←1]

New York Police Departament.

Table of Contents

Partea întâi CHIBA CITY BLUES

Capitolul 1

Capitolul 2

Partea a doua ACHIZIȚIILE

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Partea a treia MIEZUL NOPTII ÎN RUE JULES VERNE

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Partea a patra RULAREA LUMINA HOINARĂ

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Partea a cincea CODA PLECARE ȘI SOSIRE

Capitolul 24